

SPOKOJNÁ

Obsah

1. Kapitola: Moja cesta k spokojnosti
2. Kapitola: Spokojnosť uprostred okolností
3. Kapitola: Spokojná s tým, kým som
4. Kapitola: Spokojná vo všetkých svojich rolách
5. Kapitola: Spokojná vo vzťahoch
6. Kapitola: Nesprávne zameranie
7. Kapitola: Úzkostlivosť je ako hojdacie kreslo
8. Kapitola: Dôvera v Boha so všetkými: „čo ak?“
9. Kapitola: Dôvera v Boha so všetkými: „keby bolo keby“
10. Kapitola: Dôvera v Boha so všetkými: „prečo?“

Linda Dillow

Kapitola 1

Moja cesta k spokojnosti

Keď sa Meredith zvalila na stoličku v mojej kuchyni, pripravila som sa na ďalšiu litáciu o jej tragickom živote. Prišla sa porozprávať o tom, ako by dokázala byť vo svojom živote spokojnejšia. Meredith bola bezpochyby najnegatívnejšou osobou, akú som kedy stretla - dokonca aj jej výzor bol negatívny!

Tým, kým sme vo svojom vnútri, o čom neustále premýšľame sa nakoniec odráža na našich slovách, činoch a dokonca i v našej tvári. Meredithin postoj i jej výraz jasne odhalili, že žila vo svojej vlastnej interpretácii Filipanom 4: 8: „Nakoniec, Meredith, čokoľvek je nepravdivé, čo nie je vznešené, čo nie je správne, čo je nečisté, čo je nepekné, čo nie je obdivuhodné - ak existuje niečo, čo nie je vynikajúce alebo si nezaslúži pochvalu - nad takýmito vecami sa zamýšľaj.“ Meredithin život bol živým príkladom jej negatívneho myslenia.

Iróniou však je, že mnoho žien by si to s ňou v okamihu vymenilo. Jej život nebol ani zďaleka tragický. Mala dobré zdravie, drobnú postavu, ktorá jej bez námahy od mladosti zostala, manžela, ktorý ju miloval, dve rozkošné deti a dokonca aj nový nábytok, ktorý jej manžel nedávno kúpil, aby ju urobil šťastnou.

Spýtala som sa jej, prečo je taká nešťastná, keď jej Boh dal toľko dobrých vecí. Bez váhania spustila svoje sťažnosti: Po prvé, Boh mi nedaroval dom. Chcem mať vlastný domov. Zaslúžim si to. A manžel - áno, miluje ma, ale on si jednoducho neuvedomuje svoje mnohé chyby. Áno, aj deti sú milé, ale aj negatívne a ufrflané. (Asi nemusíme hádať prečo!).

Meredith bola ako kôň s klapkami na očiach, s ktorými videla iba špinavú cestu rovno pred sebou. Nikdy nepozdvihla zrak k Bohu, ani nezrákala svoje požehnania. Mala rozmazanú perspektívu a bezbožný zvyk nespokojnosti.

Spokojnosť začína perspektívou večnosti

Aj keď bola Meredith presvedčená, že jej ľahký život je ťažký, Ella život bol skutočne dlhou sériou útrap. Ella si však vypestovala „svätý zvyk“ spokojnosti. Jej vízia bola jasná a žila s večnou perspektívou.

Čo je to tá perspektíva? Podľa Websterovho slovníka tento výraz naznačuje

- pozeráť sa skrz
- vidieť jasne
- schopnosť vidieť veci v ich skutočnom vzťahu k relatívnej dôležitosti.

Rada uvažujem o perspektíve, ako o spôsobe videnia. Večná perspektíva je teda Boží spôsob videnia. Keď máme Božiu perspektívu, pozeráme sa na svoj život a hodnotíme, čo je dôležité z Jeho pohľadu. A presne to urobila Ella.

Spolu s manželom a deťmi pracovala päťdesiatdva rokov ako misionárka v Afrike. Opustila svoju krajinu, svoju rodinu a všetko, čo jej bolo známe. Primitívne je slabé slovo na popísanie jej životných podmienok v horúcom a vlhkom africkom buši. Elektrina, klimatizácia a ďalšie moderné vymoženosti boli len snom. Niektoré dni bolo také neznesiteľné teplo, že musela priniesť teplomer dovnútra, pretože by pri extrémne vysokých teplotách praskol.

Ellina dcéra, Mimi, je mojou priateľkou. Vždy ju zaujímal, ako to jej matka dokázala žiť životom spokojnosti, aj keď jej okolnosti boli nesmierne ťažké. Mimi nedávno objavila poklad oveľa drahší než všetko zlato a striebro - v starom denníku svojej mamy. Objavila jej recept na spokojnosť:

Nikdy si nedovoľ st'ážovať sa na čokoľvek - dokonca ani na počasie.

Nikdy si seba nepredstavuj, že by si bola niekým iným, či žila niekde inde.

Nikdy neporovnávaj svoj údel s druhými.

Nikdy nechci veci, ak ich nemáš.

Nikdy nerozjímaj nad zajtrajškom- pamätaj na to, že zajtrajšok patrí Bohu, nie nám.

Jej slová ma premáhajú; zahanbujú. Ako sa mohla Ella nesťažovať na počasie, keď z nej kvapkal pot a keď jej zatuchnutý vlhký vzduch nedal spať? Čím sa jej každodenné zameranie líšilo od Meredithinho? Tajomstvo je v Elinom poslednom vyhlásení. Oči mala uprené na večnosť. Jej zajtrajšky patrili Bohu. Zverila Mu ich. A pretože všetky jej zajtrajšky boli uhniesdené v silných Božích rukách, mohla slobodne žiť v prítomnom dni. Jeden deň za druhým mohla urobiť správne rozhodnutie a porásť vo svojom svätom zvyku spokojnosti. Ellino zameranie bolo večné a viedlo k vnútornému šťastiu.

Spokojnosť sa deje vo vnútri

Ella mala túto nezávislú vnútornú spokojnosť - mier oddelený od svojich pomerov. Väčšina z nás však zakladá svoju spokojnosť na svojich okolnostiach, na svojich pocitoch, alebo na iných ľuďoch. Skutočná spokojnosť je však oddelená od našich okolností. Je to stav srdca, nie stav prostredia.

Shakespeara v treťom dejstve hry Henry VI, poeticky popisuje tento vnútorný stav: Kráľ sa túla krajinou a stretne dvoch poľovníkov. Oznámi im, že je kráľ. Jeden z nich sa pýta: „Ale ak si kráľ, kde máš korunu? On odpovedá: „Nemám ju na hlave, ale ju mám srdci. Nie je posiatá diamantmi a drahými kameňmi a ani ju vidieť nie je. Volá sa Spokojnosť. To je meno mojej koruny.“

Lenže v skutočnosti králi takúto korunu iba málokedy nosia.

A ženy? Koľko ich poznáš, že by takú nosili? Pravdepodobne ich dokážeš spočítať na jednej ruke, však? No ak by som sa opýtala, koľko žien poznáš, čo majú úzkostlivého či nespokojného ducha, pravdepodobne by ti nestačili prsty na rukách ani na nohách. Spokojnosť je tak ojedinelá. Je vôbec možná?

Tajomstvo spokojnosti

Apoštol Pavol robí v knihe Filipanom úžasné vyhlásenie.

Nevravím to preto, že som v núdzi, ale preto, že som sa naučil byť spokojný za každých okolností. Viem, čo je to byť chudobný, a viem, čo je to mať veľa. Naučil som sa tajomstvu spokojnosti v akejkoľvek situácii, či už som dobre najedený alebo hladný, či už žijem v hojnosti alebo v núdzi. Zvládnem to všetko skrze Neho, ktorý mi dáva silu. (Filipanom 4: 11-13)

Pohľad na Pavlov život je dôkazom týchto veršov. Jeho život bol plný všetkého možného, len nie pozitívnych okolností. Písal ich, keď bol uväznený v temnom, ponurom žalári bez jedla, tepla či hygienických potrieb, ktoré sú súčasťou dnešných väzení. Bol dokonca pripútaný k strážcovi. A bol osamelý. Som si istá, že premýšľal o tom, či na všetkej jeho práci pre Krista skutočne záleží.

Pavol prežil mimoriadne ťažký život. Bol bitý takmer na smrť, nepochopený, opustený priateľmi - Pavlov život bol všetko, len nie dokonalý či pod kontrolou; napriek tomu povedal: „Naučil som sa byť spokojný za každých okolností.“ Inými slovami - **spokojnosti sa dá naučiť**. To znamená, že ty aj ja sa to môžeme naučiť. Pavol zaklincoval svoje mimoriadne vyhlásenie o spokojnosti tajomstvom z Filipským 4:13. Tento často citovaný verš je doslovne preložený z gréčtiny ako: „som schopná čeliť všetkému prostredníctvom Toho, kto mi to umožňuje“. Zamyslela si sa niekedy nad tým, prečo tento známy verš bezprostredne nadväzuje na Pavlove odvážne vyhlásenia o spokojnosti? Pavol uznal, že jeho silou a zdrojom jeho spokojnosti, nie je nik iný iba sám Boh.

Môj obľúbený preklad Filipským 4:13 je od jedného gréckeho učenca Kennetha Wuesta znie: Som silný na všetko, keď som v ňom, ktorý do mňa neustále vlieva silu.

Kristus je vždy a za každých okolností schopný a ochotný vliať potrebnú silu do môjho slabého tela, duše a ducha. Vylúhovať znamená naplniť, namočiť alebo extrahovať. Každé ráno, keď ponorím vrečko s bylinkovým čajom do vriacej vody, som svedkom infúzie. Presne takto i Boh do nás vlieva obsah prostredníctvom svojho Slova. Ono preniká do našich myslí a transformuje nás. Rovnako ako šálka čaju zosilňuje, čím dlhšie sa vrečko luhuje, i my sa stávame spokojnejšími, keď strávime čas v Božom slove a dovolíme Mu preniknúť do našich životov a premieňať nás na Kristov obraz.

Moja cesta k spokojnosti začala pred pätnástimi rokmi, keď sa vyparili všetky moje majstrovské metódy ovládania. Prestali fungovať, pretože život sa mi vymkol spod kontroly. Dve moje deti sa na svojej ceste dospelosti vybrali zlym smerom. Ja som sa kresťankou stala až ako vysokoškoláčka a bola som nadšená, že naše deti môžeme vychovávať v kresťanskej domácnosti. Myslela som, že ak napumpujem do svojich detí všetky tie „správne“ veci (Boha, Jeho Slovo), automaticky budú milovať Boha a poslúchať Ho. Keď sa zdalo, že môj plán nefunguje, moje srdce prežívalo úzkosť a začala som mať depresiu.

Porozprávala som svojej priateľke o svojich obavách a ona len poznamenala: „Linda, máš rada kontrolu a v tvojom živote je príliš veľa nekontrolovateľných vecí.“ V tej dobe som nechápala, čo tým myslí. Koniec koncov, ja predsa dôverujem Bohu. Som misionárka – veď som platená za to, aby som dôveroval Bohu. Čo tým myslela? Že vraj, „máš rada kontrolu“...

Keď sa obzriem späť, uvedomujem si, že som túžila dôverovať Bohu, ale niekedy bol na mňa až príliš pomalý. Keď sa hýbal tempom, ktoré som ja považovala za slimačie, nevedome som sa rozhodla, že potrebuje moju pomoc. Viem, že to znie rúhačsky, veď Boh nepotrebuje našu pomoc. Napriek tomu som vstupovala do vecí, aby som masírovala (pravdivejšie slovo by bolo manipulovala, ale masáž znie lepšie!), alebo organizovala druhých. Moje skutky hovorili: „Bože, nerobíš to, čo si myslím, že by si mal, takže Ti radšej pomôžem.“ Je to naša „pomoc Bohu“, ktorá vedie k úzkosti srdca. Keď preberáme opraty a pokúšame sa veci ovládať, strácame jasné zameranie sa na Toho, ktorý to má pod kontrolou, a našu pozornosť preberajú naše okolnosti.

Dva verše ma viedli počas tých dní. Zapamätala som si ich, zapísala som si ich do srdca a zaviazala som sa, že ich budem žiť. Prvý verš bol:

Boh. . . je tým Požehnaným Rozhodcom a Vládcom všetkých vecí, Kráľom nad všetkými kráľmi a Pánom nad všetkými pánmi. (1. Timotejovi 6:15, ph)

Rozjímal som o pravdách tohoto verša. Kto má pod kontrolou môj život? Boh. Akým druhom vládcau je? Požehnaným. Známy teológ J. i. Packer to popísal slovami, „Spokojnosť v podstate znamená prijať z Božej ruky to, čo dáva, a keďže vieme, že je dobrý, tak potom i to, čo posiela je dobré.“

Druhý verš bol Žalm 16: 5

Hospodine, si moje dedičstvo a kalich, ty si záruka môjho dielu.“

Rečníčka a autorka Elisabeth Elliot uvádza toto provokatívne vyhlásenie o tomto žalme: „*Nepoznám lepší zjednodušovák pre život: Čokoľvek je, je dané.*“ Nevie to pochopiť náš intelekt? Je niečo, čo je mimo môjho dielu? Alebo sú niektoré veci mimo kontroly Všemohúceho? Všetko, čo je mi dané, je vymerané a riadené pre moje večné dobro. Keďže toto prijímam, ostatné možnosti sa rušia. Rozhodovania sa stávajú oveľa jednoduchšími, pokyny jasnejšími, a preto je moje srdce nevýslovne pokojnejšie. Stúšené srdce je spokojné s tým, čo Boh dáva.

Ella, drahá misionárka v Afrike, vedela, že niekto musí „riadiť“ jej život v tomto svete, ktorý je „mimo kontroly“. A pretože sa rozhodla nechať Boha viesť, namiesto seba, stala sa ženou spokojnosti.

Teológia šálky

Vráťme sa k našej čajovej analógii. Boh láskyplne určil každému z nás, aby sme sa stali výnimočnou šálkou čaju. Možno si starožitná šálka pomal'ovaná elegantnými ružami. Možno sa vidíš ako bežný, trochu po okrajoch ošúchaný hrnček. Alebo si skôr nerozbitný plecháč určený pre veľkú záťaž, schopný toho veľa pojať.

Boh potom naplní naše poháre porciou, ktorú nám On určí, ako tú najlepšiu. A tou našou porciou je naše fyzické a emocionálne bytie, naše schopnosti, okolnosti, roly a vzťahy.

Niekedy sa nám nepáči, čo nám bolo naliate. Pamätáš si Pána Ježiša v Getsemanskej záhrade? Keď uvidel utrpenie, ktoré mal znášať, prosil:

Otče, ak chceš, vezmi odo mňa tento pohár; no nie moja, ale Tvoja vôľa nech sa stane "(Lukáš 22:42).

A potom uchoпил ucho svojho pohára, zdvihol ho k Bohu a povedal: „Prijímam svoj podiel. Naplň ma Svojou silou, nech ho dokážem vypiť.“

Každý pohár - či už jemný porcelán alebo drsný plecháč - má svoje ucho. Boh vložil náš podiel do našej šálky. Bud' sa ho rozhodneme uchopiť so slovami: „Prijímam svoj podiel; Prijímam tento kalich, “alebo sa rozhodneme rozbiť svoj pohár na kusy so slovami: „Bože, odmietam to. Tento pohár pre mňa nemá správny tvar ani obsah. Budem ovládať svoj život sama. "

Moja cesta

Spokojnosť je prijatie Božieho zvrchovaného riadenia nad všetkými životnými okolnosťami. Bolo pre mňa pokorujúce povedať Bohu: „Snažila som sa ti dôverovať, ale s touto dôverou sa zmiešalo príliš veľa mojej vlastnej sily.“

Nasledujúci príbeh dvoch mníchov mi pomohol vidieť „svoje riadenie“ verzus „Božie riadenie“ z tej správnej perspektívy:

"Potrebujem olej, " povedal staroveký mních, a tak zasadil olivový stromček. „Pane, “ modlil sa, „potrebuje dážď, aby jeho korene zosilneli a mohli napučať. Pošli jemný dážď. “ A Pán poslal jemný dážď. „Pane, “ modlil sa mních, „môj strom potrebuje slnko. Pošli slnko, prosím. “ A svietilo slnko, ktoré pozlátilo daždivé mraky. "Teraz mráz, môj Pane, na spevnenie jeho vetiev, " zvolal mních. A hľa, stromček stál uprostred mrazu, no do rána zomrel.

Mních šiel a vyhl'adal svojho brata a vyrozprával mu tento svoj zvláštny zážitok. "Ja som tiež zasadil malý strom, " vraví druhý mních, „a vidíš! dobre sa mu darí. Ale svoj strom som zveril Bohu. Ten, ktorý ho utvoril, vie lepšie čo potrebuje, ako ja. Nedal som Mu podmienky. Nenaprával som Jeho spôsoby ani prostriedky. „Pane, pošli, čo potrebuje, “ modlil som sa, „búrka alebo slnečné lúče, vietor, dážď alebo mráz. Ty si ho vytvoril, Ty najlepšie vieš. “

Možno si ako ja a možno si presný opak. Ale obvyčajne je pre ľudí ťažké Bohu dôverovať. Ale je ťažké aj ovládať svoj život, je nemožné porozumieť tomu, čo sa deje, nemožné byť spokojný s tým, ako to je, takže to nakoniec vzdáme, podľahneme. Väčšina z nás sa buď snaží príliš tvrdo, alebo sa úplne prestáva snažiť.

V oboch prípadoch nám chýba Boh. Chýba nám Jeho infúzia sily, ktorá vedie k spokojnosti.

Táto kniha je príbehom mojej cesty s Bohom. Ako vzal ženu prvého mnícha a vychoval z nej ženu druhého.

Som stále na ceste. Je to vzrušujúce dobrodružstvo! Boh sa stal mojím dychom, mojou radosťou, uctievaním a všetkou mojou silou.

Pozývam ťa, aby si sa vydala na cestu porozumenia skutočnej spokojnosti. Ako môžeme zmeniť pohľad na svoje okolnosti, na seba, naše úlohy a vzťahy; vidieť, ako nám bariéry úzkosti, vypočítavosti a chybného zamerania môžu brániť v tom, aby sme mali spokojné srdce. A nakoniec ťa pozývam, aby si objavila most dôvery, ktorý nás preniesie cez bariéry úzkosti. Ella nie je jedinou ženou, ktorá sa mohla naučiť spokojnosti. Sklamaná Meredith, ktorá si myslí, že spokojnosť je nemožná, sa to môže naučiť tiež. Ja sa to môžem naučiť. Môžeš sa to naučiť aj ty.

A keď objavíme tajomstvo spokojnosti, uvidíme Boha novým spôsobom. Vo svojom srdci spoznáme, že On je ten, ktorý je Požehnaným Rozhodcom a Vládcom všetkých vecí, Kráľom všetkých kráľov a Pánom všetkých pánov!

PRACOVNÝ LIST

1. Zapamätaj si Filipanom 4: 11-13. Napíš si verše na kartu a každý deň si ich prezeraj. Modli sa verše späť k Bohu a požiadaj Ho, aby ti vpálil túto Svoju pravdu do srdca. Napíš vlastnú parafrázu na Filipanom 4: 11-13 a svoju vlastnú definíciu spokojnosti.

2. Do denníčka si napíš si päť vyhlásení Elly Speesovej, ktoré tvorili jej recept na spokojnosť.

3. Aký by to bol rozdiel, keby sme skutočne nechali, aby sa Boh skutočne stal Požehnaným Rozhodcom nad našimi okolnosťami? Uved'te praktický takejto zmeny príklad.

4. Prečítaj si znova príbeh dvoch mníchov na strane. Čo myslíš, ktorý mních charakterizuje teba?

5. Myslíš, že sa mnoho žien pokúša ovládať či manipulovať s ľuďmi a okolnosťami? Ak áno, prečo? Vidíš tieto črty aj na sebe? Hovor o tom s Duchom Svätým a potom napíš do denníka, svoje myšlienky a čo k tebe hovorí. Napíš svoju modlitbu i svoje rozhodnutie.

2. Kapitola

Spokojná uprostred okolností

Tlačili sme pred sebou košík s potravinami v Pam Pam, vo veľkom obchode s potravinami vo Viedni. Pam Pam síce nebol taký obchod, aké som poznala v Spojených štátoch, no v porovnaní s malými, stiesnenými obchodíkmi s poloprázdnyimi regálmi, ktoré poznali moji priatelia Alina a Henryk (ešte za komunizmu) v Poľsku, bol Pam Pam rozprávkovou krajinou hojnosti. Alina a Henryk boli ohromení množstvom a rozmanitosťou tovaru. Keď Alina vyberala z doplna naloženej police zubnú pastu „len pre deti“, začalo mi byť nevoľno. Pam Pam sa v mojich očiach zvyčajne zdal malý oproti tomu, na čo som bola zvyknutá, ale dnes som ho uvidela poľskými očami. Keď sme neskôr spolu obedovali v mojom veľkom dome, spýtala som sa Aliny a Henryka, ako sú schopní prijať túto hojnosť, keď vedia, že sa o dva dni vracajú do Poľska, kde nebude žiadna zubná pasta - nieto ešte špeciálna zubná pasta iba pre deti! Nikdy nezabudnem na to čo mi Alina povedala: „Linda, zistili sme, že keď sme tu, môžeme si užívať hojnosť, ale tiež sme zistili, že dokážeme byť rovnako spokojní, aj keď sme v Poľsku.“ V mysli ma hneď napadli slová apoštola Pavla:

Naučil som sa byť spokojný bez ohľadu na okolnosti. . . v hojnosti aj v chudobe
“(Filipanom 4: 11-12).

Moje nakupovanie v Pam Pam už nikdy nebolo ako pred tým. Nakupovala som poľskými očami, bolo to pokorujúce i požehnané zároveň.

V 90. rokoch sme s manželom Jodym žili v Hongkongu tri roky. Bolo to exotické mesto s jedinečnou panorámou, nádherným výhľadom na oceán, leskom, pôvabom, neskutočným bohatstvom a neustálou aktivitou. Po večeroch sme radi sedávali pri zálive, pričom nám do tváre fúkal slaný morský vánok, pozorujúc panorámu mesta. Nakupovanie v Hongkongu som milovala! Ulica Fa Yuen bola mojím loveckým revírom, kde som mohla zjednávať ceny. Čisto hodvábnny oblek, ktorý som mala na svadbe svojho syna, stál 14 dolárov a šaty Talbots v hodnote 15 dolárov, ktoré som mala na svadbe svojej dcéry Joy stáli 7 dolárov. Moja dcéra Joy, čo poznala moju zjednávaciu vášeň ma prosila, nech len nehovorím hosťom, koľko stáli moje šaty. Hoci som sa veľmi snažila, nedalo sa ma umlčať. Všetkým som musela povedať o svojom neuveriteľnom obchode! Potešením tam bolo aj nakupovanie potravín. Faxom som do obchodu poslala svoj zoznam a oni mi vrátane práve uloveného lososa a nakrájaného čerstvého ananásu všetko doručili ešte v ten deň priamo pred dvere. Takto sa nakupovalo v Hongkongu. To bolo naše domovské mesto. Odtiaľ sme mali tú česť navštíviť Čínu, Japonsko, Južnú Kóreu, Singapur či Vietnam. Bolo vzrušujúce vidieť tieto fascinujúce miesta a stretnúť unikátnych ľudí z týchto krajín.

V Hongkongu svieti slnko stále. Boh nám milostivo poskytol byt s balkónom, drevenými podlahami a veľkými oknami s výhľadom na sviežu tropickú zeleň a mrakodrapy. Verejná doprava bola skvelou alternatívou v preplnenej premávke. Nemali sme auto, lebo autobusy, vlaky, metro, lode a lacné taxíky boli všade.

Jeden krát do týždňa som učila biblické štúdium na ostrove Lantau, na nádhernom mieste zvanom Discovery Bay. Aby som sa tam vedela dostať, z bytu som šla na autobus, prestúpila na vlak, potom na metro, motorový čln a potom na ďalší autobus, ktorý ma vyhodil pred dvere môjho cieľa biblického štúdia. Naše štyri dospelé deti a ich manželia boli nadšení z možnosti navštíviť Hongkong a Čínu. Aký výnimočný čas sme tam mali spolu! A hoci žili tisíce kilometrov od Hongkongu, každý deň sme sa mohli „rozprávať“ prostredníctvom e-mailov. Technológia vie byť veľkým požehnaním, keď žijete tak ďaleko od tých, ktorých milujete. Vážila som si, že môžem, žiť v meste, kde ženy stále viac túžia poznať Boha a Jeho Slovo. Vzhľadom na bezprostredné prevzatie Hongkongu Čínou (čo sa stalo v r.1997), si ženy kládli otázky týkajúce sa večnosti. Mojou úlohou bolo vyškoliť ich, žeby ony učili, viedli malé skupiny a organizovali evanjelizačné kávy, aby boli pripravené na obdobie, keď sa z kapitalistického Hongkongu stane komunistický Hongkong. Ale to je už iný príbeh.

Odvrátená strana

Hongkong je fascinujúce turistické mesto, no život v tomto meste nie je vôbec jednoduchý. Bývalo tu viac ako šesť miliónov ľudí. Dodnes zostáva jedným z najhustejšie osídlených miest na zemi. Svojho času v Mei Foo, v štvrti, ktorú som navštevovala každý týždeň, žilo 70 000 ľudí na 40 hektároch! Život v takejto mase ľudstva mi ukázal, ako veľmi mám rada svoj osobný priestor. Často som sa cítila klaustrofobicky. Nakupovanie je skvelé, ale len v určitých časoch kvôli hordám ľudí. Každý deň je ako deň pred Vianocami. Na ulici Fa Yuen existujú výhodné ponuky, ale musela som sa k nim prehrabať cez hromady oblečenia, a nemohlo sa tam nič vyskúšať. V kabelke som vždy nosila meter. A po každé si merať boky tiež nie je sranda.

Podnebie je slnečné, ale je tiež veľmi vlhké. Vysoké horúčavy a vlhkosť vzduchu ma veľmi vyčerpávali a väčšinu roka som sa cítila apaticky a nebolo mi dobre. Steny vlhnú, budovy plesnivejú a dokonca aj topánky sú živnou pôdou pre huby. Po stenách a stropoch sa potulujú gekóny v každom byte. Nikdy som si nezvykla na to, že na mňa vo vani kedykoľvek vyskočila táto jašterica. Raz som bosou nohou jedného malého gekóna zašľapla. Na to si teda nerada spomínam.

Cestovanie do exotických miest je vzrušujúce, ale vyčerpávajúce. Z prvých dvanástich mesiacov, ktoré sme tam prežili, sme päť precestovali. Cítila som sa dezorientovaná. Mal som len malú príležitosť prispôsobiť sa novej kultúre alebo nájsť si priateľov.

Náš byt bol úžasný, ale Hongkong má najvyššie ceny prenájmu na svete. Po dvoch rokoch sa nám zvýšil nájom o 40 percent! Pri podpisovaní šeku za nájomné mi každý mesiac prišlo zle. A zakaždým, keď som prechádzala okolo bôžika umiestneného pred dverami nášho suseda, tiež mi nebolo najlepšie. Nikdy som sa

nečítala bezpečne, aj keď sme bývali na štvrtom poschodí a na vchodových dverách sme mali päť zámkov v jednu noc do nášho bytu vtrhol vtrelec. Zobudila som sa a vidím, že dvere chladničky a mrazničky sú otvorené. Na sporáku bol pľuvanec, ktorú niekto požul a vypľul. Očividne mu nechutilo naše jedlo. Zistili sme, že bol v každej jednej našej miestnosti, vrátane našej spálne. Stál priamo pri našej posteli, kým sme spali! Zhrozená, vystrašená, nahnevaná – tak som sa cítila. Ale bola som aj vďačná, pretože sme počuli mnoho príbehov o zabitých a zmrzačených ľuďoch v Hongkongu, ktorých doma prepadli. A nás Boh nechal spať.

Verejná doprava je efektívna, no veľmi preplnená. V špičkách sa ľudia tlačia v metre ako sardinky. Jedno ráno, keď som cestovala na biblické štúdium do Discovery Bay, a nejaký muž ma tam začal obťažovať, ako sme boli na seba v metre nacapení. Vrazila som mu lakeť do rebier, ale ako zakričíš o pomoc, keď neovládaš jazyk? Opäť som sa cítila nahnevaná a bezmocná. Celá som sa triasla vrela som, že už nikdy nebudem jazdiť metrom. Samozrejme, že som znovu šla, no radšej o hodinu neskôr, aby som sa vyhla najväčšej rannej špičke. Návšteva našich detí s ich polovičkami bola nádherná, ale dočasná. Preto emaily boli pre nás veľkým požehnaním. Avšak keď mi syn zavolať, že predáva svoje auto a sťahuje sa do Bolívie, vtedy mi ani technológia mi nestačila na to, aby som dokázala vyjadriť svoje pocity! Keď mi dcéra zavolať a povedala, že je vážne chorá, ani e-mail nepomohol. Túžila som sa s ňou rozprávať každý deň, no vysoké telefónne účty obmedzovali naše dlhé alebo časté rozhovory. Ako sa naša služba rozrastala, začali sme si uvedomovať, že kvôli zmene čínskej vlády budeme musieť opustiť Hongkong. Po troch rokoch adaptovania sa sme museli odísť a nebolo to jednoduché. Život v Hongkongu nakoniec nezní až tak očarujúco, však?

Bahno či hviezdy?

Väčšina z nás kategorizuje svoj život pozitívne aj negatívne. Dokážeme napísať žiarivý zoznam pozitív a zároveň i riadny zoznam trizvých negatív. Oba zoznamy sú pravdivé, no oba sa sústredia na niečo iné.

Ako kategorizuješ svoj život? Nájdi si chvíľu a urob si zoznam pozitív i negatív, ktoré Boh v tvojom živote dovolil. Zamysli sa nad dôležitou otázkou, ktorú si často kladiem: V ktorom zozname trávim väčšinu svojho času? Ak si ako väčšina žien, môžeš sa vcítiť do tejto mladej nevesty, o ktorej som raz počula. Jej život nebol taký, ako by dúfala, aký očakávala. Keď sa vydala, jej milovaný pracoval v námornej pechote. Myslela si, že to bude romantické i vzrušujúce žiť v cudzích krajinách a cestovať po zemeguli. No po dvoch rokoch takéhoto života sa cítila osamelá a hlboko nespokojná. Matke napísala list plný sťažností. Nemala žiadnych priateľov, ani neovládala jazyk, pretože si myslela, že to nestojí za tú námahu, keďže ich kedykoľvek mohli preveliť do inej krajiny. A najhoršie na tom bolo, že jej muž takmer nikdy nebol doma. List ukončila slovami „Už to nedokážem vydržať. Vraciam sa domov.“ Jej bystrá matka poslala odpoveď pozostávajúcu iba z dvoch riadkov.

*Dve ženy sa pozreli cez väzenské mreže.
Jedna videla bahno a druhá hviezdy.*

Táto múdra žena prezradila svojej dcére tajomstvo spokojnosti. Každý z nás si môže zvoliť, ako sa pozerá na život. Naše okolnosti sa nám môžu zdať ako väzenské mreže. Čo cez ne vidíme? Boh nás chce naučiť spokojnosti ešte skôr, než sa naše okolnosti zlepšia. Ako je to možné?

Naša časť

V predošlej kapitole sme diskutovali o Pavlovom úžasnom vyhlásení „Naučil som sa byť spokojný bez ohľadu na okolnosti“. Opisuje dve časti tohto procesu: našu časť a Božiu časť.

Prvá je naša časť:

O nič sa nestrachuj, ale vo všetkom s modlitbou, prosbou a vdáku oznamuj svoje žiadosti Bohu “(Filipanom 4: 6)

Jeden preklad hovorí: „*O nič si nerob starosti; namiesto toho sa za všetko modli; hovor Bohu o svojich potrebách a nezabudni sa Mu ďakovať za Jeho odpovede.*“ Pavlova výzva, aby sme sa netrápili a neboli znepokojení, znamená, že naša úzkosť by mala slúžiť ako odrazový mostík ku konkrétnej modlitbe. Naša časť v tomto procese naučiť sa byť spokojnými je voľba nášho srdca - voľba modliť sa a nie sa strachovať. Pavol nám káže, aby sme neboli úzkostliví a ustarostení, a aby sa každá naša starosť stala spúšťačom modlitby za špecifické veci. Je smutné, že mnohí z nás to majú opačne, za všetko sa strachujú a modlitba je až posledným riešením! Je jednoduchšie sa trápiť, nechať sa zožierať, stratiť spánok, alebo kričať na svojho manžela, priateľov, deti či spolubývajúcich. Je to jednoduchšie, než sa modliť. **Biblické nariadenie sme obrátili na ruby, nie vo viere, ale v praxi.** Nielenže sa máme modliť konkrétne, ale aj s ďakovaním. A to je veľmi ťažké! Keď mám úzkosti, lebo mám rakovinu, alebo že moje dieťa nemá záujem o školu, či má poruchy učenia, alebo že mi môj blízky ublížil, alebo že sa moje hrozné problémy stále kopia, vtedy je tak ťažké, tak ťažké ďakovať. Žalm 116: 17 mi pomáha pochopiť, čo to znamená modliť sa s vdáku:

Obetujem Ti vdáku a volám na meno Pánovo.

Páči sa mi, ako tento verš pripomína, že keď sa mi môj svet zdá ako čierny tunel, vtedy ďakovanie je ozaj obeťou. Keď moja neterka vypadla z okna druhého poschodia a mala lebku zlomenú na troch miestach, obetovala som v modlitbe: „Pane, Ty vidíš tú obrovskú úzkosť v mojom srdci. Nemôžem zniesť, že musím byť tak ďaleko, keď moja rodina veľmi trpí. Vo mojom vnútri ma to bolí, no rozhodla som sa, že neprepadnem úzkosti, ale pozdvihnem k Tebe malú Angie. V tejto situácii je ťažké nájsť dobro, ale ďakujem Ti, milujúci Otče, že ju miluješ a že je Tvoja. Ďakujem, že si jej zachránil život. Ďakujem ti, že má prístup k skvelej lekárskej starostlivosti. Verím, že si Požehnaným Rozhodcom a Vládcom aj v tejto strašnej situácii.“

Keď sme konfrontovaní s negatívnymi okolnosťami, máme na výber: Budeme sa za problém modliť, alebo si s ním budeme robiť starosti?

Božia časť

Vo Filipanom 4: 7 vidíme Božiu časť v našej ceste k spokojnosti:

Boží pokoj, ktorý presahuje všetko chápanie, bude strážiť tvoje srdce a tvoju myseľ v Kristovi Ježišovi.

Ak sa namiesto starostí rozhodneme modliť, osobne zažijeme Boží pokoj. Aké zasľúbenie! Vo svete chaosu, problémov, zármutku a úzkosti každý z nás potrebuje takýto mier.

Tento verš nám tiež vysvetľuje, prečo pokoj nezažívame. Ak cítim úzkosť a strach, musím si položiť otázku, či som urobila svoju časť. Boh hovorí, že Jeho pokoj nasleduje za našim rozhodnutím. Môj obľúbený preklad hovorí „A potom Boží pokoj, ktorý presahuje vaše myšlienky, sa stane posádkou, ktorá bude strážiť vaše srdcia a mysle v spojení s Kristom Ježišom“ (WNT). Predstavujem si Boha, ktorý ma obklopuje posádkou anjelov, ktorých úlohou je pomôcť mojej chabej, slabej mysli a srdcu. Keď sa vo mne množia úzkosti a moja myseľ sa ide zbláznit' otázkami - Čo ak....? Moje srdce kolíska mojich emócií, divoko sa kýve tam a späť. Boží pokoj je presne to, čo vtedy potrebujem.

Premýšľajte nad takýmito vecami

Čo sa stane, ak sa rozhodneme odovzdať svoju úzkosť Bohu, no potom o 10 minút si ju vezmeme ju späť?

Pavol sa znovu vracia k našej časti vo verši 8:

Nakoniec, o tom čo je pravdivé, čo je vznešené, čo je správne, čo je čisté, čo je krásne, čo je obdivuhodné - ak je niečo vynikajúce alebo chvályhodné - nad takýmito vecami sa zamýšľaj. (Filipanom 4: 8)

Pamätám si, ako som dlhé noci ležala v posteli počas obdobia búrlivých rokov mojej tinedžerky a premýšľala som: Urobila som správne rozhodnutie? Ako zabránim tomuto dieťaťu urobiť hlúpe rozhodnutia? Modlila som sa Filipanom 4: 6-9, no znova a znova som si robila starosti. Moja myseľ bola akoby uviaznutá v takomto úzkostlivom režime. Modlila som sa: „Pane, opäť som tu. Bol som tu pred desiatimi minútami, no namiesto pokoja mám stále strach.“ A znovu som sa po modlitbe začala znepokojovať. V tej chvíli som sa posadila, vykotúľala svoje telo spod teplých prikrývk a sadla si k stolu. Vzala som papier a pero a vymenovala som všetky pozitívne veci, ktoré Pán v minulom roku urobil v živote mojej dcéry. Potom som sa modlila nad týmto zoznamom a ďakovala Mu, že pracoval a stále pracuje v jej živote. Zhasla som svetlo a vrátila sa k svojmu vrúcnemu Tešiteľovi, tentokrát do pokojného spánku. Ak by som si mal vybrať svoje obľúbené verše z Písma, Filipanom 4: 8 by určite patrili do prvej desiatke. Tieto slová múdrosti mám

zarámované a visia v mojej obývačke, kde mi denne pripomínajú, aby som sa zastavila a prebývala v pozitívnom, nie v negatívnom. Je ťažké ovládať svoju myseľ, však? Napriek tomu to od nás Boh žiada.

Príslovia 23: 7 hovoria: „*Ako žena premýšľa vo svojom srdci, taká aj je.*“ (autorova parafráza). Ktosi kedysi povedal: „Dávaj pozor nad čím rozjímaš, lebo tým sa staneš.“ Aké usvedčujúce! Stávame sa tým, čo si myslíme. Náš myšlienkový život - nie naše okolnosti - určuje, či sme spokojní. Náš myšlienkový život - nie naši priatelia, manžel, deti, práca alebo čokoľvek iné - určuje našu spokojnosť! Písmo nám prikazuje, aby sme svoju myseľ upriamili na pravdu a každú myšlienku vzali do zajatia (2. Korinťanom 10: 5).

Musíme prevziať kontrolu nad svojou myseľou. Je nám prikázané „aby sme sa premieňali obnovením vašej mysle“ (Rimanom 12:2) Obnovujeme svoju myseľ vtedy, keď berieme negatívne myšlienky do zajatia a zaoberáme sa pozitívnymi.

Cvičme sa v dokonalosti

Vo Filipanom 4: 9 Pavol kombinuje našu i Božiu časť.

Čokoľvek ste sa dozvedeli alebo ste odo mňa dostali či počuli, alebo čo ste vo mne videli - dajte to do praxe. A Boh pokoja bude s vami. "

Čo sa vám vybaví, keď sa povie slovo prax? Ja si predstavujem dieťa, čo cvičí na klavíri, učí sa násobilku, alebo dospelého, ako sa učí nemecké slovesá - je to proste niečo, čo trénujeme a opakujeme stále dokola. Cvičenie nie je zábava. Je to nudné a je to tvrdá práca. Ale Pavol nám prikazuje, aby sme trénovali „tieto veci“. Aké veci? rozhodnúť sa odovzdať svoje starosti Bohu;

rozhodnúť sa konkrétne modliť;

rozhodnúť sa byť vd'ačný;

a rozhodnúť sa rozmýšľať, prebývať v pozitívach.

Rozhodla som sa hľadiet' na hviezdy

Kristínu som stretla, keď mi prekladala na manželskej konferencii v Rumunsku. Mladá, živá, oddaná Kristovi, plná snov o svojej budúcnosti. V tom čase študovala, aby zložila prijímacie skúšky na univerzitu. Komunistická diktatúra v Rumunsku sa špecializovala na rúcanie snov a udržovanie života na úrovni prežitia. Jedla bolo málo a teplo bolo sporadické. Z času na čas bola k dispozícii teplá voda a plyn na varenie mali k dispozícii iba niekoľko hodín denne. Takže bol zázrak, ak mal niekto sny. No kým boli univerzity otvorené, Kristína mala sen tam študovať. Avšak na skúške neuspela, nie pre nízky prospech, ale preto, že jej otec bol kresťanským vodcom. Aké nespravodlivé! Aké nespravodlivé! Mnohí by mali získali negatívny postoj, ale Kristína nie.

„Linda,“ povedala, „nemôžem ísť na univerzitu, ale môžem študovať a zdokonaľiť sa v angličtine. Potom budem lepšou prekladateľkou pri tvojej najbližšej návšteve Rumunska.“ Aký vzácny duch! Kristína sa sedem rokov modlila a vytrvalo sa

pokúšala o štúdium na vysokej škole. Sedemkrát bola odmietnutá. A sedemkrát sa rozhodla dôverovať, že Boh vie, čo robí. Áno, mala dni pochybností, dni, keď sa chcela ľutovať. Nikdy nie je ľahké rozhodnúť sa byť spokojným uprostred nešťastných okolností. Napriek tomu sa sedemkrát rozhodla rozjímať nad tým, čo je pozitívne.

Aj tu v USA máme ženy, ktoré sa naučili byť spokojné. Moja priateľka Tammy má nevyliciteľné degeneratívne ochorenie, ktoré jej bráni mať deti a v konečnom dôsledku jej vezme život. Na bolesť užíva tridsať tabliet denne. V jej meste som mala príležitosť hovoriť na ženskej konferencii o spokojnosti a tak som ju pozvala. Vstala z postele a prišla. Keď som na stretnutí požiadala ženy, aby napísali zoznam pozitív, aj zoznam negatív v ich živote, pri pohľade na Tammi som sa znepokojila. Jej život bol plný negatív. Aké pozitíva môže ona napísať?

Keď som skončila, Tammy prišla za mnou a vraví: „Ach, Linda, som tak rada, že som mohla urobiť tento projekt! Na svojom pozitívnom zozname som mala dvadsať vecí a na negatívom iba štyri!“

Tvárou v tvár takejto reakcii som sa mohla len modliť: „Ó, Bože, odpusť mi. Ak by som žila život Tammy, obávam sa, že moje zoznamy by boli presne opačné.“ Stále som v procese učenia byť spokojnou za každých okolností. Boh si použil život v Hongkongu, aby ma naučil viac o odovzdaní. Každý z nás zúfalo potrebuje spokojnosť, stav vnútorného mieru, ktorý je oddelený od našich okolností. V konečnom dôsledku je spokojnosť viac posunom v postoji než zmenou okolností.

Každý z nás zažíva negatívne okolnosti; niektoré sú dokonca tragické. Ak takú práve prežívaš, smútim s tebou vo tvojej bolesti. Mojou modlitbou v takých chvíľach je:

„Bože, nenechaj moju bolesť premrhať. Použi si ju na to, nech sa môžem viac podobáť Tvojmu obrazu. Použi ju na to, aby ma naučila spokojnosti.“ Keď do môjho života vstúpia ťažké okolnosti, počujem Boží hlas: „Linda, dovol' mi byť Požehnaným Rozhodcom a Vládcom. Vzdaj sa mi. Prijmi moje načasovanie. Prijmi moje spôsoby. Nech je tvoja dôvera iba vo Mňa.“ Jeho hlas tiež hovorí: „Linda, rob súkromné rozhodnutia, ktoré uctia Mňa. Aj keď to nikto nevidí, ani nevie o tom, aké je to ťažké, urob to pre Mňa.“

Alina, Kristína aj Tammy sa rozhodli, kam zamerajú svoju pozornosť. Aj ty máš na výber. Čo si vyberieš - bahno alebo hviezdy?

Pracovný list

1. Aspoň jeden krát si nájdi nerušený čas na UCTIEVANIE.

Zapni si do slúchatiek chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti, kľakni si k posteli a prečítaj si pre Ním tento úryvok z Veľpiesne. Dovoľ Duchu Svätému, aby ti zjavil, ako ťa neskutočne miluje a vidí tvoj Ženích. Vnímaj, odbaľuj Mu srdce, volaj Jeho meno, vlasmi Mu utieraj nohy... *(aj keby si zrovna nevedela nič precítiť, urob to preto, že chceš, aby On mohol od teba niečo cítiť – túžbu, chcenie, volanie....)*

Napíš si do denníčka jeden odstavce, ktorý patrí iba obdivovaniu a zbožňovaniu Ježiša, Jeho aspektov, Jeho mien, miliónov odlietov diamantovej.

Veľpieseň 4:7-9

Celá aká si, si tak nádherná, drahá Moja.
Dokonalá je tvoja krása, škvrny niet v tebe.
Teraz si pripravená, nevesta Moja,
aby si šla so mnou,
aby sme spolu vystúpili na najvyššie vrcholy.

Pod' so Mnou na vrch Amany (hebr. „amen“, „viera“, „istota“, vrch Amany je miesto, kde sú Božie zaslúbenia platné a realizujú sa).

Pozrieme sa dole (hebr. z hora budeme sledovať, skúmať, pozorovať) z hrebeňa lesknúcich sa vrchov
a z vrcholu našej vznešenej svätyne,
odtiaľ kde sedávajú levy a kde bývajú leopardi.

Lebo si sa dotkla Môjho srdca.
Jediným pohľadom tvojich očí, som premožený láskou,
Moja milovaná, nevesta Moja.
Pohľad tvojich uctievajúcich očí zajal Moje srdce (hebr. libabethini rozbúchalo sa mi srdce),
Jediným ohnivkom tvojho náhrdelníka Mi berieš dych.

2. Počas dňa od rána praktizuj rozhovor s Duchom Svätým, urob Ho svojim nenahraditeľným spoločníkom. Akívne sa Ho pýtaj na svoje myšlienkové pochody. Zapíš si, čo vnímaš.
3. Zapamätaj si Filipanom 4: 6-9. Napíš si verše do denníka a každý deň si ich prezri. Modli sa a chváľ Boha pomocou týchto veršov.
4. Napíš do denníka svoj zoznam pozitívnych a negatívnych aspektov okolností, ktoré Boh v tomto čase v tvojom živote pripustil. V ktorom zozname sa najčastejšie zdržiavaš? Čo ti Boh ukázal týmto cvičením?
5. Pozri sa na svoj negatívny zoznam. Vyber si najznepokojivejšiu okolnosť v tomto zozname a zakrúžkuj si ju. Aké dve veci môžeš urobiť podľa Filipským 4: 6 v súvislosti s touto ťažkou životnou okolnosťou?

6. Rozjímaj o Filipanom 4: 7. Ako definuješ pokoj? Čo si myslíš, aký to bude pocit, keď ho budeš mať?
7. Rozjímaj o Filipanom 4: 8. Aká je tvoja časť? Uprostred svojej okolnosti napíš konkrétne, čo to pre teba znamená.

3. Kapitola

Spokojná s tým, kým som

Sandin príbeh

V duchu som si opakovala svoj plán cesty: Vystúp z vlaku a tvár sa ako Rumunka. Chod' k okienku, kde sa predávajú lístky a polož tam rumunské peniaze, presne toľko koľko stojí jeden lístok na električku. (A modli sa, aby sa ťa nikto nespýtal nejakú otázku!) Nastúp do električky, ktorá pôjde smerom doľava - doľava Linda! Pamätaj - vľavo. Vystúp na piatej zastávke. Prejdi na pravú stranu cesty a chod' k tretej bytovke. Tam vyjdi na ôsme poschodie. Zaklop na dvere 8B. Zostaň v tom byte tri dni, kým neprídu ženy na študijnú skupinku.

Myslieť na túto cestu znamenalo myslieť na strach. Nikdy pred tým som v tomto meste nebola. Čo ak sa mi nepodarí kúpiť lístok? Čo ak sa stratím? (Moja rumunčina pozostávala z: ďakujem, prosím, chlieb, voda a dovidenia.) Bývali sme roky v komunistických krajinách, no zvyčajne som na cesty mala doprovod. Tentokrát som to však musela zvládnuť sama.

Plán fungoval ako hodinky, až kým som sa nevydala k bytu 8B. Vonku už bola tma a schody i chodba boli úplne čierne. Pomaly som sa predierala schodiskom a počítala poschodia. Aká úľava, keď som konečne natrafila na ôsme. Ale stále nikde neboli žiadne svetlá. Ktoré dvere sú 8B? Ak by som zaklopala na nesprávne dvere, Sanda, ktorá ma k sebe pozvala by mohla byť vystavená prenasledovaniu, pretože Rumuni sa nesmeli sýkať s ľuďmi zo západu. Očividne som sa so svojimi piatimi rumunskými slovami nedokázala tváriť ako Rumunka. Keď som sa dotkla steny a blížila sa k dverám, modlil som sa, nech zaklopem na tie správne. A skutočne, podarilo sa mi to na prvý krát! Vo dverách sa objavila Sandina drahá tvár. Aká úľava. Ženy vo dne v noci prichádzali do tohto bytu na školenie, ako sa stať vedúcimi biblického štúdia. Ohromujúce na tom bolo, že Sandina cirkev učila ženy, že ich jedinou službou je modliť sa za svojich manželov a rodiť deti. Dokonca, že žena je spasená rodením detí (nesprávne si vysvetlili 1.Tim.2:15). No napriek tomu ženy z tohto zboru boli hladné po tom, aby mohli vyučovať Bibliu.

Sanda veľmi pozorne počúvala na každom jednom stretnutí. Málo hovorila a vyhýbala sa zapájaniu sa do skupiny. Divila som sa, ako by táto žena mohla niekedy viesť biblické štúdium? No zrazu jej niečo svitlo a hovorí. „Už to chápem, už to viem! Chcem rodiť duchovné deti!“ Bola to veľká radosť sledovať ženu, ktorá je ochotná povedať, „Bože, nepoznám svoje duchovné obdarovania. Ale pokúsím sa učiť, aj keď ma to desí. Budem preukazovať láskavosť a pohostinnosť. Ukáž mi, ako by som Ťa mohla osláviť.“

Aj keď sa jej triasli kolená, začala viesť skupinku vo svojom zbore. Po páde komunizmu sa stala cestujúcou služobníčkou po celom Rumunsku expertkou pre

službu ženám vo svojej denominácii! A keď jej cirkev organizovala konferenciu, ktorú navštívilo tisíc žien, Sanda bola jednou z hlavných rečníkov.

Majster Tkáč

Dcéra mi oznamuje jemným hlasom, „Mami, som tehotná! Budeš babka!“ Myšlienky mi v tom okamihu uleteli k mojej vlastnej babičke a k mojej mamine, ktorá bola babičkou mojich detí. A teraz budem babičkou ja. Bude to nové obdobie môjho života, nová radosť – nové bábätko! V tú noc som nedokázala zaspať, premýšľala som o tom novom živote, ktorý práve Boh formuje. Otvorila som si Žalm 139 a modlila som sa ho za túto moju ešte nenarodenú vnučku:

Ó Bože, ja Ťa chválím za to, že Ty tak dôverne poznáš všetky jej cesty. Ďakujem Ti, že Ty už teraz kráčaš pred ňou i za ňou, a kladieš ruku Svojho požehnanía na jej hlavu. Táto predstava ma premáha vďačnosťou.

I práve teraz, Ty Majster Tkáč formuješ jej osobnosť, jej srdce, všetko spleteš dohromady v lone mojej dcéry. Úžasné sú Tvoje skutky!

Všetko už o mojej vnučke vieš. Utkal si jej telo, dušu i ducha, ako keď remeselník ukladá vlákna jedno cez druhé, Ty dohliadaš na každý detail tohto prenádherného gobelínu. Máš vopred zaznamenané všetky jej dni na tejto zemi. Už si pripravil jej dedičstvo i jej kalich. Bože Ty si ohromný! Teba chválím! Ty si utvoril to kým sa stane a tiež to, čo bude jej úlohou. Stvoril si ju, aby naplnila jedinečný plán určený len pre ňu. Skutočne je moje vnúčko predivne a prekrásne utvorené. A ja Ťa chválím za Tvoje úžasné dielo.

Nie je to upokojujúce vedieť, že Boh vedel o každom jednom z nás ešte pred tým, než sme boli stvorení? Ako budeme vyzeráť, kto budú naši rodičia, koho si vezmeme či nevezmeme, koľko detí budeme mať. Ešte pred tým, než sme Boha spoznali, On sa už o nás staral. Ukryl si nás ako poklad ešte pred tým, než nás priniesol na svet. Boh vraví, že On navrhoval, dizajnoval každého jedného Svojim zázračným a predivným spôsobom.

Možno si vravíš, *Linda, ja som už Žalm 139 čítala, viem čo tam je napísané. Ak to vieš, tak ťa chcem veľmi pekne poprosiť o jednu vec. Mohla by si na chvíľu predstierať, že si ho nikdy nevidela? Otvor svoju Bibliu na tomto slávnom Žalme a popros Boha, aby ti dal nové oči, nové uši i srdce, aby si porozumela tomu, čo ti chce povedať.*

Boh utvoril tvoju osobnosť

Takže poďme a pozrime sa na tento Žalm bližšie. Dávid začína slovami,

Hospodine, Ty ma skúmaš, Ty ma poznáš, (v 1.)

Inými slovami, každý aspekt Dávidovho života bol preskúmaný a riadený tým, čo Boh už vedel. Bohu boli veľmi dôverne známe všetky Dávidove cesty (v.3) ešte pred tým, než ho stvoril. A to je ohromné! Dávid tu hovorí, že Boh mal preskúmaný

každý jeden detail jeho života. Poznal Dávidove skutky, ba čo viac, poznal jeho myšlienky.

A to isté vie o tebe. Je to ťažké vôbec pochopiť, však? Všemocný Tvorca vesmíru mal tak osobný a dôverný záujem o teba ešte pred tým, než o tebe vedela tvoja matka. A žalmista tu pokračuje a podáva príklady toho, ako intímne ho Boh už poznal:

Ved' ty si mi utvoril moje vnútornosti, v matkinom živote si ma utkal. (v.13).

V Hebrejčine to slovo „moje vnútornosti“ (kil-yo-tay) označuje miesto mojich túžob, žiadostí a mojej osobnosti. Ešte pred tým, než sa Dávid narodil, Boh vyformoval jeho osobnosť.

A tak isto, keď tvoril teba, netvoril len tvoje telo, ale tiež tvoju emocionálnu výbavu. Dávid je tak premožený týmito pravdami, že vybuchne vo chválu:

Ďakujem ti, že si ma predivne utvoril; tvoje skutky sú obdivuhodné, to si veľmi dobre uvedomujem. (v.14)

Už si niekedy poďakovala svojmu Stvoriteľovi za Jeho láskavý dohľad nad твоjim stvorením? Už si ho chválila za svoju osobnosť? Dokážeš s Dávidom povedať, „Ďakujem Ti, že si ma predivne utvoril“? Alebo sa skôr nachádzaš v nasledujúcom popise:

Carol Bohu za svoju osobnosť neďakovala. Dokonca mala dojem, že niekde urobil chybu. Prečo? Carol je introvertná a nenápadná osoba. Veľmi si uvedomuje svoju hanblivosť a preto sa vyhýba všetkým oslavám, či akýmkoľvek skupinkám. Vždy chcela byť veselá ako Sally. Tá zvláda sociálne situácie s takou ľahkosťou. A keďže sa Carol neustále porovnáva s takými ako je Sally, úplne jej unikla nádhera jej vlastnej osobnosti. Nemá ani tušenia prečo ju Boh stvoril, dokonca sa ani nezastaví, aby to zistila. Je tak zaneprázdnená zameriavaním sa na to čo nemá, že nevidí nič z toho, čo jej Boh dal.

Si Sally alebo Carol? Zastav sa poďakuj Bohu za to, že ťa stvoril presne takou aká si.

Boh stvoril tvoje telo

Podľa Žalmu 139 Boh sformoval nie len tvoju osobnosť, ale aj tvoje telo. Verš 15 hovorí,

Moje kosti neboli skryté pred tebou, keď som vznikol v skrytosti, utkávaný v hĺbinách zeme.

Hebrejské slovo preložené, ako „utkaný“ je to isté, ktoré bolo použité pri popise umeleckého tkania závesov pre Svätostánok Starého Zákona. Keď ťa formoval v lone tvojej matky (čo sa popisuje ako útroby zeme), tkal ohromnou zručnosťou. Hoc to nik nevidel, Boh už vtedy videl každú časť tvojho tela. Spolu splietal všetky

tvoje žily, svaly, nervy, každý záhyb, každý tvar je unikátne iba tvoj. Ktorý gobelín sa vyrovná ľudskému telu?

Možno si myslíš, že gobelín inej ženy je krásny, no nie ten tvoj. „*Nepáči sa mi môj nos, moje boky, moje prsia. V podstate toho nie je moc, čo by sa mi na mne páčilo.*“ Každá z nás môže menovať zoznam vecí, ktoré by sme chceli zmeniť. Avšak ak sa nám naše telo nepáči, reklamáciu posielame Bohom. On je zodpovedný za farbu tvojich vlasov, či tvar tvojho nosa.

Nie som prekvapená, že mnoho žien bojuje so svojim výzorom. Hodnoty našej kultúry sú prevrátené. Sme neustále bombardované tlakom médií, aby sme mali dokonalé telo. Lenže tento prehnaný dôraz na telo je zlý a nebiblický. Hoci to vieme, aj tak sa nechávame zamotať do smrteľnej pasce porovnávania.

Môj muž Jody si myslí, že ženy pozerajú po druhých ženách viac, než muži. Znie to divne, no je to tak. My ženy analyzujeme, skúmame a porovnávame, ako by sme asi vyzerali popri vyziabnutej supermodelke v bikinách. Ja z tohto súboja vyjdem vždy veľmi zle. Ale je napísané, že ak sa porovnávame s inými, tak sme nechápavé. Jeden preklad to priamo nazýva „hlúposťou“ (2.Kor.10:12).

Pred rokmi som čítala článok od Reverenda Jamesa Hufstetler, ktorý túto porovnávaciu hru výborne vystihol:

*Nikdy sa s nebudeš skutočne tešiť z iných ľudí,
nikdy nebudeš mať stabilné emócie,
nikdy nebudeš žiť život zbožnej spokojnosti,
nikdy neporazíš žiarlivosť
ani nebudeš milovať druhých, tak ako by si mala,
až kým nebudeš ďakovať Bohu za to,
že ťa stvoril takú aká si.*

Boh chce, aby sme Ho chválili za to umelecké dielo, ktoré v nás vytvoril. Mentor C.S. Lewisa George MacDonald napísal,

Radšej budem tým, kým sa Boh rozhodol ma urobiť, než akýmkoľvek najkrásnejším tvorom, akého si viem predstaviť. Pretože keď si len pomyslím na to, že som bol počatý v Božej myšli, a že Ním som bol sformovaný, je to pre mňa tá najdrahšia, najväčšia a najväzácnejšia vec, nad ktorou môžem premýšľať.

Toto je modlitba spokojnosti.

Stvorenie tvojho životného zámeru

Je jedna posledná vec, ktorú sa môžeme naučiť zo Žalmu 139. Boh má plán, má Svoj zámer – pre každý jeden život.

Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal.

Podľa teológov má tento verš dva významy. Jeden je ten, že Boh určil počet dní, ktorý Dávid bude žiť. Druhý význam je ten, že všetky dni Dávidovho života boli popísané v Božej knihe ešte pred tým, ako sa narodil.

Čo to znamená pre nás? To znamená, že všemocný Stvoriteľ vesmíru pripravil pre teba zámer, do ktorého môžeš vstúpiť. Taká milovaná a výnimočná si. Všetky tvoje schopnosti i neschopnosti boli navrhnuté tak, aby zapasovali do jedinečného plánu pre tvoj život. Nik iný tento plán nemôže naplniť, iba ty. Je to niečo, čo je ďaleko viac, než naše udalosti či okolnosti, pretože to zahrňuje Božiu túžbu naplniť tento plán skrze nás.

Podľa Efežanom 2:10 sme ty a ja Božím umeleckým dielom, stvoreným v Ježišovi Kristovi, aby sme činili dobré skutky, ktoré pre nás Boh už vopred pripravil. Vždy keď som nespokojná so svojimi talentmi, darmi a schopnosťami, ktoré mi Boh dal, pripomínam si, že On je Požeháný Rozhodca a Vládca všetkých vecí (1.Tim.6:15). Čiže aj môjho vzhladu, mojej osobnosti, mojich darov a talentov. Vo svojom srdci sa veľmi túžim páčiť Bohu a viem, že Jemu sa páči to, keď som spokojná s tým, ako ma stvoril.

Možno aj ty chceš byť konečne spokojná, no počuješ len samé - buď úspešná, buď krásna, buď populárna, buď dokonalá, taká a hentaká. Prosím ťa, prestaň počúvať tieto hlasy. A začni počúvať Boží hlas. Nie je azda On tvojim Otcom? Patriš Jemu. On je tvoj Tvorca, On je tvoj Udržovateľ. 5.Moj.32:6

Tvoje ruky ma sformovali, celého ma pospájali... Pamätaj, prosím, že si ma utvoril ako hlinu ... Či si ma nepriodel mäsom a kožou, z kostí a šliach si ma utkal. Job 10:8-11

Hluchá i slepá Helen Keller napísala tieto odvážne slová:

*Vzali mi to, čím mali byť moje oči,
no aj tak si pamätám Miltonov „Stratený raj“.
Vzali mi to, čím mali byť moje uši,
no prišiel Beethoven a moje slzy poutieral.
Vzali mi to, čím mal byť môj jazyk,
no ja sa i tak od mladosti s Bohom zhováram.
A On nedovolil, aby niekto moju dušu vzal,
preto kým tú stále mám, pre nič iné nestrádam.*

Táto prekrásna báseň ma pokoruje. Vždy keď ju čítam, mám chuť padnúť na tvár pred Pánom a prosiť o odpustenie za bedákanie nad svojimi neschopnosťami. Aké ťažké to muselo byť pre Hellen prijať svoj fyzický „rám“, ktorý jej Boh dal. Tak, ako sa teda uspokojím s tou ženou, ktorú Boh vo mne utvoril? Možno ti pomôže ešte jeden príklad.

Vystupujúci obraz

Rám. Predstav si, že tvoj život je kus umeleckého diela. Jeho rám sa skladá z tvojej osobnosti, fyzických schopností, darov a zručností. Asi nie je novinkou, že väčšina žien sa snaží tento rám zmeniť, namiesto ďakovania zaň. Raz som čítala príbeh o Ráchel. Tá nebola spokojná so svojim rámom. Svoje fyzické a emocionálne neschopnosti považovala za kríž, ktorý musí niesť. Prialo si mať iný. Jednej noci sa

jej sníval o tom, ako pred ňou ležalo mnoho rámov rôznych tvarov a veľkostí. Objavila medzi nimi jeden prenádherný, vykladaný drahokamami a zlatom. „Toto je ten pravý pre mňa,“ zvolala. A tak si ho na seba zavesila. Lenže zlato i kamene boli tak ťažké, že jej telo spadlo pod tiažou. Radšej si teda našla rám kvetmi ovinutý. Tento bude isto najlepší. Rýchlo si ho zdvihla, no pod kvetmi boli trne, ktoré ju bodali. Či tu nie je žiaden rám, čo by bol pre mňa ten pravý? A potom zrazu vidí jeden rám, jednoduchý, bez drahokamov či kvetov. No niečo ju k nemu priťahovalo. Zdvihla ho a vložila na seba a sadol jej dokonale. A keď sa uvidela v zrkadle zistila, že to bol presne ten, ktorú jej Boh pôvodne určil.

Možno sa aj tebe zdajú iné rámy príťažlivejšie. Možno i závidíš tie drahokamami vykladané, či ružami obložené rámy iných žien. No modli sa, nech ti dá Boh schopnosť vidieť múdrosť v Jeho orámovaní tvojho života.

Dielo. A teraz sa pozrime na to umelecké dielo uprostred rámu. Je to vystupujúci obraz toho, kým sa stávaš. Boh namaľuje podklad, potom máva Svojím štetcom po plátne tvojho života za cieľom vytvoriť umenie. A Boh ťa pozýva do tejto tvorby. Ak sa poddáš Jeho umeleckému cíteniu, v tvojom obraze sa bude odrážať charakter Ježiša Krista.

Odstúp a pozri sa na obraz tvojho života. Čoho je odrazom? Vidíš tam Ježiša? Alebo tam vidíš len večnú lopotu. Snažíš sa pridávať farby charakteru, alebo farby toho všetkého, čo chceš dokázať. Až príliš často naše ambície zatieňujú náš rast a proces. Krčovito sa snažíme zamaľovať náš obraz aktivitami, lenže pred „robením“ si musíme ujasniť naše „bytie“. George MacDonald povedal, že *„Myslel si, že niečo získa robením, hoc to po čom naviac túžil bolo bytie.“*

Za čo sú muži i ženy v Písme chválené? Za svoj vnútorný charakter. Boh chce, aby sme sa zamerali na formovanie Kristovho obrazu. To je ten obraz, ktorý chce maľovať. Avšak tak veľa pozornosti nám berie rám. Boh vraví, že naše zameranie je pokrútené.

Keď Samuel hodnotil Jesseho synov, aby z nich vybral kráľa, Boh ho upozornil,

Nehľad' na jeho zovňajšok a vysokú postavu. To nie je ten pravý. Ja neposudzujem tak ako človek. Ten si všíma zovňajšok, Hospodin si však všíma srdce.“ 1.Sam 16:7

Boh nie je ako my, On venuje Svoju pozornosť našim vnútorným kvalitám. Šalamún nás naučil, že „láskavá žena si zaslúži česť“ (Prísl..11:16) čiže nie krásna, ani bystrá žena, ale žena milosrdenstva. A Peter dáva dôraz na túto vnútornú krásu, keď opisuje to, čo pre Boha dôležité.

Vaša ozdoba nech sa nezakladá na vonkajšku: na nápadne zapletaných vlasoch, v navešanom zlate a na honosných šatách,⁴ ale ozdobou nech je to, čo je skryté v srdci a je neporušiteľné, totiž tichý a pokojný duch, ktorý má veľkú cenu pred Bohom. 1.Pet.3:3-4

Čiže vnútorný charakter ženy je jej šperkom!

Žena charakteru

Veľmi známa pasáž z Príslovia 31:10-31 nám maľuje obraz ženy charakteru a múdrosti. Keď si čítaš o tejto superžene, čo ti príde na um? To, že toho strašne veľa stíha? Myslela som si. Táto žena bola riadnou makačkou. Napriek tomu však, ak sa pozrieš pozornejšie na obsah toho textu, zistíš, že to všetko, čo dokázala plynulo z jej vnútorného charakteru. Táto žena vzala svoje poznanie Boha a aplikovala ho zručným a úspešným spôsobom do svojho života, až sa stal nádherným obrazom. Nepoznáme jej meno, ani ako vyzerala. Dokonca ani o jej osobnosti nič nevieme. Vieme však, že ju jej manžel i dospelé deti chválili (v.29 -30):

„Statočne si vedú mnohé ženy, ale ty ich všetky predstihneš!“ Pôvab je klamlivý a krása prchavá, ale žena, čo má bázeň pred Hospodinom, zasluhuje si chválu.

Všimla si si, za čo ju tak chvália? Nie za to, že pracovala od rána do noci, ani za to, že šila všetkým šaty, organizovala domácnosť či krmila chudobných. Chválili ju za jej duchovný charakter. Aká pocta! Zo všetkých žien, čo poznali, ona bola tá najlepšia. Táto vítečná žena verila, že Boh bol Požehnaným Rozhodcom a Vládcom jej života. Ale vedela tiež, že Boh očakával, že jej zbožné rozhodnutia budú riadiť jej život. To zahrňovalo, aj spôsob jej obliekania, spôsob ako ovládala svoj jazyk - ústa otvára v múdrosti a na jazyku má láskavé poučenie. Žena z Príslova 31 nebola riadená svojimi okolnosťami, požiadavkami rodiny, domácnosti či biznisu. Ona si riadila svoje postoj, svoj čas, svoj harmonogram. A vzťah s Bohom bol v tom všetkom centrálny. Všetko čím sa stala, je výsledkom podvoleniu sa Božej zvrchovanosti. Dovolila Mu, aby ťahal Svoje štetce naprieč plátnom jej života. A tiež sa rozhodla si voliť to, ako bude vyzeráť, ako bude hovoriť a akým aktivitám sa bude venovať.

Naplňanie Božích zámerov

V Genesis 1:28 nám Boh dáva veľmi zaujímavé prikázanie. Vraví sa tam, že Boh stvoril muža i ženu na Svoj obraz a potom im obom dáva Svoj mandát:

Plod'te sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju! Panujte nad morskými rybami, nad nebeským vtáctvom a nad všetkou zverou, čo sa pohybuje na zemi!

Každá žena je stvorená na Boží obraz. Každá žena dostala autoritu, zodpovednosť i kapacitu. A toto je zdrojom našej identity, zdrojom našej hodnoty a zmyslu. V tejto pasáži nám Boh vlastne dáva tri základné prikázania:

Vládni - rob rozhodnutia ohľadom toho, k čomu smeruješ
Podmaň - vtedy víťazstvo a buď usilovná v jeho udržaní
Množ - znásobuj to, čo ti bolo dané

Naša doména je to, čo nám bolo dané do zodpovednosti. Aká doména bola od Boha daná tebe? Kto sú ľudia, okolnosti či majetky v kruhu tvojej zodpovednosti? Rozmýšľaj, kto je tá úplne prvá osoba, ktorú máš na starosti? Si to ty sama. Každá

z nás má na starosti svoje telo, charakter i svoje talenty. Aké ľahké je sa vyhovárať, keď príde téma na tieto oblasti...

Cathy dokola opakovala, ako neznáša svoj výzor. A nemala problém s tým, ako ju Boh stvoril, ale s tým, že mala 30 kíľ navyše. Nemala žiadny zdravotný problém, ktorý by spôsobil jej nadváhu. Problémom bolo, že si nepodmanila svoj apetít a ani sa nechcela venovať pohybu. Bolo jej oveľa ľahšie sťažovať sa, ako prevziať zodpovednosť za Boží dar.

Lynn bola tak sarkastická, že z nej mal každý dosť. Keď sa ju priatelia snažili konfrontovať, vravela, že si proste nedokáže pomôcť. Vraj sa narodila s podrezaným jazykom a výbušnou povahou. Bolo pre ňu ľahšie vyhovárať sa na „dedičstvo“, než začať robiť rozhodnutia, ktoré by budovali jej charakter.

Charlene mala mentalitu „chúd'atka“. Vravela, že nemá žiadne talenty, vraj ju Boh obišiel, keď ich rozdával. Bolo ľahšie sa sťažovať, ako si nájsť nejaký spôsob, kde by mohla byť užitočná.

Sanda, moja drahá Rumunská priateľka bola ochotná urobiť niečo, čo nebolo pre ňu síce príjemné, no chcela zistiť, či si ju Boh dokáže použiť ako vodcu.

Som presvedčená, že žena, ktorá sa trápi so svojou identitou a svojim poslaním, je tá, ktorá sa vzdala vziať zodpovednosť za to, kým sa má stať. Boh maľuje obraz na plátne nášho života. Naše telá sú iba jeho rámom. Boh má zámer maľovať nádherný obraz - obraz nášho charakteru a jedinečného vyjadrenia Kristovho života. No toto dielo nevykoná bez tvojej spolupráce. Je to celoživotný projekt medzi nami a Bohom. Ak sa rozhodneš kritizovať rám a vzdorovať Božím ťmahom štetca, spokojnosť nenájdeš. Bude sa ti vyhýbať. Ale ak sa zameriaš na Boží pohľad, ktorý spája obraz i rám, a vývoj Božieho procesu v tebe, budeš môcť povedať. „Som spokojná s tým, kým som.“

Leonardo da Vinci bol umelcom s ohromnou zručnosťou. Keď ako žiak študoval pod svojim majstrom, bol ním požiadaný, aby dokončil jeho obraz. Majster bol už starý a chcel ukončiť svoje maľovanie. Mladý Leonardo mal takú úctu k zručnostiam svojho majstra, že myšlienka premaľovania jeho obrazu ho vydesila. Ale majster mu vraví, „Urob to najlepšie, čo vieš“. Trasúci sa Leonardo chytil štetec a kľakol si pred stojan a modlil sa. „Pre môjho milovaného majstra vkladám svoje schopnosti i sily do tejto úlohy.“ Ako začal maľovať, jeho ťah bol pevnejší a v jeho oku sa prebudil spiaci génus. A namaľoval majstrovské dielo.

Drahá priateľka, vezmeš svoj štetec a pokľakneš pred svojim Majstrom?

Pracovný list

1. Aspoň jeden krát si nájdi nerušený čas na UCTIEVANIE.
Zapni si do sluchátiek chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec, ktorý venuješ iba obdivovaniu a zbožňovaniu Ježiša, Jeho aspektov, Jeho mien, miliónov odlietňov diamantovej.
2. Zapamätaj si Žalm 139:14
3. Použi verše Žalmu 139:13-16 v modlitbe. Akú novú vec ti Boh zjavil v tomto Žalme?
4. Parafrázuj do denníka Žalm 139:13-16 Aký rozdiel by to urobilo v tvojom živote i vzťahoch, ak by si prijala a žila Božiu pravdu zo Žalmu 13
5. Si ochotná urobiť niečo pre to, aby si objavila svoje schopnosti a duchovné dary? Napíš do denníka zoznam svojich schopností. Buď úprimná a špecifická. Ako tieto dary používaš na Božiu slávu?
6. Vyhl'adaj si v slovníku slovo „charakter“ a napíš si jeho definíciu. Zamerala sa na rozvíjanie svojho charakteru, alebo skôr sa zamerala na aktivity? Povedz nejaký príklad zo svojho života
7. Aký máš postoj k svojej vlastnej osobnosti? K svojmu telu? Schopnostiam? Myslíš, že sa tvoje postoje Bohu páčia?
8. Čo by si mala prijať a ďakovať za to Bohu, čo sa týka tvojho fyzického vzhľadu? Je niečo, čo by si mala zlepšiť, čo sa týka starostlivosti o tvoje telo, ktoré ti Boh dal?

9. Vymenuj dve svoje charakteristické črty, ktoré veríš, že sa Bohu páčia. A dve, ktoré si myslíš, že sa Mu nepáčia. Jednu z tých dvoch negatívnych si vyber a popros Boha o to, aby ti zjavil, ako môžeš na ňom pracovať tento týždeň. Napíš do denníka svoj plán.

4. kapitola

Spokojná vo všetkých svojich rolách

Marianin príbeh

Moje topánky zapadli do hustého blata na pochmúrnom panelákovom sídlisku. Kde sú stromy? Kde sú kvety? Srdce mi búšilo, ako sme sa so ženami trepali na siedme poschodie do jednoizbového Marianinho bytu. Iba 35 m² obytného priestoru, kde bývala Marianna, jej manžel a ich tri deti.

Ako som vstúpila, 20 ďalších žien ma privítalo bozkami a objatiami. Aké vzácne ženy to boli. No ako unavene vyzerali. Vtedajšia rumunská vláda vyžadovala, aby všetci vrátane matiek pracovali 5 a pól dňa každý týždeň. Jedlo bolo vzácne, takže pred tým, ako šli ženy do práce, museli si každé ráno vystáť dlhú radu pred obchodom s potravinami. To znamenalo vstávanie o 4:00 a vracanie sa z obchodu o 6:00. Večery potom trávili varením, ručným praním a vešaním prádla všade, kde sa len dalo.

No okrem tohto fyzicky namáhavého životného kolobehu, museli žiť vo veľmi utlačajúcej duchovnej klíme. Kresťanské stretnutia boli zakázané. Ak by nám došli na to, že tu máme biblické štúdium, mohla by nasledovať prehliadka bytu, výsluch a mohlo by to skončiť zle. Marianna nám povedala, že ak by niekto zaklopal pri dverách, aby sme všetky začali spievať narodeninovú „Veľa šťastia, zdravia“.

Takto sa stretávali ženy jeden krát za mesiac, kde miesto, dátum a čas sa dohadoval ústne, alebo po telefóne tajnými šiframi „Narodeninová oslava bude tam a tam...“

Ja som prišla na toto tajné stretnutie, aby som hovorila ženám o role manželky v manželstve. Skôr než som začala, Mariana vytiahla zo skrine polorozpadnutý zväzok papierov, ktorý mal na obale nápis „*Creatora Partnera*“. Od prekladateľky som sa dozvedela, že je to ručne na stroji prepísaný preklad mojej knihy „Kreatívna partnerka“. Po každej, keď bola v zbore svadba, Mariana neveste na svojom starom písacom stroji prepísala celú knihu, ako dar. Stratila som reč....

Nemala som slov, keď táto vyčerpaná, prepracovaná žena hovorila o tom, ako sa učila byť dobrou manželkou. „Vždy, keď sa vrátim domov, pospím si pól hodinu. Takýmto spôsobom dokážem vydržať hore dlhšie, než nás 18 ročný syn a môžem sa venovať manželovi. Zvykneme sa prejsť po sídlisku, aby sme sa mohli porozprávať sami. Šetrím si nejaké peniaze a za takých 6 mesiacov budem mať dosť, aby sme si mohli večer niekde spolu vyjsť.“

Jej slová prenikali priamo do môjho srdca. Pól roka šetriť na jeden spoločný večer? Spoločné prechádzky po týchto hnusných blatových uliciach? Pánove slová sa ozývali v mojich ušiach:

Komu je mnoho dané, od toho sa mnoho vyžaduje.“ (Luk.12:48)

Koľko bolo dané Mariane? A ako veľa bolo dané mne? Ona sa rozhodla prebývať na tej dobrej strane svojho manželstva a zverila to všetko Bohu i svojmu manželovi. Môžem o sebe povedať to isté?

Neviem sa dočkať, kým ...

„Linda, ty si jedna z mála vydatých žien, o ktorých viem, že sú šťastné. Pozorovala som manželky, čo pracujú v našej misii a zo 40-tich sú len asi 3 radi vo svojom manželstve.“
Toto šokujúce vyhodnotenie prišlo od slobodnej misionárky, ktorú som si vážila. Mohla mať skutočne pravdu? Je to ozaj tak, že ženy, čo milujú Krista a túžia Mu slúžiť pôsobia dojmom nespokojného manželstva?

Fred, slobodný pastor mal ďalší veľmi znepokojivý postreh . Keď sa ho spýtali, či sú slobodné ženy v jeho zbore spokojné s tým, že sú slobodné, odpovedal. *„To teda vôbec nie sú! Každý týždeň za mnou chodia uplakané, že sú navždy odsúdené na samotu. Šlapú na mieste, kým sa neobjaví ten ich pán Pravý. Veria tomu, že byť slobodnou znamená nenaplniť Božiu vôľu.“*

Aké ironické, však? Slobodné pozerajú na vydaté, túžiac po manželovi. A vydaté pozerajú na svojich manželov, túžiac aby to bol niekto iný. Bezdetné túžia po deťoch, tie s malými deťmi, aby už boli konečne v škôlke ...
Je vôbec možné zažiť spokojnosť v role, ktorú práve teraz prežívame?

Sheryl - manželka a matka, Laura manželka a matka, a Terri slobodná odborníčka, sú bývalé spolubývajúce z vysokej školy, ktoré stále udržujú kontakt. A teraz sa pozrieme na pár výťažkov z ich emailov, ktoré vystihujú ich myšlienkové pochody a boje, ktoré mali so svojimi rolami. (napísala fejtonistka Leola Floren)

Ahoj Sheryl,

*Len ti rýchlo píšem, že Borisa konečne povýšili za vedúceho chemického oddelenia. Konečne!!! Katka a Tomáš sú na strednej a najväčšou novinkou je, že aj ja som na škole. Vždy som ľutovala, že som si nedokončila účtovníctvo, ved' ledva Boris skončil školu a už prišli deti. No a potom to už poznáš... Ale teraz je rad na mne! Ty si taká šikovná, dokončila si si školu, a kariéru si mala vo vačku ešte skôr, než prišla rodina. Zmákla si to skvelo. Skvelá práca a tri krásne deti. Klobúk dole. Napíš mi, keď budeš mať čas.
S láskou Laura*

Čauko Laura,

Späť v škole, to naozaj? Fantastické. Len si predstav, za pár semestrov si budeš môcť kúpiť jeden z tých top ženských biznis kostýmčekov. Normálne ti závidím! Mám plnú skriňu

takých, no nosím iba tepláky. Žiaľ sú jediné, do ktorých sa zmestím. Dvojičky mali 4 roky minulý mesiac a ja stále snažím zhodiť tých 10 kíľ navyše. Včera som šla do obchodu a nevšimla som si, že na zadku som mala natretý džem. Och, cítila som sa jak chudera! Ale som rada, že sa ti darí.

Musím bežať, v trúbe sa mi pečie mäso a musím ešte ísť auto dať vyčistiť.

S Láskou Sheryl

Ahoj Lauri,

Vo štvrtok som doletela zo Švajčiarska, pozbierala poštu, poliala polopokapané kvety a práve čakám na let do Mexico City. Ešteže je letisková strava tak nechutná, že sa mi podarilo zhodiť 5 kíľ. Sheryl mi vavela, že si späť v škole. Perfektné!!! Si príliš múdra na to, aby si svoj talent premrhala pri platni. Ďakujem ti, že si ma zoznámila s tým advokátom na Long Island. Ani neverím, že sa volá Tony Pravý! Môže to byť pán Pravý človeče ☺? Poviem ti potom viac. Musím ešte poslať nejaký fax do Ženevy.

S láskou Terri

Ahoj Terri,

Myslíš to vážne? Švajčiarsko? Mexico City? Ved' to sa nedá ani počúvať. Vždy som strašne chcela cestovať, ale s týmito deckami sa s Borisom sa nikdy nikam nedostaneme. Hovorím si, že ešte pár rokov a potom budem konečne voľná. Voľná no bez peněz. To školné bude nehorázne. Ach, ale ty nemáš takéto starosti.

Laura

Čau Terri,

Školský autobus práve vzal Adama a dvojičky ešte spia, tak ti rýchlo píšem. Ďakujem ti, že si si spomenula na moje narodky. Tie voňavé mydielka a peny do kúpeľ a si užijem, keď deti pôjdu na jeseň konečne do škôlky. Laura mi písala, že sa vracia do školy. Och, tak jej závidím. Ja jediné čo teraz čítam, sú knihy pre batol'atá. Napiš mi potom, kde všade si bola, nech aspoň počujem o tých úžasných exotických miestach.

Sheryl

Ahoj Sheryl,

Jejda, tak rada by som strávila víkend vo vašom dome, hrala sa s Adamom a čítala dvojičkam batol'acie knihy namiesto týchto mojich nudných obchodných správ. Musíš byť šťastná, že máš rodinu, čo ťa miluje. Ja sa obávam, že moje biologické hodiny sa zasekli niekde medzi časovými posunmi.

Terri

Ahojte Terri, Laurra

Posielam vám obom jeden list, lebo dva už nevládzem písať. Ráno som našla Adamovho škrečka utopeného v záchodovej mise a celý deň šiel dolu vodou. Deti vypili penu do kúpeľ a tak sme skončili na pohotovosti. Neviem sa dočkať, kedy konečne vyrastú deti a ja si nájdem kl'udnú robotku, ktorá mi zaplatí dobrú dovolenku.

Vaša Sheryl

PS: Keď sme chodili do školy, nevedeli sme sa dočkať, kedy budeme konečne dospelé, aby sme si konečne mohli robiť čo chceme. Lenže kedy také niečo vlastne začína?

Sheryl sa dobre pýta. Kedy sa žena stáva dospelou? Pravdepodobne je to vtedy, keď sa prestane porovnávať s ostatnými ženami.

Dozrievame vtedy, keď naše role a naše životy vidíme z Božej perspektívy. Keď ich vidíme viac ako kalich, nech ako kríž, keď sa dokážeme každé ráno spýtať otázku: Ako Ťa dnes môžem osláviť vo svojej roly?

Aké role máš?

Elisabet mala viacero rolí. Bola zamilovaná a chcela sa vydať, napriek tomu však ostala slobodná štyri roky po skončení vysokej. Keď sa konečne vydala, dúfala že to bude navždy. No o dva roky mala novú rolu: stala sa vdovou. Ďalších 14 rokov bola zase sama. Boh ju prekvapil novým manželom a jej rola manželky začala opäť. Tento krát trvala 6 rokov. Znovu sa stala vdovou. Bola zaskočená, keď je Boh priniesol tretieho manžela.

Elisabet sa s milosťou Božou zhostila každej role, pretože verila, že každá z nich je darom Božím.

Možno sa pýtaš, ako môže byť „nezadanosť“ či vdovstvo darom?

Nech vám to povie sama.

Keď som mala 23, Boh mi dal „dar nezadanosti“. Keď som mala 27, dal mi „dar vydatosti“. V 29tich „dar vdovstva“. Bola to ďalšia úloha, ďalší dar. Ale určite si nemysli, že toto bola prvá myšlienka, ktorá ma napadla vo chvíli, keď som sa dozvedela, že mi manžel zomrel. „Ó, Pane“ bolo jediné, čo som zo seba vydala v tom šoku. Ale každým dňom, krok za krokom, počas tých rokov som chcela objaviť, odomknúť to tajomstvo v utrpení. A začala som vidieť, že sa skutočne na všetko dá pozerieť, ako na dar. Dokonca aj na moje vdovstvo. Mohla som nájsť pokoj. Nevravím, že som nebola osamelá. Niekedy hrozne moc. Nevravím, že som nežialila. Žialila – z hĺbky môjho srdca. Ale ten pokoj, aký svet nemôže dať neprichádza odstránením utrpenia, ale iným spôsobom – jeho prijatím.

Ako možno už vieš, Elisabetine prezvisko je Eliot, a že jej prvý manžel Jim zomrel, keď sa snažil evanjelizovať Aukánskych Indiánov. Z jej slov cítiť jej zameranie na večnosť. Bola ženou, ktorá zažila ohromnú osamelosť a zároveň ženou, ktorá bola ohromne použitá Bohom, pretože sa rozhodla patriť Mu celá.

Ja som vo svojom živote hrala doposiaľ šesť rôznych materských rolí. Bola som biologická, adoptívna, náhradná, krstná, duchovná i stará mama. A ak mi Boh dá milosť, raz budem i prastará mama.

Aké role hráš ty? Si slobodná, vydatá, rozvedená, ovdovelá? Si spokojná s rolou, ktorú ti Boh dal? Veríš tomu, že Boh je ten Požehnaný Rozhodca tvojich rolí?

Ak veríme Bohu, že ten podiel, ktorý nám dal, je pre nás to najlepšie, môžeme urobiť tajné rozhodnutia, ktoré učinia naše srdcia spokojnými. Avšak ak neprijmeme Boží podiel, staneme sa ženami s duchom nespokojnosti.

Každá rola je zložitá

Žiadna rola nie je bez starostí. Možno tvoj manžel nie je mužom, akého si si predstavovala. Možno váš sexuálny život nie je to, v čo si dúfala. A je to ťažké takto prežívať každý jeden deň, rok za rokom, milovať stále toho istého, chcieť pre neho vždy to najlepšie. Je ťažké udržiavať svoje manželstvo pestré, komunikáciu otvorenú, posteľ vášnivú. Je to ťažké, no hodné každého úsilia! S manželom sme práve oslávili naše 50te výročie. A naša jednota a láska sú každým rokom hlbšie. Intimitu, ktorú sme si vybudovali, sa nestala cez noc, to budovanie trvalo dni, roky. A dnes by som to za nič nevymenila. A ver mi, stojí to za tú obeť.

Hoci som nikdy nebola vdovou, ani dlhodobo slobodnou, no moje priateľky mi povedali, že samota bola pre nich to úplne najťažšie. Elisabeth Elliot napísala, „Určitým spôsobom slobodní ľudia nezapadajú do spoločnosti, podobne ako tí, čo nemajú jednu nohu. „Dvojnohých“ si nevšimneme, no „jednonohý“ vyčnieva.“ Vraví tiež, že ako vdova, nikdy nemala rada, keď sa cítila, ako piate koleso u voza. „Už len tým, že som tam bola, som prinášala nerovnováhu, ale bola to proste realita, s ktorou som musela žiť.“

Každá rola prináša príležitosti

Premýšľajme na chvíľu spolu. Na čo prišiel Ježiš na zem? Určite napadne pár dôvodov. On sám podáva svoj hlavný zámer,

Neprišiel som, aby mi slúžili, ale aby som slúžil a položil svoj život, ako výkupné za mnohých. (Mat.20:28)

On žiada odo mňa aj od teba, aby sme vstupovali do nášho sveta s rovnakým zámerom. Ježiš sa ponížil a vzal na seba rolu sluhu. A použil toto svoje poslanie, aby slúžil ľuďom okolo seba, a aby daroval to najväčšie, čo mal – svoj život. Možno sme o tom pred tým takto nerozmýšľali, lebo ak by sme rozmýšľali, naše vnútorné postoje by už boli premenené.

Dr.Larry Crabb vo svojej knihe „*Manželský staviteľ*“ hovorí o tom, že manželka buď svojmu manželovi slúži, alebo ho manipuluje, aby dostala, čo chce. Ktorú cestu si volíš? Slúžiť, či manipulovať?

Slobodné ženy sa rovnako môžu rozhodnúť, pretože služba iným nie je podmienená manželským stavom.

Matky si rovnako môžu zvoliť venovať sa svojim deťom a užívať si tento čas, namiesto neustáleho čakania na to, kým konečne vyrastú.

Boh položil pečať „darkyne života“ na všetky ženy bez ohľadu na ich role. Ženy, čo nemajú svoje biologické deti, si môžu žiadať od Boha možnosť stať sa duchovnými, krstnými, či náhradnými matkami.

Ak chceme byť ženami spokojnosti, musíme prijať svoj podiel, naše Bohom určené role. Musíme sa rozhodnúť prebývať v tej dobrej časti našej role. V opačnom prípade budeme chcieť stále niečo iné.

Čo žiada Boh?

Aký je Boží štandard hodnotenia? Je to náš úspech, čo robí na Neho dojem? Náš perfekcionizmus? Písmo hovorí,

Tomu, komu bolo dané sa vyžaduje, aby bol dokázaný verný“ (1.Kor.4:2)

Vernosť, to je Boží štandard. My Jeho služobníci nemusíme byť dokonalí ani úspešní, avšak verní. Bolo nám niečo zverené. Naše prirodzené dary, duchovné dary, finančné zdroje. Taktiež nám boli zverené role. Vo Svojej láske daroval každej jednej z nás dar slobodnej, vydatej, či ovdovelej ženy. Vo svojej vševedomosti vraví, že to je tá rola, v ktorej Ho môžeme osláviť najlepšie.

Budeš Mu dôverovať, že tvoj kalich i tvoj podiel pochádzajú z Jeho milujúcej ruky? Zvolíš si použiť svoju rolu, ako miesto, ktoré slúži ostatným?

Drahý Otče, len Ty poznáš radosti i bolesti mojej role. Vyznávam Ti, že som bojovala proti tomu, čo si mi dal. Prosím daj mi odvalu, nech dokážem byť Tvojim služobníkom. Prijímam svoju rolu ako dar. Nauč ma prosím prestať s ňou zápasit' a spoznať, že Ty si Boh.“

Pracovný list

8. Aspoň jeden krát si nájdi nerušený čas na UCTIEVANIE. Zapni si do sluchátok chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec, ktorý venuješ iba obdivovaniu a zbožňovaniu Ježiša, Jeho aspektov, Jeho mien, miliónov odtieňov diamantovej.
1. Nauč sa Mat.20:28 naspamäť. Napíš si to na kartičku, ktorú môžeš mať stále pri sebe. A použi ju ako modlitbu.
2. Premýšľaj niekedy nad tým, že by si si to najradšej s niekým vymenila? Zváž, čo Boh o tebe hovorí v Žalme 139 a uvažuj o tom, čo cíti Boh, keď sa porovnávaš s inými ženami.
3. Ak si vydatá, do denníka vypíš 5 vynikajúcich a chvályhodných vecí o svojom manželovi. Ak si slobodná napíš tie najlepšie kvality najbližšej osoby v tvojom živote.
4. Božím štandardom je naša vernosť. Čo to pre teba znamená prakticky? Porozmýšľaj a napíš.
5. Ako môžeš aplikovať Mat.20:28 a slúžiť ľuďom okolo teba tento týždeň? Napíš si to, čo si myslíš, čo by Boh chcel, aby si urobila?

6. Napíš svoju modlitbu, čo ti Boh ukázal a čo ťa naučil na tejto ceste k spokojnosti.

5. Kapitola

Spokojná vo vzťahoch

Príbeh Aliny a Lindy

Živo si pamätám na deň, keď som stretla Alinu. Ako by som mohla zabudnúť na tento neobvyklý zážitok? Spomínam si, ako mi prebehlo hlavou, že toto je asi zlý sen! Tieto drahé ženy mi asi nič nerozumejú. Je tu taký ruch, že ani sama neviem, čo vlastne hovorím!

Nedalo sa mi poriadne sústrediť ani na svoje myšlienky. Malá miestnosť v poľských horách praskala vo švíkoch, lebo nás tam bolo dvanásť žien a najmenej dvanásť malých detí. Aj moja prekladateľka Alina držala a hojdala v rukách svojho trojročného syna. Pamätám si, ako som asi v polovici môjho vyučovania vyľahovala zo svojej kabelky žuvačky, podávala ich ženám, a ceruzky, ktoré som popri hovorení ukladala stôl, posádzala tam malé deti, nech sa na chvíľu zabavia kreslením. Mala som pocit, že to bol čistý chaos. No napriek tomu mi Alina vraví, že vyučovanie bolo úžasné.

Neskôr poobede, keď ma brala domov, posadila si ma k svojmu jedálenskému stolu, pozrela mi priamo do očí a prosebne vraví: „Linda, nauč ma prosím ťa slúžiť ženám.“

Bolo to už pred mnohými rokmi, no odvtedy som mala úžasnú príležitosť vidieť, ako si Boh používa ženy so srdcom, aké mala Alina. Tisíccky žien bolo vyučovaných, povzbudzovaných a prostredníctvom jej slov, kníh a kresťanského časopisu. A to najlepšie je, že sa stala mojou drahou priateľkou. Hoci sme nikdy nežili v tej istej krajine, no radosť zo vzájomného vzťahu pretrval. Skutočne, náš vzťah bol darom od Boha. Všetky vzťahy sú, teda aspoň by mali byť. Keď Alina náhle odišla k Pánovi v roku 2018, jednou z mojich prvých myšlienok bolo že, budeme priateľkami aj v nebi.

Zrada bolí

Šokovaná som zložila telefón. Vždy som si myslela, že Jana a ja sme mali dobrý vzťah, no jej telefonát potvrdil presný opak. Ako mi mohla povedať tie veci? Ak mala so mnou problém, tak prečo za mnou neprišla a nepovedala mi to? Záležalo mi na Jane a jej malých deťoch. Zdalo sa mi, že vníma moju lásku a podporu. Preto jej drsné slová zaboľeli. Obvinila ma, že som sebecká. Snažila som sa v tú noc zaspáť, ale jej kruté slová sa točili v mojej mysli, ako stará páska. Stále dokola. Snažila som sa modliť, premýšľať o iných veciach, no jej slová úplne ovládli moju myseľ. Chcela som zakričať: „Von! Už to nechcem viac počuť!“ Konečne som zaspala, ale iba dovtedy kým som sa nezobudila ráno o 4tej, aby páska pokračovala ďalej. Vedela som, že jej musím odpustiť, no cítila som, že si moje odpustenie nezaslúži. Nedalo sa mi inak, ako prebývať v nespravodlivosti jej slov. Modlila som sa, plakala som,

hnevala som sa na svojho muža i na nášho psa. Vedela som, že Boh nie je nadšený z mojej neschopnosti odpustiť, ale na tie slová sa proste nedalo zabudnúť, totálne zabetónovali moje srdce. Zrada bolí.

Spýtala som sa 25.tich žien, či ich za posledný rok zranil niekto, koho mali veľmi radi. Uveríte mi, že každá jedna mala takú skúsenosť? Potom som sa spýtala koľko z nich ublížilo vedome či nevedome niekomu. A znovu sa zdvihla každá ruka.

Je to tak, že najviac našej nespokojnosti sa vytvára medzi našimi vzájomnými vzťahmi. Premýšľaj o svojich vzťahoch. Máš sto percentný pokoj so svojim manželom? S deťmi? Spolubývajúcimi? Kolegami? Rodinou? Priateľmi? Z Písma vieme, že máme jeden druhého milovať a povzbudzovať sa. Keď poslúchame tieto prikázania, vzťahy nám prinášajú radosť a vnášajú krásu do života. Nič nie je krajšie, ako láska medzi manželmi, ako láska medzi priateľmi. A nič nie je viac traumatizujúce, ako zrada tejto lásky. Súhlasím so svojou bývalou susedkou, ktorá povedala, že „Bola by som spokojná, keby som sa nemusela naťahovať s ľuďmi!

Vzťahové problémy

Opíšem vám tri vzťahové problémy, o ktorých som počula za posledné mesiace.

Júliin problém: jej manžel

Čakala som sama aute. Pustila sa mi krv z nosa a nechcela som zašpiniť kožené sedačky, tak som otvorila priehradku a vytiahla z nej vreckovky a tiež mužov tablet, čo tam bol strčený. S vreckovkami v nose som zapla tablet a skoro ma porazilo, keď som videla stránku, ktorá tam bola práve otvorená. Och Pane nie, len toto nie.

Porno? Chcelo sa mi vracáť.

Z krvácajúceho nosa som prešla ku krvácajúcejmu srdcu. Ako to len mohol? Cítila som sa špinavá, znesvätená, ponížená.

Evin Problém: jej spoluzložobníčky

Bolesť. Odmietnutie. Poníženie. Hľadala som slová, ktoré by najlepšie opísali moje zúfalstvo. No nebolo takých, ktoré by dokázali popísať, čo som cítila, keď mi oznámili, že nemôžem vyučovať v programe pre ženy. A navyiac frustrujúce bolo, že keď som sa spýtala prečo, nik mi nevedel dať vysvetlenie. „Ako sa môžu veriace ženy takto k sebe správať?“ Ja som sa pre svoje ženy v skupinke rozdala. Boh si ma používal v ich životoch. Toto nie je fér!

Sandyn problém: jej spolubývajúca

Ako mi mohla moja najlepšia kamarátka ukradnúť frajera? Dana a ja sme spolu bývali 5 rokov. Žiadna z nás sa nechystala vydať. Ale potom prišiel do môjho života James. Bola som presvedčená, že on je ten, na ktorého som čakala, a že sa raz

vezmeme. Urobila to Dana zámerne? Vedela vôbec, ako veľmi mi ublížila? Nedokážem viac s ňou bývať. V jednom okamihu som stratila svojho priateľa a svoju najlepšiu kamarátku.“

Sárin problém: jej priatelia

Z jej denníka:

Ó, Bože, tak sa bojím. Trasiem sa. Bojím sa, že počas tejto operácie zomriem. Chcem sa zamilovať, chcem mať deti. Bože, chcela by som byť babičkou. Nechcem v tridsiatke zomrieť. Tak mi srdce búcha, až ho počujem. Ruky mám tak slabé. Hrdlo vyprahnuté. Kde si Bože? Cítim sa tak sama. Prečo musím svoju noc pred operáciou tráviť takto sama v sterilnej izbe? Keby aspoň moja mama nebola chorá, aby tu bola so mnou. Kde sú Joana a Sue? Sľúbili mi, že prídu za mnou dnes. Vedia ako sa bojím tejto operácie. Kde sú?

Ako ste sa cítili, keď ste čítali príbehy týchto žien? Zradené? Áno. Poznám to. Poznáte to. A rovnako to pozná i Ježiš.

Ježišov príklad

Každú bolesť, strach a odmietnutie, ktoré si kedy cítila, bolo presne to, ktoré Ježiš cítil v záhrade Getsemane. Keď prišiel vtedy večer sa tam modliť, vedel, že bude zradený a že podstúpi bolestivú smrť. Spoliehal sa na svojich priateľov, zveril sa im, že Jeho srdce je na pokraji prasknutia. Poprosil ich, aby Mu pomohli niesť Jeho zármutok tým, že ostanú s Ním. A oni súhlasili. Ježiš podišiel kúsok od nich a modlil sa,

Otče môj, ak nie je možné, aby si vzal odo mňa tento kalich, tak ja ho vypijem, a nech sa stane Tvoja vôľa. (Mat.26:42)

O hodinu neskôr, keď túžil po podpore, vrátil sa k učeníkom, no oni spali. Ako to, že títo statní rybári, ktorí boli zvyknutí na nočné rybačky, teraz nemali síl vydržať s Ježišom ani hodinu?

Je jednoduché si pomyslieť: On bol Boh v tele. On necítil bolesť a odmietnutie ako ja. Lenže Písmo nám vraví, že On to cítil, že On skutočne trpel. Cítil úzkosť a veľký zármutok. Svojim priateľom hovorí,

Premáha ma smútok až do bodu smrti“ (Mat.26:38)

Potreboval svojich priateľov, aby s Ním zdieľali Jeho bolesť. Ale sklamali Ho. A aby to bolo ešte horšie, stalo sa to viac krát za sebou. Je jedna vec byť sklamaný raz, no predstav si, že ťa priatelia zrádzajú opakovane. Poznáš tú bolesť, ktorú priatelia vedia spôsobiť. Alebo možno ty si také niečo spôsobil. Ty si bola tá, čo zaspala, keď si sľúbila, že sa budeš modliť a bdieť. Možno si bola Peter, čo zradil priateľa

vtedy, keď ho najviac potreboval. Možno bariéra vo vašom vzťahu je tvoja vina, a možno vina oboch. Možno si držíš dištanc, a žiadne uzdravenie neuľavilo tvojej bolesti.

Keď milujeme, otvárame sa možnosti zranenia. Mnoho našej nespokojnosti a nedostatku pokoja pochádza z našich očakávaní, ktoré na vzťahy máme. Ježiš žiadal učeníkov, nech s Ním nesú Jeho žiaľ a oni Ho v tom nechali. A čo bola Jeho reakcia?

■ Vstaňte, poďme odtiaľto.“ (Mat. 26:46)

Ja by som plakala, „Zabudnite na to! Keď neviete vydržať a modliť sa práve vtedy, keď potím krv, keď neviete so mnou trpieť po tom všetkom, čo som pre vás urobil, keď nedokážete na seba zabudnúť aspoň jednu jedinú noc, tak na to zabudnite! Pôjdem radšej sám. Neboli ste tu, keď som vás najviac potreboval. Zbohom.“

Všimla si si, že Ježiš hovorí, „Poďme?“ Napriek všetkému sa k nim vystiera a berie ich so sebou. Odpúšťa im, hoci ho opakovane zraňujú. A to isté žiada od nás:

■ Boli ste povolání, pretože Kristus trpel za vás, zanechal vám príklad, aby ste kráčali v Jeho šľapajách“ 1.Pet.2:21

Ježišova reakcia ma usvedčuje. Musím prehliadnúť nedokonalosti, rovnako ako On. Ak budem na nich bazírovať, neostane mi nič. Musím odpustiť.

Odpustenie nie je jedna z možností

Nikdy nezabudnem na to, ako som prvý krát navštívila nemecký koncentračný tábor Auschwitz v Poľsku. Nik v našej skupine neprehovoril ani slovo. Dcére prišlo zle. Videli sme sklenený monument plný detských topánok, ľudských vlasov, okuliarov reprezentujúcich tisícky ľudí zabitých na to mieste. Steny sú pokryté čierno-bielymi fotkami z druhej svetovej vojny, ktoré dokumentujú zverstvá tábora: spaľovne, sprchy, masové hroby.

Prechádzali sme barakmi, kde väzni spávali na viacposchodových posteliach, na matracoch z dreva. Tieto miesta zvykli byť plné blch, vší a inej chamrade. Toaletou boli kýble a hoci teplota v Poľsku padá hlboko pod nulu, v barakoch neexistovalo kúrenie. Je zázrak, že toto všetko niekto vôbec prežil.

Asi sa nikdy nedostaneme za mreže koncentračného tábora, no sme pokúšaní zamykať sa vo vlastných väzniciach. Za mrežami horkosti. V knihe *Posilnený v obdobiach života*, Charles Swidoll uštipačne popisuje, čo sa deje, keď sme držaní v povrazoch zatrpknutosti:

Horkosť presakuje až do suterénu našich životov, ako z prasknutého potrubia. Každá podoba ošklivosti sa vyplaví na povrch tých kalných vôd: predsudky a nadávky, podozrievavosť a nenávisť, krutosť a cynizmus. Nič sa nevyrovná vnútornej tyranii trpkosti, ktorá je vedľajším produktom neodpustenia. Odmieta byť utišená. Odmieta

uzdravenie. Odmieta zabudnúť. Niet ničivejšej väznice, než je tá, v ktorej sa dokola odohráva nekonečný boj horkosti.

Napriek tomu však, mnohých nás drží v zajatí. A jedinou cestou von je odpustenie. Ako mám odpustiť Jane, ktorá ma tak hlboko zranila? Ako môže Eva odpustiť ženám vo svojom zbore? Ako odpustí Sandy spolubývajúcej? Sara svojim priateľom? A Julie? Ako vôbec sa dá odpustiť manželovi jeho tajné sledovanie pornografie? Pre kresťana odpustenie nie je jednou z možností. Ježiš nám dal príkaz odpúšťať. A modeloval nám to Svojim príkladom. Neodpustením neraníme len nášho Spasiteľa, ale ničíme samých seba. Židom 12:15 vraví

Dbajte o to, aby nikto nepremeškal Božiu milosť, aby nevyrástol nijaký koreň horkosti, čo by spôsobil trápenie a mnohých nakazil.

Každý odkaz na *horkosť* v Novom zákone má ten istý grécky koreň slova *pic*, čo znamená „bodnúť, zarezať do živého“. Peter horko plakal, po tom ako zaprel Ježiša jeho svedomie bolo prebodnuté, lebo sklamal.

Ako často mám odpustiť?

Tento istý Peter sa pýta Pána:

Koľko krát mám odpustiť bratovi, čo zhrešil proti mne? Sedem krát?“ Mat 18:21

Rabíni vraveli, že tri krát, preto si Peter myslel, že bude výnimočne veľkorysý, ak navrhne sedem krát. No Ježišova odpoveď mu musela vybiť poistky:

Ja ti vravím, nie sedem, ale sedemdesiat krát sedem krát.“ v.22

Tým Ježiš nemyslel, že 490 je nejaké magické číslo, ale vraví tým, že odpúšťať toľko krát, koľko len treba. Svoje vysvetľovanie pokračuje ďalším podobenstvom o Nebeskom kráľovstve, ktoré je podobné kráľovi, ktorý si robí poriadok v účtovníctve. V tom mu dovedú človeka, čo mu dlží 10 miliónov. No svoj dlh splatiť nevie, tak ho kráľ chce predať spolu aj s jeho ženou a deťmi do otroctva. A tak padá na tvár a žobre o milosť, „Bud' trpezlivý so mnou pane, ja ti to všetko splatím.“ Kráľ sa tak veľmi dojme, že mu odpustí celý dlh. No keď tento človek odíde a stretne chlapíka, čo mu dlží 2000, chytí ho pod krk a vyžaduje okamžitú splátku. Dlžník veľmi prosí, „Bud' trpezlivý so mnou pane, ja ti to všetko splatím.“ Lenže nič také sa nekoná. Vhodí ho do žalára, kým to nesplatí. No táto aféra sa dostane až do kráľových uší a tak si ho dá zavolať a vraví mu, „Ty zloduch naničhodný! Ja som ti odpustil ohromný dlh, lebo si ma o to prosil a ty si sa nevedel zľutovať nad iným?“ Nahnevaný kráľ vhodil muža do mučiarni, až kým nesplatil svoj dlh do posledného centa. Rovnako učiní môj Otec nebeský vám, ak odmietnete odpustiť svojim bratom. (z Matúša 18)

Toto je vážna vec. Počula si, čo Ježiš práve povedal? Inými slovami, ak neodpustím Jane, môjmu manželovi, deťom, kolegom, priateľom, stanem sa obeťou mučiteľov mojej duše. Koreň horkosti ma doslova zožerie zaživa. Zamurujem samú seba vo vlastnoručne vybudovanom koncentračnom tábore.

Swindoll popísal následky neodpustenia takto:

„Kresťan je kandidátom na nevýslovné utrpenie až dotedy, kým plne a dokonale neodpustí ostatným.... aj keď mu zámerne ublížili.“

Už si si uvedomovala hĺbku Božieho odpustenia voči tebe? Žiada tak veľa, aby si odpustila ty?

Odpustenie je kľúčom k odomknutiu dvier vzdoru a pút nenávisťi.

Odpustenie láme reťaze horkosti a okovy sebeckosti.

Počas umierania na kríži, Ježiš vraví, „Odpusť im“ rímskym vojakom, náboženským vodcom, svojim učeníkom čo ušli do tmy, mne i tebe, čo sme Ho zapreli tak veľa krát - „Odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“

Spisovateľ Philip Yancey nazval odpustenie „neprirodzeným aktom“. Nie je to pocit, hoci je to tajná voľba srdca. Boh si použil môj konflikt s Janou, aby ma naučil tejto pravde.

Musím si sa rozhodnúť odpustiť

Príbeh Clary Barton, zakladateľky amerického Červeného kríža mi pomohol pochopiť, ako mám vymazať Janin dlh.

Clare jej priateľka pripomenula jednu zlomyselnosť, ktorú jej raz niekto urobil priamo pred očami. No Clara sa tvárila, že si na to nepamätá. „Nepamätáš si to?“ pýta sa priateľka. „Nie,“ odpovedá Clára, „ale veľmi dobre si pamätám na to, ako na to zabúdam.“

Jana mi napísala. Požiadala ma o odpustenie. Po dvoch dňoch vnútornej muky som šla k Bohu, necítila som sa na to, ale rozhodla som sa odpustiť. Potom som jej povedala, „Áno, odpúšťam ti.“ Hoci som to stále tak úplne necítila, vnímala som zvláštny druh pokoja od Boha. A zisťujem, že proces odpúšťania pokračuje. Po niekoľkých mesiacoch tohto incidentu som sa dozvedela, že ľudia o ňom medzi sebou hovoria. Myslela som, že to bolo iba medzi nami. Bola to ďalšia rana do srdca. Znovu som musela ísť k Bohu a povedať, „Pane, rozhodujem sa Jane odpustiť znovu. Aj keď urobila, čo urobila.“

Takéto medziľudské konflikty zvyknú vibrovať týždne, mesiace i roky. Je ťažké odpustiť raz, no odpúšťať opakovane ranu za ranou.... Lenže toto je presne to, čo Ježiš žiada. A dokonca žiada ešte viac.

Za hranice odpustenia

Rozhodla som sa odpustiť znovu, a mala som dobrý pocit zo seba, pomyslela som si, že určite aj Boh mi gratuluje za takýto výkon. Lenže On chcel, aby som šla ešte o krok ďalej. Rim.12:9-10, 14,18

Láska nech je nepokrytecká. Sprotivte si zlo, pridržajte sa dobra. Bud'te si navzájom oddaní v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti. Nebud'te leniví v horlivosti. Dajte sa rozohňovať Duchom. Slúžte Pánovi. Dobrorečte tým, ktorí vás prenasledujú, dobrorečte a nezlorečte. Ak je to možné a závisí to od vás, žite v pokoji so všetkými ľuďmi.

Tieto verše nehovoria o tom, aby som cítila lásku, ale aby som sa rozhodla milovať, **rozhodla mať v úcte**. Žehnať, to je voľba vôle. Takto som si zosobnila tieto verše: „Linda, nevrav len, že Janu miluješ, ale prejav to skutkami. Bud' oddaná sesterskej láske a maj ju v úcte. Žehnaj jej, nenadávaj na ňu. Keď to len na tebe závisí, maj s ňou pokoj.“

Ale ako milovať, ctiť a žehnať, keď to tak vôbec necítim?
Hneď ma napadli dve veci:

1. Modli sa za Janu, aby jej Boh žehnal.
2. Prejav jej skutky milosrdenstva

A ako som sa modlila za ňu, Boh mi ukázal kreatívne spôsoby, ako jej prejaviť lásku. Keď bola znechutená zo služby, napísala som jej povzbudzujúci list. Keď ju prišla navštíviť matka, pozvala som ich k nám na obed. Cítila som lásku? Nie. Cítila som nadšenie k žehnaniu? Nie. Ale Boh ma vyzýval k tomu, aby som akt odpustenia previedla do skutkov odpustenia. Hovorievame si - odpustím, lebo musím. Ale odteraz si toho človeka držím od tela!

Ale mne sa veľmi páči, ako sa Ježiš zjavil Petrovi takým osobným spôsobom, po tom, čo Ho zradil tri krát. Keď ženy zbadali prázdny hrob, anjel im vraví,

On je vstal!... choďte to povedať učeníkom a Petrovi...(Mark 16:6).

Prečo povedal „a Petrovi“? Ved' on bol jeden z učeníkov. Ale Ježiš vedel, aký je Peter rozrušený. Že potreboval osobné uistenie o tom, že Ježiš ho stále považuje za svojho priateľa. „a Petrovi“, to bol Ježišov skutok lásky.

Je Boh Požehnaným Rozhodcom a Vládcom v твоjich vzťahoch? Áno? Boh si používa naše vzájomné vzťahy v rodine, v tele Kristovom ako hlavný nástroj k tomu, aby sme porástli. Raz po jednej zrade, ktorú si Boh použil na to, aby som vyrástla, som si zapísala:

Zažila som viac uvoľnenia vo svojom duchu, dôverujúc Bohu, že dovolil, aby som prešla takou pokorujúcou cestou. Ak to považuje za dobré, prijímam to. V prijímaní je taká sloboda. Božie slovo bolo mojím každodenným potešením. Ani deň neprešiel bez jeho povzbudenia, potešenia, či napomenutia. Vždy som si myslela, že si dávam pozor na svoje

ústa. No mám sa ešte tol'ko, čo učiť. Túto cestu by som si prešla znovu, lebo ma naučila veľa.

Za druhých rozhodnutia robiť nemôžeme, no môžeme sa rozhodovať za seba, môžeme sa usilovať o pokoj vo vzťahoch a to prináša spokojnosť.

Catherine, drahá priateľka dostala list od svojej dcéry, ktorá sa jej odcudzila. V liste bolo medzi riadkami cítiť jej volanie, „Prosím príjmi ma, miluj ma, odpusť mi.“ Lenže Catherine bola tak zranená svojou dcérou, že ledva dočítala ten list do konca. Milovala Krista, no horkosť zneschopnila jej vzťah k dcére. Nevedela, čo povedať, alebo ako to povedať. A tak nepovedala nič. Prešli dva roky. Napokon sa odhodlala požiadať svoju priateľku, nech jej pomôže s písaním listu. List poslali a ten k dcére dorazil v deň, keď Catherine zomrela. Z Božej milosti bola schopná komunikovať svojej dcére lásku a odpustenie. No nie každý využije túto možnosť. Život je prchavý. Boh ma naučil, že s odpustením nikdy nemám čakať. Moja drahá, nedovoľ, aby pýcha, hnev či to, že nevieš ako reagovať stálo v ceste k tomu, aby si ponúkla svoje odpustenie.

Pracovný list

1. Aspoň jeden krát si nájdi nerušený čas na UCTIEVANIE.
Zapni si do sluchátiek chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec, ktorý venuješ iba obdivovaniu a zbožňovaniu Ježiša, Jeho aspektov, Jeho mien.
2. Zapamätaj si Kološanom 3:12-14
3. Predstav si osobu, či osoby ktoré ti spôsobujú frustráciu, hnev či smútok. Do denníka si napíš ich meno a dôvod, prečo to tak je.
4. Urazila si niekoho ty? Napíš, koho a prečo sa hnevajú na teba.
5. Odpustenie je zložité. Ktoré z týchto výrokov si zvykneš myslieť?
 - Odpustím, ale nezabudnem
 - Ak tak ľahko odpustím, nebude si to vážiť
 - Prečo musím byť stále ja tá, čo urobí to správne
 - Načo mám odpustiť, keď tej osobe to ani nie je ľúto, čo urobila
 - Môžem odpustiť za seba, ale nie za všetkých, ktorým ublížil/a
 - Asi nemám čo odpúšťať, necítim nenávisť, tak sa jej/jemu budem len vyhýbať
 - Snažila som sa odpustiť, no robí to stále dokola

6. Pozri si Matúša 18:21-35

Podľa postojov v tejto pasáži napíš, ktorý by si si mala osvojiť smerom k osobám z druhej úlohy.

Boží postoj ku mne

Môj postoj k ostatným

Boh mi odpustil všetko.
Odpustil mi, aj keď si to nezaslúžim.
Dokola mi odpúšťa ten istý hriech.
Odpúšťa aj moju najhoršiu urážku a odmietnutie
Odpúšťa mi rýchlo a nikdy neostáva nevraživý

7. Modli sa:

Pane Ty vieš, že mi tá a tá osoba ublížila. V mene Ježiša, ktorý mi odpustil všetko, sa rozhodujem odpustiť i ja. Skladám ti túto osobu i všetku svoju bolesť, ktorú som zažila, k tvojim nohám. Prosím, aby si započal proces uzdravenia v mojom srdci a v našom vzťahu.

6. Kapitola

Nesprávne zameranie

Pani Wong

Poklonila. Ja som sa poklonila. Ona sa poklonila znovu. Koľkokrát sa treba ešte pokloniť? Pomyslela som si a usmiala som sa pri svojom ďalšom poklonení, o ktorom som dúfala, že je posledné.

Mala som tú česť stretnúť niekoľko čínskych kresťanov počas našich ciest po Číne. Ako jediná žena v našom tíme som dostala za úlohu urobiť interview s pani Wong. Naše stretnutie malo prebehnúť v hotelovej izbe. Aby sa pani Wong cítila príjemne, kúpila som nejaké koláčiky od pouličného predavača. V tradičnom oblečení sa pani Wong posadila na okraj stoličky. Ponúkla som jej koláčiky raz, dva krát, tri krát. Konečne sa ponúkla. A po pár zdvorilostných vetách sme spolu s tlmočnicou prešli rovno na interview:

- Pani Wong, kedy ste sa stali kresťankou?
- Pred šiestimi rokmi.
- Povedali by ste nám viac o svojej službe?
- Každý týždeň prejdem desať kilometrový okruh na svojom bicykli. Každý deň navštívim šesť dedín. A v nedeľu ostávam doma.
- A koho vyučujete?
- 500 - 600 žien i mužov.
- Ako sa títo ľudia stali kresťanmi?
- O Ježišovi počuli odo mňa.
- Pani Wong, teda vravíte, že za posledných 6 rokov ste priviedli 600 ľudí k Ježišovi?
- Áno.

To *áno* znelo tak normálne, akoby privádzať sto ľudí ku Kristovi za rok bola tá najnormálnejšia vec na svete.

„Drahý Pane,“ modlila som sa, „d’akujem Ti, že si mi dal príležitosť stretnúť túto ženu jasného zámeru. Prosím vypáľ do môjho srdca rovnaké presvedčenie, aké mala v očiach ona.“

Pani Wong vedela na čo je tu. Vedela, čo Boh od nej chce. Kráčala po ceste svojho zámeru.

Mei Ling

Krčila som nos pri tom štipľavom puchu. Aká odlišná bola táto časť Shanghaia od ostatných. Pre jeden celý panelák bolo iba jedno sociálne zariadenie. Ten pach ma ovalil, keď sme zabočili smerom k domu, ja som zrýchlila tempo, ako sme

prechádzali okolo záchodov. To miesto asi nepamätalo, kedy bolo naposledy vyčistené. Prešla som popri skupinke starčekov, čo hrali karty pod vyschnutým stromom. Niektorí na mňa zazerali, ale ja som si len napravila svoje veľké slnečné bríle, nech je čo najmenej vidno, že som cudzinka. Nevieam, čo som si myslela. Že tie bríle zakryjú kým som? Mala som blond vlasy, úplne bielu pokožku a bola som o hlavu vyššia od každého.

Išla som navštíviť Mei Ling a jej desať ročnú dcéru Ting Ting. Mei Ling bola odvážna žena, ktorej zámerom v živote bolo poznávať Krista a dať ho poznať iným. Denne riskovala svoj život pašovaním kresťanských materiálov podzemnej cirkvi v Šanghaji. Keď sme vošli do jej jedno izbového bytu, zložila som si okuliare a konečne som sa uvoľnila. Ďakujem Ti Otče, že si ma ochránil. Nik ma nezastavil, nespýtal sa ma čo tu hľadám v tejto časti mesta. Malá Ting Ting stála predou mnou a vyvažovala na mňa oči. Ukazovala prstom na moje modré oči a tlmočnice vraví, že ich mám ako mačka. Iste som jej pripadala, ako z inej planéty. V Číne majú všetci hnedé oči. Bežala za svojimi kamoškami, aby im ukázala túto čudno-okú ženskú.

Nesprávne zaostrenie

Na základnej škole ma volali švorokáň, lebo som nosila hrubé dioptrie. Kvôli svojej silnej krátkozrakosti som nedokázala zaostriť a dobre vidieť. Pred niekoľkými rokmi som podstúpila operáciu, ktorá mi dala nový zrak. Dokázala som vidieť čas na nástenných hodinách a dovidela som si na prsty na nohách. Wow! Konečne som dokázala zaostriť zrak, konečne som videla jasne.

Mnoho žien je dnes krátkozrakých, no nie vo svojom zraku, ale vo svojom pohľade na život. Nevedia na čo tu sú a kam idú. Kývu sa ako na lodi bez kormidla.

Dr.Swenson, autor knihy Margin vraví, že bezcieľnosť je bežná: „Američania sú notoricky krátkozrakí. Žijeme v krajine nasleplosti, ktorá zastiera budúcnosť. Lenže my musíme mať víziu, ktorá prekračuje zajtrašok.“

Ženy, čo žijú bez zámeru, žijú akoby v odklade. Čakajú na pravú prácu, pravého muža, kým dieťa vyrastie. Ich chybné zameranie činí ich sen o spokojnosti nesplniteľným.

Psychológ William Marston sa spýtal troch tisíciek ľudí, „Pre čo žijete?“ Bol šokovaný, keď zistil, že 94 percent ľudí sa hlavne snaží prežiť prítomnosť, očakávajú na budúcnosť. Keďže ja túžim byť ženou zámeru, často sa pýtam samej seba, „Linda, žiješ svoj život krátkozrako? Žijeme na čakačke, v „odkladovom“ móde?“

Nedávno som čítala nasledujúcu báseň, ktorú napísal 14 ročný chlapec (áno 14 ročný), ktorý ma primel k tomu, aby som prehodnotila svoje zameranie:

*Bola jar,
no bolo to leto, po ktorom som túžil,
po teplých dňoch strávených pod holým nebom.*

*Bolo leto,
no bola to jeseň, po ktorej som túžil,*

po farebných stromoch a po vánku čerstvom.

*Bola jeseň,
no bola to zima, po ktorej som túžil,
po radosti z Vianoc a po uliciach zasypaných snehom.*

*Bol som dieťaťom,
no bola to dospelosť, po ktorej som túžil,
po slobode a po tom, aby so mnou jednali s rešpektom.*

*Mal som dvadsať,
No ja som zreľým a sofistikovaným tridsiatnikom chcel byť.
A v strednom veku som chcel mať dvadsať zas,
mladosť a nespútanosť získať späť.*

*Na dôchodku som chcel mať svoj stredný vek,
tú múdru, bystrú myseľ a žiaden hendikep.
Môj život sa ku koncu priblížil
no ja som nikdy nedostal to,
po čom som túžil.*

Nastav svoj kurz

Predstav si na sekundu, že práve letíš na exotický ostrov. Ešte chýba taká hodinka do pristátia a pilot ohlásí, že sa pokazilo rádiové vysielanie i navigačný systém. Dobrá správa však je, že máme spodný vietor a podarí sa nám dakde pristáť. Avšak nikto nevie kde.

Pravdou je, že často krát letíme, ako toto lietadlo – bez smerovania, na vetroch okolností.

Niektoré z nás sme ako v hmle, keď príde na to, aby sme sa stali ženami, ktorými sme chceli byť. Viac času trávim nad plánovaním letnej dovolenky, než nad plánovaním vlastných životov. Ak by sa nás niekto spýtal, kam smerujeme, pravdepodobne by sme povedali, že s deťmi na krúžky. Sme tak zaneprázdnené programom našich detí, vozovým parkom, kariérou, strachmi, problémami, že strácame z dohľadu ten väčší obraz. Zabudli sme kým sme, a z akého dôvodu sme na tejto zemi. Nielenže sa nezastavíme, aby sme nad tým premýšľali, čo je horšie, ani sa nedomlíme za to.

Lenže to je presný opak toho, čo pre nás vidí Boh. Písmo nás povzbudzuje, aby sme kráčali múdro vo svojom živote.

Dbaj dôkladne na to, ako si počínaš; nie ako nemúdra, ale ako múdra. Naplno využívaj čas, lebo dni sú zlé. Preto nebuďte nerozumná, ale pochop, čo je Pánova vôľa. Ef.5:15-17

Musíme žiť ako tie, ktoré poznajú zmysel a zámer svojho života. Známy nemecký filozof Geothe povedal: „*Veci, na ktorých záleží najviac, nesmú závisieť na nemilosti vecí, na ktorých záleží najmenej.*“

Ak sa nerozhodneme pre čo budeme žiť, budeme žiť podľa „počasia“, alebo podľa toho, čo nám predpíšu ostatní, či podľa tlaku okolností. Ale toto nie je žena, ktorá pozná zameranie svojho života. Preto nie je príliš neskoro ho správne zamerať.

Pevný fokus

Najlepší spôsob ako začať, je definovať si svoje poslanie – čomu veríme a čím sa chceme stať. Mnoho ľudí, ktorí v minulosti zmenili históriu, si napísali poslanie svojho života. Podelím sa z dvoma takými, ktoré mali na mňa hlboký vplyv. Prvý bol vytvorený horlivým kazateľom Jonathanom Edwadsom v 18.storočí. Silu jeho zámeru cítiť v týchto slovách dodnes:

Vyriešené! - nikdy nestratiť ani jednu minútu svojho života, no zlepšovať ju tak, aby bol z nej ten najlepší možný úžitok.

Vyriešené! - žiť naplno so všetkým čo mám, celý svoj život.

Vyriešené! - nerobiť nič opovrhnutiahodné ani nemyslieť zle o druhých.

Vyriešené! - neurobiť nič z pomstychtivosti.

Vyriešené! - nerobiť nič, čo by som sa bál urobiť, ak by to bola posledná hodina môjho života.

Jonathan Edwards napísal svoje životné poslanie vo forme riešení. Betty Scott Stam napísala to svoje vo forme modlitby:

Pane, vzdávam s svojich vlastných plánov a zámerov, túžob a nádejí, a prijímam Tvoju vôľu pre môj život. Tebe dávam celú seba, svoj život, aby bol iba Tvoj naveky. Naplň ma a zapečat' Svojím Svätým Duchom. Použi si ma podľa Svojej vôle za akúkoľvek cenu, teraz až naveky.

Bety žila túto modlitbu, keď sa s manželom stali misionármi v Číne a boli zavraždení po tom, ako komunisti prevzali krajinu v roku 1934. Táto modlitba osobného poslanca bola inšpiráciou pre mnoho ľudí, i pre Elisabeth Elliot, ktorá si ju prepísala do Biblie a podpísala ju, ešte keď bola mladým dievčaťom. Akou pripomienkou jej to muselo byť, keď o roky neskôr bol jej manžel zabitý ľuďmi, ktorým prišiel slúžiť.

Rada by som vám predstavila štyri svoje zrelé priateľky (zrelým myslím, že už môžu vlakom chodiť zadarmo :), ktoré vám porozprávajú, ako ony žijú svoj život s pevným zameraním.

Phyllis, Jean a Mimi sú už babičky. Ney je slobodná žena, no jej duchovné deti pochádzajú zo všetkých kútov sveta. Mojou modlitbou je, aby si Boh použil ich príbehy, že by si aj ty mohla povedať, „Toto je moje poslanie. Viem kam idem.“

Phyllis

Phyllis Stanley si pamätá na to, ako žila bez smeru. Počas vysokej sa stala rozčarovanou z kresťanstva. Zavrela Bibliu a šla si svojou cestou. O dva roky prosila Boha o odpustenie a o to, aby pozbieral jej rozbitý a popletený život. Povedala Bohu, že chce po zbytok svojho života prežiť so zameraním na Neho. Jej životným veršom sa stal Filip.3:10 Zámerom môjho života je

... aby som poznala Jeho, aby som sa progresívne stala hlbšie a intímnejšie oboznámenou s tým kým je, rozumejúc, rozoznávajúc a vidiac nádheru Jeho Osoby stále silnejšie a jasnejšie. AMP

Phyllis vraví, „Keď som mala deti, zvykla som sa pýtať: Sú deti mojim zámerom? Uvedomovala som si, že deti síce sú moja platforma, ale nie sú môj zámer. Môj životný zámer je neustále v progrese. Začala som týmto veršom, a o roky neskôr mi Boh dal štyri slová, ktoré definovali moje poslanie. A to boli: zamerane, verne, kreatívne a paradoxne. A celé znie takto:

Chcem žiť svoj život ZAMERANE, pravidelne ho prehodnocujúc a modliac sa za zaň. Chcem intenzívne milovať Boha, starať sa o svojho manžela a povzbudzovať ho, modliť sa za svoje deti, byť s nimi, udržiavať duchovné spojenie. Milovať ženy a pomáhať im pokladať duchovný základ pre ich životy. Chcem žiť VERNE, veriac Bohu v to, čo ešte nevidím. Veriť, že Boh učiní v životoch mojich detí to, čo ja nedokážem. Chcem žiť KREATÍVNE, vytvoriť teplý a útulný domov, okolo môjho jedálenského stola i v mojom biblickom kútiku. Tvorivosť dodáva zameranému životu šmrnc. A chcem žiť PARADOXNE, ísť proti svojej sebeckej náture, našej kultúre, dať vždy o niečo viac, než sa mi chce, ísť druhú míľu, byť ako Ježiš.

Ak by ste mali tú možnosť spoznať Phyllis, jasne by ste videli tieto štyri príslovky v jej živote.

Jean

Jean Fleming je hlboká žena, žijúca s jasným zámerom. Keď som ju poprosila, aby mi definovala svoje poslanie, povedala mi, „Chcem ovplyvniť generácie.“

Žalm 78:4 popisuje Jeaninu túžbu posúvať hlboké Božie pravdy svojim deťom a vnúčatám:

Rozpovedzme deťom, budúcemu pokoleniu rozpoviem slávne, chvályhodné skutky Hospodinove, Jeho moc a divy, ktoré urobil.

Je ťažké žiť so zameraním. S túžbou zanechať odkaz budúcim generáciám. Jean vo svojej knihe Medzi Waldenom a Výchricou hovorí, „Keď chceme zamerať svoj život, vynára sa obávaný problém. Žiť život bez zamerania totiž nevyžaduje žiadne úsilie, odhodlanie, a rozhodnosť z našej strany. Proces života, ktorý je žitý zo dňa na deň má tendenciu zriediť a odkloniť každé zameranie. Staneme sa tak zaneprázdnení, že nemáme čas na to, aby sme rozmýšľali o tom, ako žijeme. Plato povedal, že neprehodnocovaný život nie je hodné žiť.“

Udržať pozornosť uprostred drtičky každodenného života, Jean vykresľuje život ako strom. Peň reprezentuje jej vzťah s Kristom, konáre sú jej hlavné oblasti Bohom daných zodpovedností, ako je rodina, práca, služba a osobný rozvoj. A vetvy na jej strome sú aktivity a príležitosti života. Niekedy sa vetvy aktivít množia ako huby po daždi, zastierajú peň i konáre. Keď sa toto stane, Jean vraví, že sa cíti ako v pasci, frustrovaná a prázdna. „Musím ísť prestrihať život definovaný aktivitami. Nesmú byť oni mojim zameraním. Ale musí to byť peň a konáre. Robím, čo robím iba vďaka Ježišovi a Jeho nároku na môj život. A keď niečo nerobím, nerobím to presne z toho istého dôvodu.“

Pre Jean, život so zameraním znamená orezávanie vetiev jej stromu. „Tri až štyri krát za rok trávim pól dňa s Pánom a prehodnocujem svoj život, preverujem svoj kalendár a nastavujem smer pre nasledujúce mesiace. Trávim čas čítaním Písma, v modlitbe a spievaním Pánovi. Toto stúšenie je ako nôž, čo preniká ilúziami a preludmi každodenného života. Uschopňuje ma to zamerať svoju pozornosť a ukotviť svoje srdce na veci, ktoré sú hore.“

Počas tohto času Jean predkladá Bohu svoj strom a modlí sa, „*Pane, čo mám ponechať vo svojom živote v tomto období svojho života, aby môj vzťah s Tebou rástol? Na čo mám povedať „nie“ a na čo „áno“?*“

Má Jean vždy po tomto pól dňovom orezovaní vetiev jasno? Nie. Ale povedala mi, že keď načúva Božiemu hlasu, keď duchovne napína uši, aby počula, čo chce povedať, jej srdce prichádza do súladu s Božím.

Ney

Životné poslanie Ney Bailey tvoria dve pasáže s Písma a modlitba. Vo veku 24 obopla svoj životný cieľ okolo Rim.8:28-29

Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolání podľa jeho predsavzatia.²⁹ Lebo ktorých vopred poznal, tých aj predurčil, aby boli podobní obrazu jeho Syna.

Ney sa zamerala na to, aby sa premieňala na Krista a tieto verše špecificky aplikovala do životných situácií. „*Keď sa udiali veci, ktoré sa mi nepáčili, d'akovala som Mu, hoci som nerozumela, prečo sa to deje. Ale vedela som, že tieto okolnosti sú súčasťou Jeho premieňania.*“

O desať rokov neskôr, Boh vlačil druhú pasáž do jej srdca. Kľáčala pred oltárom s odovzdaním žiť Iz.61:1-3

Duch Pána, Hospodina, je nado mnou, lebo ma Hospodin pomazal, poslal ma hlásať radostnú zvesť chudobným, obviazať rany tým, čo majú skrušené srdce, zvestovať slobodu zajatcom a väzneným prepustenie, ohlásiť rok Hospodinovej priazne, deň pomsty nášho Boha na potešenie všetkým zarmúteným, aby som na sionských zarmútených položil turban namiesto popola, olej radosti namiesto

smútku a slávnostné rúcho namiesto sklesnutého ducha. Budú ich volať dubmi spravodlivosti, sadom Hospodina, aby sa on oslávil.

Ja, ako Neyina priateľka sa divím nad tým, ako jej život skutočne špecifickým príkladom týchto veršov. Ona prináša dobrú správu chudákovi, obväzuje zlomených, prehlasuje slobodu zajatým a väzňom. Olej radosti mení za žiaľ a rúcho chvály za skleslého ducha.

O 20 rokov neskôr Ney počula túto modlitbu a prisvojila si ju:

*Pane Ježišu, ponúkam Ti
všetko kým som,
všetko, čo mám.
všetko, čo robím,
všetko, čím trpím,
teraz až naveky.*

Nay si urobila štyri kartičky, na jednu napísala všetko kým je, na druhú všetko, čo má, na tretiu čo robí a na štvrtú čím trpí. Vraví: „Čokoľvek je na týchto štyroch zoznamoch je materiálom pre obeť na oltár. Ďakovala som za každú z nich a odovzdávala ich Bohu.“

Mimi

Keď mala Mimi Wilson 30, premýšľala nad tým, ako sa tie ženy, ktoré obdivovala mohli stať ženami vítečnosti. Pozorovala, či nenájde vzorec, ktorý by si mohla osvojiť. Vraví: „Čítala som knihy, skúmala a študovala ženy, pýtala som sa mnoho otázok. Boh mi dal túžbu po jasnom zámere. Bolo to ako by ma vtiahol do miestnosti zvanej „porozumenie“. A tam som rozjímal nad otázkami, ako „Prečo som tu? Kam idem? Aký je zmysel a zámer môjho života?“ Keď som vošla do tejto zóny, zistila som, že ma sa mi otvorili ďalšie dvere. S názvom „rozhodnutie“. Lebo odpovedať si na otázky nestačilo, bol to iba prvý krok. Musela som sa začať chovať podľa toho, čomu som porozumela. A to zahrňovalo rôzne rozhodnutia.

„Kým som mala 32, videla som svoj život z pohľadu večnosti. Pochopila som, že večnosť nezačne, keď zomriem. Ale, že večnosť už začala! A tak som si predstavila svoj život, ako čiaru, kde ja stojím na ľavej strane a hľadím na večnosť, ktorá je na pravej.

Mimi
32, _____, 80

večnosť

„Dve dôležité otázky mi prišli na um: Aká chcem byť v 80ke? to bolo ľahké, túto odpoveď som už vedela:

- Ženou spokojnosti
- Ženou múdrosti

- Ženou zbožnosti

No na druhú otázku bola dlhšia odpoveď: Ako sa takou ženou stať?

Vedela som, že táto cesta začne hlbším poznávaním Božieho charakteru.“

Od veku 32 Mimi začala tráviť jedno doobedie v týždni v modlitbe a v rozjímaní o Božom charaktere. A ak si sa už skúšala modliť s tromi malými deťmi pod nohami, tak asi vieš, že to nie je jednoduché. Ako to teda zvládla? „Nechcela som, aby boli deti alergické na Boha kvôli tomu, že Mu venujem pozornosť, tak som sa vždy najskôr povenovala im, vymyslela som niečo kreatívne, aby sa tešili a dala som im odmeny. A či to stálo za všetku námahu? Ja by som im bola zniesla modré z neba, len aby som mohla mať svoj intímny čas mojim Pánom, pretože On ma stretol a ukázal mi samého Seba. Keď som odchádzala z tejto modlitby, mala som novú perspektívu večnosti. Bola to moja týždenná pripomienka Božej odvekosti.“

Mimi urobila súkromné rozhodnutie, že sa pohne od poznania do rozhodnutia, a hýbala sa stále vpred s jasným zámerom. Dnes, o dvadsať rokov neskôr je už na pravej strane čiary.

Ja, ako jej priateľka môžem povedať, že bola skutočne ženou spokojnosti, múdrosti a zbožnosti. Aké ohromné je predstaviť si ženu putujúcu smerom k večnosti.

V ktorej miestnosti si ty?

Ako sme sa pozreli na niekoľko žien, ktoré sa úmyselne pýtali Boha, aby im zjavil aký zámer mal s ich životom. A ja verím, že vás to povzbudilo. Phyllis sa rozhodla žiť zamerane, verne, kreatívne a paradoxne. Jean si vizualizovala svoj život ako strom, ktorý necháva Bohom orezávať. Ney sa rozhodla, že dva verše a modlitba definovali jej zámer. Mimi vedela kým chce byť, keď bude mať 80 a vedela, čo má pre to urobiť.

Každá zo žien mala iný spôsob, ako dosiahnuť svoj cieľ. Bol to proces, ktorý sa formoval a časom prepaľoval. V určitom bode sa každá musela rozhodnúť, že sa nezastaví, ale pôjde ďalej.

Drahá, budeš sa modliť? A vezmeš potom pero a papier, a požiadaš Boha, aby ti ukázal tvoje poslanie? Spýtaj sa: Kde chcem byť o 10 rokov? Začni s jedným prehlásením, alebo biblickým veršom, ktorý popisuje čomu veríš, že je Boží plán pre tvoj život. Napríklad: „Poslanie môjho života je osláviť Boha vo všetkom, čo hovorím a robím.“ Ak chceš, môžeš si požičať niektoré z vyhlásení mojich priateľiek. Ale pamätaj si, čokoľvek napíšeš, bude len začiatok.

Posledný príbeh tejto kapitoly bude patriť Mattie. Počas svojho života Mattie milovala a závisela na Božom Slove, učila sa ho naspamäť a jej životným veršom bol 2.Tim.1:12

Viem, komu som uverila, a som presvedčená, že on má moc zachovať, čo mi bolo zverené pre Neho, až do onoho dňa.

Ako bola Mattie staršia, jej pamäť zlyhávala a detaily sa prelínali. Postupne sa tváre jej milovaných stávali neznámymi. Nakoniec bola pripútaná k lôžku v sanatóriu. Keď ju prišli navštíviť príbuzní, často počuli, ako si cituje verše z Písma, najmä tie jej najmilovanejšie. Neskôr to boli útržky ako, „Viem, komu som uverila.... mi bolo zverené pre Neho“, ktoré sa postupne skracovali. A v jej posledné dni mala iba dve slová na perách: „pre Neho“. On bol všetko a jediné, čo jej ostalo. Čo potrebovala. Čo bolo jej životným zámerom.

PRACOVNÝ LIST

1. Aspoň jeden krát si nájdi nerušený čas na UCTIEVANIE. Zapni si do sluchátiek chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec, ktorý venuješ iba obdivovaniu a zbožňovaniu Ježiša, Jeho aspektov, Jeho mien, miliónov odličných diamantovej.
2. Zapamätaj si Efežanom 5:15 alebo 5:15-17.
3. Aké to bolo čítať prehlásenia životných zámerov Phyllis, Jean, Ney a Mimi? Motivovaná? Nadšená napísať si vlastné? Alebo skôr znechutená. Vysvetli.
4. Pros Boha, aby ti začal zjavovať tvoj životný zámer.
5. Ak máš svoj životný verš, tiež si ho napíš. Alebo verš, ktorý požíva v tvojom živote.
6. Oddel si hodinu, keď budeš môcť sedieť v Božej prítomnosti a keď si budeš môcť spísať všetko, čo ti príde na myseľ ohľadom tvojho životného zámeru. Môžeš si pomôcť aj tými z tejto kapitoly.

Kapitola 7

Úzkosť, ako hojdacie kreslo

Viktóriin príbeh

Ešte raz si opláchnem hlavu a vlasy mám konečne umyté. Tá voda bola ale riadne studená. Teplota vonku klesla hlboko pod nulu. Kým som ľutovala samú seba, že si musím hlavu v tak ľadovej vode umývať, Viktória prešla okolo mňa s úsmevom. A to ma dostalo. Ona tu bývala. V týchto ťažkých podmienkach. Ja som tu len na návšteve. Ona nepovedala ani slovo, ale dostalo ma to, kým bola. Ľadová voda bol jej najmenší problém, keďže mala veľmi choré dieťa. Jej dcéra Adeana bola v neustálej bolesti.

Rumunsko bolo v roku 1980, ako väznica a Adeana, ako jeden z jej väzňov. Bola dcérou pastora, čiže v škole bola zosmiešňovaná učiteľmi i žiakmi, za to, že verí v mýty. Agresívne dieťa by sa iste bránilo, no Adeana 13 ročná jemná povaha sa zosypala. Doktori jej predpísali ťažké antidepresíva. Viktória sledovala, ako jej najväčší poklad veľmi trpí.

Existuje väčšia bolesť ako tá, keď je rodič nútený sledovať utrpenie svojho dieťaťa? Je to ťažké si to len predstaviť. Napriek tomu však, Viktória sa naučila uvaliť svoje starosti na Toho, ktorý Adeanu miloval najviac.

Zabalila som si hlavu do uteráku a sadla som si k Viktóriiným nohám. Kráčala po cestách, po ktorých by som ja chcela vedieť kráčať v prítomnosti Všemohúceho.

Starosti

Obavy sú ako hojdacie kreslo: vždy ťa zamestnajú, no nikdy ťa nikam neposunú.

George Muller povedal, „Počiatok úzkosti je koncom viery. Počiatok skutočnej viery je koncom úzkosti.“

Každá naša starosť a obava je spôsobená tým, že špekulujeme s Bohom.

Keď sa bojíme, vravíme, „Boh nemôže.“ Keď kráčame v úzkosti, nekráčame vo viere. Chceme byť ženami viery a napriek tomu sa „úzkostlivá“ stáva našim druhým menom. Veľmi dobre poznáme, keď kvapka strachu nahlodá našu myseľ, až kým ju úplne vyšľaví. Musíme poraziť chorobu menom „Boh nemôže“.

Veľa som o tomto rozmýšľala, pretože je to oblasť, na ktorej musel Boh veľa pracovať v mojom živote. A keď som sa pýtala žien, že o čo sa najviac strachujú, tak ich odpoveď bola väčšinou, že „o všetko“. A na vrchole všetkých tých strachov sedel strach o peniaze. Asi takto nejakou vyzerá pyramída strachov:

Financie

- Ako zaplatíme hypotéku tento mesiac?
- Budem môcť deťom zaplatiť dobrú vysokú?
- Budeme potrebovať druhé auto, kde na to vezmeme?

Manželstvo

- Nájdem si vôbec niekoho, za koho sa vydám?
- Vydrží moje manželstvo až do konca?
- Bude moje manželstvo raz zdravé?
- Ostane mi manžel verný?

Rodičovstvo

- Budem vôbec môcť mať ešte deti?
- Budem dobrou matkou?
- Dajú mi deti tak zabrať, ako ja som dala zabrať svojim rodičom? ...

Zdravie

- Budem uzdravená, alebo sa to bude len zhoršovať?
- Čo, ak jeden z nás ochorie? ...

Práca

- Mám ísť do práce, alebo radšej ostať doma s deťmi?
- Do akej práce mám ísť? Zvládnem to všetko?

Vzhľad

- Aj ostatní vidia, čo ja vidím v zrkadle?
- Budem sa niekedy cítiť dobre vo vlastnej koži?.....

Hrozby

- Čo keď sa môjmu dieťaťu niečo stane?
- Čo ak havarujeme?
- Čo ak sa stane to alebo ono?

Keď sa opýtam žien, prečo sa tak strachujú, dajú mi tri dôvody:

... celý svet je rozhádzaný, úplne mimo

... rodiny sú rozhádzané

... môj život je rozhádzaný

Aj ja rozumiem všetkým týmto obavám, ale keď sa pozriem späť na svoj život, tak moje najväčšie strachy sa koncentrovali okolo mojich štyroch detí.

Uplakaná na New Yorskom letisku

Zodvihla som telefón v našom byte v Hong Kongu. Bola to moja dcéra Robin.

„Mami, stalo sa mi niečo hrozná... boli sme na jednej svadbe, a keď som jedla, prišlo mi zle, že ma Mike (jej manžel) musel vyniesť von. Chytila som taký záchvat plaču, ale ja neviem prečo. Tak som sa bála, akoby som nemala nad sebou žiadnu kontrolu. Mami, bolo to strašné, a potom sa to stalo znovu, vo výťahu. Kamarátka povedala, že je to panický záchvat. Ale prečo by som mala mať panický záchvat?“

O pár týždňov sme spolu hovorili znovu, „Mami, mám super správu! To neboli panické ataky, ale bol to fyzický záchvat. Nie emocionálny. Zajtra idem na vyšetrenie MRI a na vyšetrenie mozgu. Nie je to skvelé mami?“

Nuž, nebolo to pre mňa skvelé. Záchvaty v takom mladom veku môžu znamenať mnoho nedobrych vecí, ako napríklad tumor. A v mojej hlave sa to začalo točiť. Nepomohla tomu ani moja posledná skúsenosť, keď sme boli na pohrebe syna našich priateľov, ktorý zomrel na tumor v mozgu.

Z malej kvapky strachu sa stala prívalová vlna, záplava. Odovzdávala som túto situáciu Bohu, no znovu a znovu som bola v strachu. „Bože nauč ma dôverovať Ti“, modlila som sa.

Prešlo pár dní, a Robin zistili, že v hlave nemá žiaden tumor. Ďakovali sme Bohu. Diagnostikovali jej epilepsiu a predpísali jej tabletky. Moja dcéra bola odo mňa vzdialená celý oceán. Iba matka vie, ako to je ďaleko. Tak veľmi som s ňou túžila byť. A tak som našla rýchly lacný let z Hong Kongu do New Yorku, aby som mohla stráviť týždeň s mojou dcérou vo Filadelfii. Bolo ťažké vidieť, ako na nej tie lieky zanechávajú následky. Ale aspoň už nemala žiadne záchvaty. Keď som sa vracala vlakom na letisko, bola som rada, že je jej lepšie. No ešte pred tým, než som nastúpila do lietadla, zavolała som Robin ešte raz. Hlas, ktorý mi v telefóne odpovedal som takmer nerozoznala. „Čo je ti zlatko?“ pýtam sa. „Mami, mala som strašnú reakciu na lieky, je mi hrozne zle. Ako nikdy v živote. Mám horúčku, zimnicu, všetky uzliny zdurené. Doktor povedal, že tie tabletky už nemám brať, čo bude znamenať, že sa mi vrátia záchvaty.“ Tam na to letisku som vypukla v plač, znovu sa moja dcéra trápi a ja som tam neni. (A ani jej manželka k nej nemohli premiestniť z univerzity). Cítila som sa zdrtená.

Definovaná úzkosť

Každá žena, ktorú poznám v určitom bode svojho života bojovala s úzkosťou. Mám priateľov, čo bojovali s úzkosťou kvôli chemickej nerovnosti v ich mozgu a museli brať lieky. Ale nie o takejto úzkosti hovorím. Hovorím o tej každodennej, tej ktorej dovoľujeme, aby ovládala naše životy.

V Amerike je dnes úzkosť mentálnou poruchou číslo jedna. Napriek tomu, ak sa desiatich žien spýtate, ako by úzkosť definovali, dostanete desať rôznych odpovedí. A tu je niekoľko z nich:

- Keď v noci kvôli myšlienkam nemôžem spať
- Je to hrozný nepokoj, kvôli ktorému sa nemôžem zastaviť a nemôžem sa koncentrovať poriadne na nič
- Je to ako hra v hrdle

Tieto odpovede sú dobré, no popisujú iba príznaky, no úzkosť nedefinujú. Takže čo to vlastne je? Toto slovo pochádza zo slova, ktoré znamená „škrtiť alebo hrdúsiť“. Úzkosť je tá, ktorá rozdeľuje a rozrušuje dušu, odkláňa ju od prítomnosti, kvôli špekuláciám, ktoré sa nikdy nemusia stať. **Je to zvyk predčasného prechádzania na druhú stranu mosta.**

Obavy majú viac dočinenia s perspektívou, než s okolnosťami. V rovnakej situácii môže jedna žena zažívať úzkosť a tá druhá pokoj.

Žena sa bojí, keď vníma nebezpečenstvo. Preto vravím, že vníma – lebo to nebezpečenstvo môže byť skutočné alebo imaginárne. Ak moje dieťa stojí uprostred cesty a prichádza auto, vtedy je nebezpečenstvo skutočné a obavy sú v tom momente opodstatnené a slúžia ako varovný systém. Ale ak sa obávam, či moje dieťa raz nezačne brať drogy, či neotehotnie, alebo čo ak nebudeme schopní splatiť hypotéku – toto nebezpečenstvo je imaginárne. Je jedno príslovie, že „život je plný strašných tragédií, ktoré sa väčšinou nikdy nestanú“. Lenže ak budeme tráviť čas nad rozmyšľaním, že čo všetko sa môže stať, vysaje to z nás energiu a budeme neefektívni.

Ženy si často mýlia úzkosť s depesiou. Podľa doktorov Minirtha a Meiera a podľa teológa Hawkinsa, vo svojej knihe Bezstarostný život píšú, že:

Úzkosť je viac spojená s budúcnosťou, kdežto depresia má najviac čo dočinenia s minulosťou.“

Depresia je supernatlačená minulosť na prítomnosť a úzkosť je supernatlačená budúcnosť na prítomnosť. Jedna žena to pomenovala, že obavy sú dopredu zaplatené úroky za problémy, z ktorých sa väčšina nestane. Je to tak, no napriek tomu sme my ženy stále chronicky ustráchané. A kresťanské ženy patria medzi tie úplne najustráchanejšie. Jedným dychom vravíme, že dôverujeme Bohu a druhým, ako sa obávame! Obavy a úzkosť vrhajú malej veci obrovský tieň a tento tieň spôsobuje veľké problémy. A to nie len v duši a duchu, ale aj v tele.

Obavy sú deštruktívne

Je to neuveriteľné, ale ľudia sa doslova môžu ustráchať k smrti. Austrálska štúdia zistila, že muži, ktorí sú úzkostliví, majú o 30% vyššiu pravdepodobnosť porážky či infarktu, ako ich bezstarostní rovesníci. Moderný vedecký výskum dokázal, že obavy rúcajú odolnosť tela voči chorobám. A nie len to, porušujú nervový systém a majú vplyv na tráviace orgány i na srdce. K tomu môžeme pridať prebdené noci, nepokojné dni a vidíme, ako bašta úzkosti si postavila svoju pevnosť v ľudskom srdci. Obavy neoberajú tento deň o jeho starosti, ale oberajú ten zajtrajší o jeho silu.

Toto všetko vieme a predsa máme v hrdle hrču z toho, čo ak sa to .. stane. Mnohé z nás sa s tým jednoducho zmieria, že so strachom musia proste žiť a neurobia proti tomu nič. No jeden muž raz vyzval svoje obavy na pretras:

Raz si jeden obchodník nakreslil diagram, do ktorého si zapisoval svoje obavy. Zistil, že 40% z nich sa pravdepodobne vôbec nestane, 30% sa týkalo minulých rozhodnutí, ktoré sa už zmeniť nedajú, 12% sa týkali kritiky od iných a 10% sa týkali obáv ohľadom zdravia. Dospel k záveru, že iba 8% z týchto obáv bolo skutočne legitímnych.

Impotentné činí impotentným

Asi najdychvyrážajúcejšou charakteristikou obáv je to, že sú impotentné – nemajú žiadnu tvorivú schopnosť, žiadnu moc. Nemajú schopnosť vôbec nič zmeniť. Majú

moc iba obrat' o moc. V histórii nenájedme žiaden prípad toho, že by obavy ochránili niekoho od prichádzajúcej katastrofy. Žiadne tornádo, žiadne sucho, žiadny pád lietadla, žiadne decko spadnuté z bicykla, žiadny blicujúci tinedžer nič z toho ešte nebolo zastavené obavami. Obavami sa ani žiadny infarkt nedal zastaviť, hoc práve ony ho mohli spôsobiť. Obavy sú jednoducho kontraproduktívne.

Podobne ako v našej ilustrácii o hojdacom kresle nikam nás to nedovedie, ale aspoň máme pocit, že niečo robíme.

Je úzkosť hriechom?

Vďaka Bohu nám Božie slovo ponúka oveľa efektívnejší liek. Môžeme si byť v tom istí, pretože nám Ježiš prikazuje, aby sme sa nestrachoali:

Preto ti radím: netráp sa hmotnými starosťami - o jedlo, pitie a odev. Či nie je život viac ako jedlo a telo viac ako šaty? Pozri na vtáky: nesejú ani nežnú, nezhrmažd'ujú obilie do sýpok, a predsa ich nebeský Otec živí. Či nie si omnoho cennejšia ako ony? Nech by si sa akokoľvek starala, aj tak si nepredĺžiš život ani o jediný okamih. A prečo sa toľko trápiš s oblečením? Pozri na poľné kvety: nepracujú, nepradú, a predsa ani Šalamún vo svojom kráľovskom majestáte nebol tak oblečený ako hociktorý z nich. A ak teda Boh zaodievá do takej nádhery obyčajné poľné kvietky, ktoré dnes kvitnú a zajtra uschnú, nepostará sa tým skôr o teba? To mu tak málo dôveruješ? Preto sa netráp a nepýtaj sa: Čo budeš jesť? Čo budeš piť? Čo si oblečieš? Ľudia, ktorí nepoznajú Boha, tieto veci kladú na prvé miesto a trápia sa pre ne. Ale ty máš nebeského Otca, a ten dobre vie, čo všetko potrebuješ. Daj Bohu prvé miesto vo svojom živote a on ti dá, čo budeš potrebovať. Netráp sa teda o budúcnosť. Každý deň má dosť svojich starostí. A Boh ti ich pomôže riešiť aj zajtra. Mat. 6:25-34 (v druhej osobe)

Ježiš nám 5 krát v tejto pasáži hovorí, aby sme sa prestali strachovať. Koľko krát by to mal ešte zopakovať, aby sme to konečne pochopili?

V týchto veršoch Ježiš menuje strachy a úzkosti, ako príznaky problému s vierou. Zakazuje obávať sa a prikazuje, aby sme sa stali ženami viery (vo verši 30). Namiesto sústredenia na úzkosť, máme nafiťovať náš fokus na Boha a Jeho spravodlivosť. Verš 34 nám dáva kľúč k bezstarostnému životu. The Living Bible to popisuje veľmi jasne: „Preto nebuď úzkostlivá ohľadom zajtrajška. Boh sa postará aj o tvoj zajtrajšok. Ži naraz jeden deň.“ Samozrejme, že sa zajtrajšok môžeme modliť, plánovať a pripravovať, no nie obávať sa o to, čo by sa mohlo stať. Často nesieme na chrbte náklad zajtrajška, spolu so včerajškom i dneškom a to spôsobuje pád i tých najsilnejších žien. Zajtrajšok musím zveriť cele Bohu a žiť v prítomnom dni. Prejsť s Bohom tých momentálnych 24 hodín, ktorým čelíme je dosť veľkou výzvou samo o sebe.

Kenneth Wuest vo svojej Biblickej štúdií Nového zákona, napísal: „Boh nám prikazuje prestať sa večne trápiť, čo i len nad jednou jedinou vecou.“ Trápením sa páchame hriech, pretože obavami neveríme Bohu. Pre úzkosť nedostávame

odpovede na svoje modlitby. Bishop Fulton J Sheen šiel ešte ďalej, keď povedal: „Každá obava je ateizmus, pretože to je absencia viery Boha.

Keď sa pýtam žien, čo si myslia o tom, že obavy sú hriechom, pozerajú na mňa šokovane a neveriacky. Jedna vraví, „Matky predsa musia mať obavy.“

Aké je ľahké samého seba oklamať, že veď to je iba starostlivosť, a preklopiť sa do škaredej reality hriechu úzkostlivosti. Tá vraví, „Nedôverujem Bohu. Neverím v Jeho schopnosť zvládnuť moje dieťa, moje manželstvo, moje zdravie, moju prácu, či moju osamelosť.“ Oswald Chambers nazýva obavy neverou, pretože neveríme, že sa Boh zaoberá praktickými záležitosťami nášho života, lebo ony sú hlavným zdrojom nášho trápenia.“

Hod' svoju úzkosť na Ježiša

A tak sa skloňte pod mocnú Božiu ruku a Boh vás pozdvihne. Všetky svoje obavy a starosti vložte na Neho, veď On sa stará o vás. 1. Pet. 5:6-7

Francúzka verzia je trochu viac doslovná: „Vylož na Neho celý svoj náklad starostí.“

Grécke slovo pre *hodiť* znamená tiež *vrhnúť*. Ďalší preklad, a ten je môj najobľúbenejší, vraví, že: „Na Neho môžeš vhodit' plnú váhu svojich úzkostí, pretože ty si Jeho hlavným osobným zámerom (lebo o to čo, sa najviac zaujíma si ty).“ Wow aká nádherná pravda!!!

Mnohé z nás vieme tieto verše naspamäť a vieme si ich pripomenúť, keď máme problém. Avšak až príliš často zabúdame pri aplikácii siedmeho verša na ten šiesty: „Podďaj sa pod mocnú ruku Božiu“ Je to spolu ako jedna veta. Musia byť čítané i aplikované naraz. A čo to teda znamená poddať sa pod mocnú ruku Božiu? Poddať, pokoriť sa znamená mať absolútnu dôveru jedine v Boha. Je to podriadenie celej našej bytosti – nášho intelektu, emócií, vôle, plánov a súdov. Je to prenechanie, vzdanie sa všetkého. Pre mňa to znamená ustúpiť Bohu svojmu Požehnanému Rozhodcovi a zveriť Mu každú situáciu či osobu, ktorá mi spôsobuje úzkosť.

Vrát' me sa späť na New Yorkské letisko. Žiadne slová nemôžu adekvátne popísať to, čo som vtedy cítila. Chcela som zahodiť svoju letenku a vrátiť sa k svojej dcére. Z tej úzkosti mi bolo bytostne zle. Stála som tam rozrušená a uplakaná. V tom mi Boh priniesol túto prekrásnu pasáž z 1.Pet.5:6-7 do mysle. Nedávno som učila z prvej Petra, takže som to mala čerstvo v pamäti i v srdci. Modlila som sa tieto verše a zverila som svoju predrahou dcéru Bohu.

Ó, Bože, Ty ma tu vidíš. Vidíš moju hlbokú bolesť, že to ani slová nemôžu opísať, ale Ty vieš. Nevieť prečo bola Robin v poriadku celý týždeň a prečo jej prišlo zle s mojim odchodom, ale ja viem, že Ty si Požehnaný Rozhodca a Vládca všetkých vecí a Ty sa osobne a s láskou zaujímaš o moju dcéru. Si intímne oboznámený so všetkými jej cestami, i s

tým ako funguje jej mozog, ako reaguje na lieky. Otče, ona patrí Tebe. Jej časy sú v Tvojej mocnej ruke. S pokorou Ti ju zverujem a vrhám svoje úzkosti na Teba, pretože Ty sa o mňa osobne staráš, rovnako ako o Robin.

Ako som sa modlila, videla som v mysli obraz.

Bože, Ty vieš, že ja sa bojím výšok, no teraz sa vidím na vrchole najvyššej budovy Hong Kongu. Kráčam až na úplný okraj strechy a v rukách držím svoju Robin. Svätý Otče, ako hľadím dole, vidím Teba, ako tam stojíš s roztvoreným náručím a čakáš, že skočím, že vhodím na Teba všetky moje obavy. Och, Bože, a Ty vidíš, že som len jeden veľký uzol úzkostlivosti, ale odrážam sa a skáčem do Tvojich rúk.

Dvadsať minút po skočení do Božej náruče a vyložení nákladu mojich starostí na Boha, som nastúpila na lietadlo. Mala som pokoj. Nie som od prírody pokojný človek, a predsa som mala pokoj. A to bol zázrak.

Epizóda z letiska bola iba začiatkom môjho zverovania Robin Pánovi. Najbližšie dva roky sme žili pól sveta od seba. Ona medzitým prekonala niekoľko zdravotných ťažkostí: dve hrčky, ktoré vyzerali ako rakovina (ale nakoniec chvála Bohu neboli), jednu biopsiu, zlé reakcie na vedľajšie účinky liekov a nekontrolované záchvaty. Kvôli liekom sa stala depresívnou a cítila sa ako „zombie“. S manželom mali neustály finančný stres a dokonca automobilovú nehodu. A čo som vtedy prežívala ja? Dokola, stále dokola som musela zverovať svoju dcéru Bohu. Po každom jednom telefonáte som padala na kolená a dávala ju Bohu, ktorý ju miluje. Namiesto toho, aby som nechala svoju myseľ predstavovať si, čo všetko sa jej môže stať, modlila som sa a volala k Bohu, aby strážil jej život. Nebolo to ľahké, ale bolo to rozhodnutie, ktoré som musela robiť deň čo deň, niekedy moment, čo moment .

Krabica strachov

V tvare srdca s maľbou na vrchu, sedí moja krabica strachov na poličke nad mojim písacím stolom. Potrasím ňou a počujem, ako v nej šuchocú kúsky papiera. Keď moju myseľ chcú ovládnuť strachy, vezmem kúsok papiera a napíšem tam svoj strach a spolu s dátumom ho vložím do krabičky. Ako ju otváram modlím sa: „*Bože dávam Ti tento strach, ktorý ma trhá na kusy. Vkladaním do tejto krabice ju vkladám do Tvojich rúk. Ty si s tým vieš poradiť oveľa lepšie ako ja.*“ Vždy, keď mi pohľad padne na túto krabičku, pripomína mi to, že moje starosti nesie Boh, nie ja. Raz dva krát za rok ju otvorím a prečítam si svoje papieriky. Ďakujem za tie, o ktoré je už postarané, ostatné vložím späť a zverujem ich Božiemu časovaniu.

Život je plný potencionálnych problémov a bolesti, no my máme na výber: strachovať sa, alebo dôverovať Dôveryhodnému. Keď na mňa prichádzajú pocity úzkosti, pýtam sa samej seba: Čo sa snažím mať pod kontrolou? Čo neviem odovzdať Bohu?

Môžeme ťažiť zo skúseností tých, čo sa trápili pred nami a naučili sa tejto krásnej dôvere, že Boh je v celej našej budúcnosti. Počúvaj slová Georga MacDonalda:

Raz niekto dobre povedal, že ešte žiaden človek sa neutopil v problémoch jediného dňa. Ale keď si k dnešku pridáme problémy zajtrajška, to je náklad, ktorý nedokážeme niesť. Nikdy si takto nenakladajte. A ak sa tak i stane, spomeňte si – je to vaša voľba, nie Božia. On vás žiada, On vás prosí nech ponecháte budúcnosť Jemu a venovali sa prítomnosti.

F.B. Meyer to povedal ešte jasnejšie, „*Toto je požehnaný život: nebyť napätý - chcieť vidieť ďaleko vpred, ani rýchly – vo voľbe svojich ciest, ale potichu nasledovať Pastierov chrbát. Krok za krokom. Pastier je vždy vpredu pred všetkými ovcami. Každý útok musel prejsť najskôr Ním.*“

Sloboda od obáv je proces

Apoštol Peter, ktorý bol pôvodne rybárom ma veľmi povzbudzuje. On je ten, čo nás učí, aby sme sa pokorili a všetko zverili nášmu mocnému Bohu, aby sme hodili všetky naše starosti na Jeho mocné ramená. A pritom tento istý Peter bol impulzívny a zároveň vystrašený a ustráchaný. Vystrašený, keď kráčal k Ježišovi po vode. Z toho kto to bude, kto zaprie Ježiša. Z toho, že Ježiš bude musieť trpieť... Napriek tomu však nás vyzýva dôverovať. A tak, ako to bol proces pre Petra, môže začať i u teba:

- Ak priznáš, že úzkosť a obavy sú hriech, preto to vyznaj Bohu
- Ustúp Božej suverenite a ďakuj Mu, že je Požehnaným Rozhodcom tvojich problémov
- Rozhodni sa vrhnúť svoje úzkosti na Pána
- Rozhodni sa žiť v prítomnosti a zajtrajšok zver Bohu

Zmeň moje meno

Asi si o Titediosovi Amerimnosovi nikdy nepočula, ale je to človek, ktorého by som chcela napodobniť. Čítame o ňom v jednom z ranných gréckych manuskriptov z kresťanskej éry. Titedios je jeho skutočné meno a Amerimnos bolo vytvorené od slova „starosť“ plus predložka „bez“ či „nikdy“. Inými slovami, jeho priezvisko bolo opisným prívlastkom, podobne, ako Alexander Veľký, alebo Jakub Spravodlivý. Vraj to bol ustráchaný muž, ktorý keď stretol Krista, sa prestal báť. Bol teda premenovaný a volá sa Titedios Bezobáv.

Aj ja by som sa chcela volať Linda Bezstarostná. **Nie je tak dôležité to, kým žena práve je, ale to, kým sa práve stáva.** Ak vie Boh vziať ženu, ako som ja, čo má rada všetko pod kontrolou, ľahko sa nechá vystresovať a transformuje ju v ženu, ktorá dôveruje Bohu, tak to dokáže s každým.

Pracovný list

1. Zapamätaj si 1.Pet.5:6-7

2. Vygúgli si definíciu úzkosti a napíš si ju

3. Napíš si **čoho** sa obávaš, **prečo** a **kedy**, pozri príklad:

platby za byt/ pre nedostatok financií/ keď sa pozriem na zostatok na účte

ako vyzerám / lebo som pribrala niekoľko kíľ/ keď si musím obliecť niečo iné, ako tepláky)

4. Ako môžeš „vrhnúť všetky svoje obavy“ na Pána? Pomohlo by ti vyrobiť si krabičku, ako som si vyrobila ja?

5. Čo bola posledná vec, nad ktorou si sa naposledy trápila? Vedela by si to dnes zvládnuť inak? Ako?

6. Napíš si do denníka svoju modlitbu

8. Kapitola

Dôverujem s každým „čo ak“

Príbeh Ildikó

Bola som dosť nervózna, keď som sa chystala na svoj prvý misijný výjazd do východnej Európy. Budem schopná rozumieť tým ženám? No v okamihu, ako som stretla svoju tlmočnicu Ildikó, všetok strach opadol. Postupne som si uvedomila, že ženy sú rovnaké po celom svete. Tieto drahé maďarské ženy sa smiali na rovnakých vtípoch i plakali pri rovnakých príbehoch, ktoré som zvykla hovoriť svojim Americkým poslucháčkam. Bola to radosť učiť s Ildikó po boku. Po čase sme sa stali priateľkami a ja som mohla spoznať jej rodinu. Ildikó a jej manžel Géza denne čelili hrozbám komunistického režimu. Ich kresťanská viera bolo to najdôležitejšie v ich živote. Žili ju a zvestovali ostatným. Dokonca ich štvorročná dcérka hovorila o Ježišovi všetkým naokolo, raz sa spýtala staršej dámy, „Poznáte Ježiša? Pôjdete do neba?“ Táto pani vyprskla, „Kto ťa učí takéto veci?“ Ako profesorka na Marxisticko Leninistickej univerzite bola zhrozená, ako jedno dieťa môže veriť v toľko bláznivých mýtov. Keď Ildikó počula o tejto diskusii, zovrelo jej srdce. Čo ak táto žena upovedomí autority?

Strach pokračoval plniť jej myseľ i po tom, čo Géza smelo vyznal svoju vieru vo svojej kancelárii na univerzite. A zrazu sa stalo to najhoršie „čo ak“: Géza prišiel o svoju inžiniersku prácu a musel za zamestnať ako vrátnik. V tom sa v Ildikó hlave roztrhlo vrece so všetkými možnými „čo ak“: Čo ak aj ona stratí prácu? Čo ak nebudú vedieť vyžiť? Čo ak..... a tak sa rozhodla o svojej viere mlčať. Neskôr sa cítila zahanbená, že sa bála viac ľudí, ako Boha a nedôverovala Mu. Prosila o odpustenie: „Drahý Bože, daj mi prosím príležitosť, aby som mohla o Tebe povedať svojmu nadriadenému.“ A pár dní prišla príležitosť. A hoci ju kvôli tomu degradovali na inú pozíciu, Ildikó sa veľmi tešila. Pretože dokázala dôverovať Bohu a porazila svoje „čo ak“.

Pred tým, než pôjdeme ďalej, mohli by sme sa na chvíľku zastaviť a zrekapitulovať si, čím všetkým sme si prešli. Začali sme v 1.kapitole s tým, že spokojnosť je dostupná všetkým a že náš pokoj nezávisí od situácií. Od 2.do 5.kapitoly sme sa pozreli na oblasti, v ktorých Boh chce, aby sme našli spokojnosť v našich okolnostiach, našich rolách a vzťahoch. V 6.a7.kapitole sme preskúmali bariéry, ktoré nám stoja v ceste ako je nesprávne zameranie a úzkosť. Teraz stojíme na križovatke a pred nami stojí most, ktorý sa týči nad divokými vodami nespokojnosti a vedie nás do krajiny, kde kvitne spokojnosť. A tento most sa volá viera.

Viera sa týči nad všetkými okolnosťami. Vďaka nej dokážeme nájsť spokojnosť, aj keď nám veci nedávajú zmysel. Viera je baštou, vďaka ktorej sme silní aj napriek tomu, že na nás útočia bolestivé myšlienky minulosti, či novej budúcnosti. Viera je hlavným komponentom v našom vzťahu s Bohom. Ale čo to tá viera v skutočnosti je? Pýtala som sa žien na našom biblickom štúdiu a takto mi ju definovali:

- Znamená to veriť, že Boh je verný Svojmu Slovu napriek tomu, že moje pocity kričia niečo úplne iné
- Je to veriť niečomu, čo viem, že je pravda, no v tom momente to nevidím ani necítim
- Je to doplniť puzzle môjho života bez toho, aby som videla celý obraz

Ako by si vieru definovala ty? Povzbudzujem ťa, aby si sa zastavila hneď teraz a napísala si svoju vlastnú definíciu.

Nie je to ľahké, však? Je to tak veľký koncept, že ani slová nestačia. No autor listu Židom to vystihol znamenite:

Viera je základom toho, v čo dúfame, dôkazom toho, čo nevidíme.“ Žid.11:1

Darlene

Darlene veľmi túžila po dieťati. Po rokoch čakania sa jej narodila modrooká blondínka Amber. Bola dokonalým dieťaťom. Spinkala, sala mliečko a usmievala sa. Nikdy nebola chorá, vždy bola dobručká. Volali ju anjeli. No ako rástla, Darlene si všimla, že Amber je voči ostatným nešímová. Akoby žila vo svojom vlastnom svete. A po viacerých testoch bolo zistené, že Amber má autizmus. Darlene i jej manžel najskôr plakali, ale potom situáciu prijali a nakoniec za všetko ďakovali Bohu. Vyhľadali program pre autistické deti. Po troch rokoch sa Amber narodil hnedooký chlapec. Bude mať tiež nejakú diagnózu? Otázky sa kopili v Darleninom srdci. Pamätám sa na deň, ako táto drahá mladá žena pozrela na mňa a hovorí, „Linda, je zlé keď chcem dieťa bez autizmu?“ Doktori povedali, že pravdepodobne s ním bude všetko v poriadku. No isté to nie je. Ako teda môže človek žiť s takýmto strachom? Ako prežiť toľké mesiace a roky? Ako dôverovať uprostred čierneho tunela? Pred rokmi som čítala knihu zvanú „Cesta do hurikánu“ a bola o jednej ruskej žene, ktorá bola uväznená na 13 rokov za Stalinovho režimu. Bola učiteľkou. A jej vyznanie ma tak ohromilo, že som si ho musela prepísať do denníka. Povedala, že najťažšie obdobie jej života neboli tie hrôzostrašné roky vo väznici, ale boli to tri týždne, keď musela čakať na väzbu. Bola to tyrania úzkosti a neistoty z toho, čo bude. Prečo to tak je? Asi preto, že čakanie na neodvratnú katastrofu je horšie ako katastrofa sama.

Učiniť Pána Svojou dôverou

Boh vyučoval Darlene novú a hlbšiu lekciou úrovne dôvery. Počas obdobia môjho bojovania s úzkosťou ohľadom zdravia mojej dcéry Robin, Boh vypálil verš Jeremiáš 17:5-8 do môjho srdca:

Toto hovorí Pán: "Zlorečený je muž, ktorý dôveruje v človeka a telo urobil svojou oporou, ale od Pána sa mu srdce vzdialilo. Je ako tamariška na púšti, neuzrie prichádzať blaho, býva v púšti na vyhoreniskách, v zemi soľnatej, neobývanej. Požehnaný je muž, ktorý dôveruje v Pána, Pán bude jeho nádejou. Je ako strom, zasadený pri vode, čo si vystiera k potoku korene, nebojí sa, keď prichádza horúčosť, lístie mu ostáva zelené. V suchom roku nemá starosti a neprestáva rodiť ovocie.

(tamariška na púšti, musela som si pozrieť čo to je ☺)

Tieto verše nám predstavujú kontrast medzi človekom, ktorý dôveruje v seba samého a v toho, ktorý nielen Bohu dôveruje, ale pre koho sa Boh stal jeho Dôverou.

Najskôr sa pozrime na ženu, ktorá vkladá svoju silu, svoju oporu v telo. Toto predsa nie je obrazom mňa alebo teba, lebo veď my dôverujeme Pánovi. Či? Ak sa rozhodneme na ovládanie používať svoje stratégie, inteligenciu a manipuláciu, vtedy dôverujeme v seba. Namiesto odovzdania svojich úzkostlivých srdc Bohu, snažíme sa zvládať neistotu našich „čo ak“ vlastnými taktikami, aby sme Bohu pomohli. Čakanie je príliš náročné, príliš bolestivé, Boh koná príliš pomaly. A čo je potom výsledkom? Katastrofa. Sme ako vyschnutý ker, duchovne zakrpatené, vyzeráme, akoby z nás niekto vysal život. Naše srdcia sú ako púšť a nedokážeme sa tešiť z bohatstva vzťahu s Kristom. Jediné, na čo sa vieme zamerať, je ako získať, čo chceme. A nie na to, ako by sme sa mohli naučiť dôverovať.

Na druhej strane si predstavme ženu, ktorá činí Boha svojou Dôverou. Takáto žena prekypuje a má hojnosť pokoja. Jej oči sú tak zamerané na Všemocného Boha, že i v období neustálych ťažkostí ostáva zelená a prináša ovocie. Aký prekrásny obraz. Zelené listy počas obdobia suchého roka? Bez úzkostí? To je to, čo potrebujeme. Počas troj ročného suchého obdobia v mojom živote sa táto Jeremiášova pasáž stala mojou modlitbou:

Ó, Bože Ty poznáš moju tendenciu ovládať a pomáhať Ti. A viem, že z toho pochádzajú všetky moje úzkosti. Odpusť mi prosím. Nechcem viac dôverovať vo svoje schopnosti a stratégie. Nechcem manipulovať. Prosím, nauč ma čo znamená učiť Ťa svojou absolútnou dôverou. Túžim byť ženou, ktorá má svoje korene pustené hlboko v Tvojej rieke. Ako sa zvyšuje horúčava trápenia, túžim dôverovať namiesto strachovania. Prosím ukotvi moje oči na Tebe, nech sa moje listy stále zelenajú a nech dokážem niest' ovocie uprostred všetkých „čo ak“.

Odpovedal Boh na prosbu môjho srdca? Áno, odpovedal. Ostali v tých ťažkých rokoch moje listy zelené? Áno, ostali. Pamätám si, ako som šla na biblické štúdiu, no cítila som sa tak slabá, že som si myslela, že nedám zo seba ani jedno slovo. No domov som odchádzala ohromená tým, že si ma Boh použil aj napriek mojej slabosti. Skláňam sa pred Ním v bázni, keď si spomínam na tie roky sucha. V tom období sa moje poznanie Boha zväčšovalo míľovými krokmi.

Naša úroveň dôvery rastie

Keď prichádzajú do nášho života strachy typu „čo ak“, musíme si položiť dve otázky: Budeme súdiť Boha podľa okolností, ktorým nerozumieme? Alebo budeme súdiť okolnosti vo svetle Božieho charakteru. Izaiáš 41:10 hovorí:

Neboj sa, veď som s tebou ja, neobzeraj sa, veď ja som tvoj Boh, posilňujem ťa, ba pomáham ti, držím ťa svojou spásnou pravickou.

Bohu dokážeme dôverovať iba vtedy, ak je naša pozornosť upriamená na Neho a nie na okolnosti. Žalm 141:8 nás k tomu povzbudzuje

Hospodin, Pán, k tebe hľadím moje oči, v teba dúfam, nezbav ma života.

a tiež Žalm 112:7 hovorí:

Nebude sa báť zlej zvesti a jeho srdce je pevné, lebo dôveruje v Pána.

Možno tieto verše poznáš a možno ich vieš naspamäť, ale dôveruješ skutočne Bohu? Je pre Teba spoľahlivým v časoch trápenia? A čo je najzásadnejšie máš s Ním taký vzťah, že skutočne veríš, že je s Tebou aj v čase úzkosti, aj napriek tomu, že nevidíš Jeho prítomnosť a moc?

Pamätaj si: Spokojnosť pochádza zo správneho vzťahu s Bohom. Naše „čo ak“ nás k Bohu buď priťahujú, alebo nás odťahujú a činia nás závislými samých na sebe. **Boh dáva pokoj a spokojnosť. Obavy dávajú choroby a mizériu.**

Vybíjaná s Bohom

Nedám niekomu, komu nedôverujem, niečo, čo je pre mňa dôležité. Skôr, ako svoje obavy dám Bohu, musím veriť, že rozumie, čo to pre mňa znamená a vie si s tým poradiť. Musím veriť, že má všetko pod kontrolou. Ako napísal Bill Hull vo svojej knihe Úzkostlivý pre nič, „Ak všetky záležitosti nie sú pod Jeho kontrolou, ak sú tam

nejaké skrutky uvoľnené, a ak ja som tou skrutkou, tak potom moja úzkosť pomoc nenájde“.

Väčšina kresťanov dokáže spočiatku dôverovať Bohu, ale potom začnú prichádzať pochybnosti: Vie Boh o tom, že môj syn môže mať autizmus? Vie Boh o tom, že moja dcéra ledva prežíva? Vie Boh o tom, že možno mám rakovinu? Vie Boh o tom, že moja tinedžerka je pokúšaná drogami? A zrazu s Bohom hráme vybíjanú: Ó, Bože, čo ak Ti vypadne. Ja ju radšej chytím, a budem ju držať vo svojich obavách. Musíme sa však naučiť hodiť loptu Bohu a nechať ju v Jeho rukách. Už viac žiadna vybíjaná.

Darlenina dilema

Vráťme sa späť k Darleniným otázkam ohľadom jej syna. „Čo ak?“ ... Počas jej procesu dôverovania Bohu mi povedala, „Linda, mojím zámerom tu na zemi je osláviť Boha. Ak tým najlepším spôsobom, ako Ho oslávim, bude tým, že sa budem starať o deti so špeciálnymi potrebami, prijímam to.“

Keď som od Darlene odchádzala, bola som dojatá jej ochotou dôverovať Bohu aj so svojim najväčším strachom. Spomenula som si na jeden citát: *„Nevracaj sa do strachu a obáv z minulosti, ani si nepredpovedaj budúcnosť, lež potichu pod Jeho rukou, nemajúc inej vôle, iba tej Jeho.“*

Darlen sa rozhodla dôverovať, hoci nerozumela, necítila sa na to a ani nevidela, čo Boh robí. No praktickými krokmi sa naučila čeliť svojim najväčším strachom: *„Najskôr som sa pýtala samú seba, čoho sa bojím naviac. Odpoveďou bolo to, že Seth bude tiež autista. Potom som spýtala samú seba, či v tom dokážem dôverovať Bohu. Ostáva Boh stále Všemocný? Ostáva dobrý a láskavý? Odpoveď je, áno. Rozhodla som sa postaviť sa svojmu strachu tvárou v tvár a vhodiť túto obrovskú úzkosť na Boha. Potom som prosila o silu vždy naraz na prítomný deň. So strachmi zajtrajška budem jednat' zajtra.“*

Tieto isté kroky oslobodili Willis Carrier, brilantného inžiniera, ktorý rozbehol biznis s klimatizačnými zariadeniami. Keď bol Carrier mladý, bola mu daná úloha, ktorú si myslel, že nezvládne. Bol tak rozrušený, že nevedel zaspať: *„Moje strachy mi nepomáhali. A tak som sa rozhodol, že si so svojim problémom sa pobijem bez strachu troma krokmi:*

- 1. Pýtam sa samého seba, „Čo najhoršie sa môže stať?“*
- 2. Priprav sa to prijať, ak je to potrebné.*
- 3. A potom v pokoji spracuj, ako to najhoršie zlepšiť.*

Willis Carrier vraví, že keď zistil, čo najhoršie sa môže stať (že spoločnosť môže stratiť peniaze a on dostane padáka) a zmieril sa s tým, stala sa jedna veľmi dôležitá vec. Odľahlo pocítil pokoj, ktorý nezažíval už celé dni. Z času na čas potom, si takto nechával čas na to, aby v pokoji spracoval a vylepšoval to najhoršie „ak“.

Výsledok? Namiesto straty bol zisk a spoločnosť, pre ktorú pracoval riadne zarobila.

Keď čítam tento trojbodový plán, veľmi sa mi páči, ale je aj biblický? Ako prekutrávam Písma, uvedomujem si, že mnoho biblických hrdinov urobilo presne

to, čo Carrier. Apoštol Pavol čelil smrti každý deň. Dokázal čeliť svojim najhorším nepriateľom a pri tom povedať:

Ved' pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk. Fil.1:21

Vďaka tomu postoju dokázal slobodne hlásať evanjelium. Čelil tomu najhoršiemu a povedal, že „to je zisk“, a pokračoval v kázaní.

Kráľovná Ester je príkladom tiež. Ona vedela, že ak sa postaví pred kráľa, môže ohroziť všetkých židov i sama môže zomrieť. Vraví, „Ak zomriem, zomriem.“ (Ester 4:16) Čelila možnosti smrti, odovzdala celú vec Bohu a bola slobodná naplánovať, ako odvrátiť to najhoršie.

Charlotine najhoršie strachy

Moja kamarátka Charotte si našla v prsníku hrčku. Pýta sa samú seba – čo najhoršie sa môže stať? Ako prvá ju napadla mastektómia. Potom si vraví, nie, najhoršia bude smrť. Dokážem prijať to, že zomriem? Dokážem dôverovať Bohu, že On je mojím Požehnaným Rozhodcom v tejto situácii? Áno. Budem Mu veriť.

Charlotte nakoniec odstránili prsník. Vedela, že i smrť je stále možná, no ostávala v pokoji. Ak by ostala žiť, uvidí svoje vnúčence a zostarne so svojim manželom. Ak by zomrela, uvidí Ježiša. Mala pokoj. A vďaka tomu dokázala všetko riešiť s kludom a usilovne – absolvovala operáciu, dodržiava striktnú diétu, cvičila a odpočívala. Prechádzali sme sa spolu po trhoch v Honkongu, ona pozrela na hodiny a vraví, „Linda, musím ísť. Je čas na môj spánok.“ Každý deň si zdriemla. Rozhodla sa, že bude robiť svoju časť a Boh nech urobí svoju.

Moje hlúpe strachy

Darlenin i Charlotin strach bol vážny. Ale ak ste ako ja, z času na čas sa prichytíte, že premýšľate o absurditách. Až sa hanbím, keď vám o tom teraz vyrozprávam. No povedala som si, že budem úplne úprimná, tak poďme na to.

Mala som 5 dní pred odchodom do štátu Virginia, aby som hovorila na ženskom stretnutí. V tých dňoch som dostala telefonát, že pred stretnutím bude so mnou urobené interview kresťanskou TV a bude to dvoj dielna séria na tému Spokojnosť. Bola to skvelá príležitosť, no mala som jeden veľký problém. V nose sa mi práve vyrašil hrozný a obrovský opar. Čo ak ho tam budem mať i v piatok? Ako to bude vyzeráť v televízii? Až mi zle prišlo z pomyslenia na to. Niekoľko krát za deň som civela do zrkadla, či sa mi to ešte nezlepšuje. Ak ste už niekedy mali opar, viete veľmi dobre, že sa ho nedá nijako posúriť. Nakoniec si vravím: „Linda, si smiešna! Toľko svojho vzácneho času tráviš nad svojim výzorom.“ A tak sa pýtam sama seba: „Čo ak mi ten opar bude počas nahrávania vidieť? Dokážem sa s tým zmieriť? ... áno, dokážem. Koniec pozerania do zrkadla.“

A na záver, všetko, o čom sme do teraz hovorili je zhrnuté v tejto nádhernej modlitbe Rozjasnenia:

Pane, daj mi jasnú myseľ, aby som dokázala prijať to, čo nemôžem zmeniť, odvahu na to, čo zmeniť môžem a múdrosť rozpoznať rozdiel, žiť a tešiť sa z prítomného momentu, prijať skúšky ako cestu k pokoju, tak ako Ježiš, prijať tento hriešny svet taký aký je, nie aký by som ho chcela mať. Dôverovať Ti, že dáš veci do poriadku, ak Ti ich ponechám Tvojej vôli. Aby som mala radosť z tohto života a nadovšetko šťastná, že budem s Tebou naveky.

Pracovný list

1. Aspoň jeden krát si skús nájsť nerušený čas na UCTIEVANIE.

Zapni si do sluchátiek chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec o Božom atribute, ktorým k tebe prehovoril.

3. Zapamätaj si Jeremiáš 17:7-8. Napíš si tieto verše, ako modlitbu.

3. Čo sú tvoje „čo ak“? Čo sú tvoje najväčšie strachy? Napíš svoj zoznam

4. Identifikuj obdobie, v ktorom si sa najviac bála. Keď si prechádzala chorobu, trápením či stratou. Čo sa vtedy dialo s tvojim telom, myšliou a duchom?

5. Ako ti tvoje stratégie, inteligencia či manipulácia bránia, aby si sa mohla stať ženou, ktorej dôverou je Hospodín?

6. Spýtaj sa samú seba: Bude súdiť Boha podľa svojich okolností, ktorým nerozumiem? Alebo budem súdiť okolnosti vo svetle Božieho charakteru? Čo by ti pomohlo, aby si sa mohla veci takýmto spôsobom?

7. Pozri sa na troj bodový Carrierov plán. Skús ho aplikovať na svoj najväčší strach.

8. Napíš si svoju vlastnú modlitbu Rozjasnenia

Kapitola 9

Dôverovanie s každým „Keby bolo keby“

Príbeh Kornélie

Počas totality v Rumunsku sme mali priateľov Táloša a Kornéliu, o ktorých sme vedeli, že veľmi trpia. Táloš bol prenasledovaný za vieru. Keď bol v baptistickej denominácii zvolený na vyššiu pozíciu, komunisti toto zvolenie zamietli. No baptisti ho zvolili aj tak. Krátko po zvolení bol však pozvaný na obed s mužmi z tajnej polície. Nikdy predtým podobné pozvanie nedostal, nevedel, čo očakávať. O pár dní neskôr však Táloš ochorel na zápal priedušiek. A ako sa jeho stav postupne zhoršoval, rodina začala mať obavy. Keď sa nevedel postaviť z postele, uvedomili si, že Táloš umiera. Doktori netušili, čo mu je, a tak denominácia poslala po amerického doktora, ktorý pricestoval do Rumunska. Diagnóza znela: pliesňová infekcia v pľúcach, ktorú chytil na výsluchu. Bol infikovaný pomaly účinkujúcim jedom.

Kornélia sa modlila, búchala na nebeskú bránu. „Ach, keby len odmietol ísť na ten obed. Ach, keby ten doktor bol prišiel skôr. Nerozumiem tomu Pane. Môj muž Ťa miluje, slúži Ti. Je tak ťažké vidieť ho tak trpieť. Moje oči Ťa strácajú z dohľadu. Nauč ma dôverovať Ti!“

Boh vypočul vrúcnu modlitbu, a postupne Kornéliina dôvera v Boha silnela viac a viac. Chvála Bohu, doktor bol schopný zabezpečiť protiliak a Táloš sa zotavil. Lenže táto choroba bola iba jednou z mnoha protivienstiev, voči ktorým musel čeliť. Všetci, ktorí poznali Kornéliu a jej trápenie, boli ohromení jej pokojom, ktorý žiaril v jej tvári, pretože dôverovala Bohu.

Biely kôň

Poviem vám ešte jeden príbeh z Portugalska. V malej dedinke žil istý starý muž. Hoci bol chudobný, každý mu závidel jeho krásneho bieleho koňa. Dokonca i kráľ. Ľudia mu ponúkali neslýchané sumy, no starý muž odmietol každú jednu. „Tento kôň mi nie je iba koňom,“ vravieval im. „Je to osoba. A ako vám mám predat' osobu? Je mojím priateľom, nie vlastníctvom. Ako vám mám predat' priateľa?“ Hoci bol muž chudobný a pokušenie veľké, nikdy svojho koňa nepredal. Avšak jedného dňa kôň v stajni chýbal. Celá dedina sa u starca zišla. „Ty starý blázon,“ posmievali sa. „Vraveli sme ti, že ti ho raz niekto ukradne. Ved' si chudobný, ako by si mohol ustrážiť také hodnotné zviera? Mal si ho radšej predat'. A mohol si ho predat' za akúkoľvek cenu. Teraz nemáš koňa a si prekliaty mat' už len smolu.“

Starec na to: „Nenáhlite sa do slov. Povedzte len, že kôň nie je v stajni. To je jediné, čo vieme. Ostatné vaše slová sú len súdy. Ved' ako môžete vedieť, či som prekliaty, či nie? Ako

to môžete posúdiť?“ Ľudia protestovali: „Nerob z nás bláznov! Nie sme žiadni filozofi, na to však nepotrebuješ školy, aby si videl, čo sa tu stalo. Faktom je, že kôň je preč a ty si prekliaty!“

Starý muž prehovoril znovu: „Jediné, čo viem je, že kôň je preč. Či ide o prekliatie, či požehnanie, to nemôžem posúdiť. Vidíme len zlomok. Kto vie predpovedať, čo bude ďalej?“ Ľudia si v dedine naďalej robili posmešky. Vždy si o mužovi mysleli, že je bláznom, lebo keby nebol, bol by koňa predal a dobre by si žil. Namiesto toho bol iba chudobným drevárom, čo žil z ruky do úst. A teraz len dokázal svoju hlúposť.

O pätnásť dní neskôr bol kôň späť. A nielen on, bežalo za ním ďalších dvanásť divokých koňov. Znovu sa dedina zišla: „Mal si pravdu starec, my sme sa mýlili. To, čo sme považovali za prekliatie, bolo požehnaním. Odpusti nám.“

„Znovu rýchlo súdite,“ vraví muž. „Kým nezistíte celý príbeh, ako môžete vedieť, čo sa vlastne stalo? Posudzujete knihu podľa jednej strany? Nik nevie, či to bude požehnanie, či smola. Ale ja som spokojný s tým, čo viem a nad tým, čo neviem, sa neznepokojujem.“

„Asi má starec pravdu,“ povedali, no v duchu si mysleli svoje. Vedeli, že to bude požehnanie, veď tie kone môže skrotiť a dobre predať. Starec mal i syna. A on skutočne kone skrotil. No popritom z jedného z nich spadol a zlomil si obe nohy. Dedina znovu spustila svoje súdy: „Mal si pravdu, kone pre teba neboli požehnaním, lebo teraz ti už ani syn v tvojej starobe pomáhať nemôže.“

„Opäť predbiehate udalosti. Veď neviete, ako to celé skončí.“ O pár týždňov neskôr bola krajina povolaná do vojny. Všetci mladí z dediny museli narukovať. Všetci, okrem starcovho syna. Nepriateľské vojsko bolo silné a všetci sa báli, že svojich synov už nikdy neuvidia. Znovu sa zišli u starca a oplakávali svoje deti. „Pravdu si mal starec,“ plakali, „Boh vedel, že je to tak. Nehoda tvojho syna bola požehnaním. Má zlomené nohy, ale tí naši sa už nikdy nevrátia.“ Starec im oponuje: „Ale prečo stále vyvodzujete závery? Veď nik nevie, ako to skončí. Povedzte len: ‚Naši synovia išli do vojny‘ a nešpekulujte viac. Nikto nie je taký múdry, aby rozoznal, či to bude požehnanie alebo smola. Iba Boh.“

Ak sa máme naučiť najst' spokojnosť uprostred neistoty, musíme prijať našu situáciu, t.j. že ju láskavý/milujúci Boh zámerne dopustil, aby sa stala súčasťou našich životov. Pre väčšinu z nás toto začína tým, že odmietneme chorobu zvanú „Ach, čo keby...“

Vyhýbanie sa každému „Ach, čo keby...“

Jim odmietal prijať túto „Ach, čo keby“ chorobu, hoci jej bol neustále vystavovaný. On i jeho rodina všetko opustili a odcestovali do Afriky, aby tam žili ako misionári. Počas života v Afrike dostal vírus, ktorý ho pripútal na mnoho rokov k posteli. Konzultovalo ho 35 doktorov z troch kontinentov, no nenašli liek a on mohol pracovať iba pár hodín denne. Táto rodina nás navštívila jedno leto. Zatiaľ, čo Lois s deťmi cestovala po Koloráde, Jim ostal v našom suteréne a čítal. Málokedy sa pridala k svojej rodine, mal silu iba jedenkrát za deň vyjsť po schodoch. Takto to s ním bolo už 12 rokov. Mnohí by povedali, že tento človek už musel byť z toho zatrpknutý, sebaľútosťný, nervózný a nahnevaný. Ale nič také som nevidela. Jeho choroba vôbec nespôsobila negatívny postoj typu: „Ach, keby som len nešiel do tej Afriky.“ Mal pokoj s Bohom a s tým, čo dopustil. Jeho manželka Lois mi raz prezradila, čo sa po šiestom takomto roku Jima spýtala: „Nie je ti nikdy ľúto, že to takto je?“ A on na to: „Sebaľútosť je veľmi vyčerpávajúca. A ja nemám toľko energie nazvyš.“

Koľko času trávime v sebaľútosti? V premýšľaní, „Ach, keby to len bolo inak?“ Jim si tento luxus nedovolil. Uspokojil sa do Božích zámerov pre jeho život.

—

V krásnej malej knižočke Zelené listy v púšti nájdeme ságu niekoľkých „Ach, keby“. Keď komunisti vykázali všetkých misionárov z Číny, Artúr a Wilma Matthewovci boli práve na ceste do vzdialeného čínskeho mesta, no dostali zákaz svoje miesto opustiť. Všetkým ich kolegom sa podarilo z krajiny ujsť, no Wilmu trápilo: „Ach, keby sme len neboli prijali pozvanie sem.“ „Ach, keby Artúr nepodpísal petíciu za celosvetový mier, ktorá tak rozgnevala authority.“ „Ach, keby sme len...“

Wilma sa tak veľmi rozrušila nad ich situáciou, a tak veľmi bola paralyzovaná výčitkami, že ani na Veľkú noc nedokázala spievať „On je živý“. Sama vo svojej ošarpanej kuchyni vzala do rúk letáčik s názvom Všetky „keby“ tvojho života. Čítala o tom príbehu, kedy Lazar zomrel a Marta povedala Ježišovi: „Ach, keby si tu len bol, môj brat by nezomrel.“ (Ján 11:21) A Ježiš to mohol stihnúť, nebol až tak ďaleko. Vedel, že Lazar zomiera a nechal ho zomrieť.

Wilma si uvedomila jednu obrovskú pravdu – v každom jednom živote je nejaké „keby“ – niečo, čo by Boh mohol urobiť inak, ak by chcel. Má všetku moc, a predsa tak často dovoľí, aby tam to „keby“ bolo. Ježiš chcel vymeniť Wilmine „keby“ za Svoje „keby“, tak ako Marte:

Ježiš jej odpovedal: „Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“
(Ján 11:40)

Marta chcela, aby Ježiš predišiel Lazarovej smrti. Ale Ježiš chcel, aby Lazar zvíťazil nad smrťou.

O dva roky bolo Matthewovcom dovolené, aby z Číny odišli. Napriek rôznym hrozným okolnostiam sa rozhodli, že nebudú premýšľať o všetkom, čo sa nemuselo stať, namiesto toho sa zamerali na Božiu láskavú zvrchovanosť.

Duchovne hendikepujeme samých seba tým, že si stále znovu a znovu prehrávame svoje „Ach, keby“. Túto chorobu chytáme, keď sa nezameriavame na to, čo máme, ale na to, čo nemáme. Staneme sa nespokojnými s tým, čo nám Boh dal. Pozri na Izraelitov:

V prvom mesiaci prišla celá pospolitosť Izraelitov na púšť Cin. Ľud sa utáboril v Kadéši, kde zomrela Mirjam, a kde ju aj pochovali. ²Pospolitosť nemala vodu. Preto sa zhromaždili okolo Mojžiša a Árona. ³Ľud sa hádal s Mojžišom. Dohovárali mu: „Kiežby sme boli už vtedy pomreli, keď zahynuli naši bratia pred Hospodinom! ⁴Prečo ste vyviedli Hospodinovo zhromaždenie na túto púšť? Máme tu pomrieť spolu s dobytkom? ⁵Prečo ste nás len vyviedli z Egypta a dovedli na toto nevlúdne miesto, kde sa nedá pestovať obilie ani figy, ani vinič, ani granátové jablká, ba nie je tu ani pitná voda?“
(Numeri 20:1-5)

Izraeliti mali problém – nemali vodu. Ich zameranie sa na problém, namiesto na Boha, viedlo k iracionálnemu zmýšľaniu. Stratili celú perspektívu a začali túžobne hľadiť späť na egyptské časy. Je to neveriteľné. Tak veľmi nenávideli Egypt, keď tam žili. Boli otrokmi a nútili ich vyrábať tehly bez slamy a mnoho iného museli pretrpieť (Exodus 5:7)

Keď Izraeliti začali prebývať (v myšlienkach) v tom, čo nemali, ich problém vyrástol ako huby po daždi do hromady ďalších problémov: „Keby sme boli späť v Egypte. Keby sme tak mohli jesť hrozno, figy a iné dobroty. Manna je taká jednotvárna.“ A na konci tohto zoznamu pridali aj svoj skutočný problém: „A ani piť tu nemáme čo.“

S násobením sťažností sa veru dokážem stotožniť. Moja myseľ je expertkou v tom, že vezme jednu vec a popri nej nafúkne kopu ďalších balónov, až kým ich nie je dosť na pártu sebaľútosti. Presne to robili Izraeliti. Ich sťažnosti lietali ako konfety. Boli to tí istí ľudia, ktorí videli egyptské rany a boli svedkami rozdelenia Červeného mora. Keď nemali čo jesť, Boh im zoslal mannu. Deň za dňom zbierali hebrejské ženy Božie zaopatrenie 40 rokov. Možno si myslíš, že oslavovali slobodu od nakupovania, varenia či umývania riadu. No ony reptali v nevere nad tým, že nemajú vodu. Úplne stratili z dohľadu Božiu vernosť.

Samozrejme ich potreba vody bola legitímna, no oči Izraelitov sa upierali na problém a nie na Riešiteľa problémov. Ak Boh dokázal rozdeliť Červené more, celkom iste dokáže zabezpečiť i pitnú vodu. Numeri 20:12 hovorí o tom, ako Boh na toto večné sťažovanie reagoval: Mojžiš a Áron nedvedú ľud do Zaslúbenej zeme. Prečo?

Hospodin povedal Mojžišovi a Áronovi: „Pretože ste neuverili, keď ste mali pred očami Izraelitov dosvedčiť moju svätosť, neuvediete toto zhromaždenie do krajiny, ktorú mu dám.“

Naša viera je jediná vážna vec pred Bohom. On chce, aby sme Mu dôverovali bez ohľadu na situáciu. Pre moju priateľku Darlu to však bolo extrémne náročné.

Prijatie Božej porcie

Pred rokmi som dostala od Darly tento list:

Náš život mal byť jeden krásny román. Rob bol presne ten, ktorého si Boh pre mňa vyvolil a ja som vedela, že naše manželstvo bude trvať navždy. Poznali sme sa už od detstva a naše skvelé priateľstvo vykvitlo do lásky.

Realita nášho „večného šťastia“ dopadla na nás o 14 rokov neskôr. Roba som našla v posteli s našou mladou kamarátkou. Neexistujú v angličtine slová, ktoré by dokázali vyjadriť bolesť, žiaľ a devastáciu. Môj život bol spláchnutý jedným pohľadom na môjho muža s inou ženou v posteli. Zdalo sa, že môj muž, ktorý veril v Ježiša, veril i v cudzoložstvo.

Keď ma žiadal o odpustenie so slovami, že sa to už nikdy nestane, skutočne som mu odpustila a verila som, že naše manželstvo zosilnie a bude silnejšie. Vedela som, že naši synovia potrebujú otca a ja som svojho muža milovala i potrebovala. Nasledujúce roky boli ako na húsenkovej dráhe. Rob bol nevyliciteľný klamár, no ja som mu verila.

Pred rokom som znovu zistila, že sa zaplietol so ženou a požiadala som ho, aby sa vysťahoval. Tá hanba ma trýznila. Teraz to už všetci budú vedieť, i naši chlapci. Obaja sme boli v zbore aktívni, vyučovali sme biblické hodiny a „učeníkovali“ ľudí. Čo ľudia povedia na to, akým sme svedectvom?

Celý môj podporný systém sa zosypal, a ja som zostala sama s dvomi zranenými a nahnevanými tínedžermi, za ktorých som niesla zodpovednosť, aby z nich vyrástli čestní, bohabojní, zodpovední muži. Cítila som sa sama, úplne som stratila kontrolu nad svojím životom. Niekedy bol môj mozog strpnutý a zahmlený, nedokázala som urobiť ani ten najjednoduchší úkon. Pricucla som sa k Bohu celou svojou silou pýtajúc sa Ho mnoho otázok:

„Keby sa táto hrôza nikdy nestala! Ako môže byť Tvoja vôľa, aby sme sa rozviedli, keď rozvod nenávidíš? Ved' Ty máš všetku moc, tak prečo Roba nezmeníš?“

Koniec môjho románu ešte nepoznám. Nemám odpoveď na otázku, prečo Boh dopustil takúto skúšku na moje manželstvo, ale naučil ma veľa. Naučil ma, že zodpovedná môžem byť iba sama za seba. Nemôžem robiť rozhodnutia za svojho muža, to môže iba on. Som však ochotná prijať čokoľvek, čo Boh pre mňa má. Či už to bude cesta osamelej matky, alebo návrat k môjmu manželovi.

Nedávno som znovu dostala od Darly list a bola som ohrozená jej duchovným posunom. Povedala: „Snažím sa učiť poslušnosti, neprotestovať Bohu ani v tom najmenšom detaile môjho života. Nechcem stratiť už ani jeden deň v smútku a nefunkčnosti kvôli tomu, čo sa s mojím mužom stalo.“ Darla si zvolila dôverovať Bohu so svojou porciou.

Ja som síce nekráčala v Darliných topánkach, no mala som ťažkosti prijať tie svoje. Súčasťou Božej porcie pre mňa momentálne je, aby som každý týždeň navštevovala chiropraktika, ku ktorému cesta trvá tri hodiny. Vôbec som nemala v pláne mať nehodu na diaľnici, následkom ktorej bola hyperextenzia môjho krku. Ale čo je to oproti Jimovmu utrpeniu, alebo oproti nevernému manželovi, oproti neopísateľnej bolesti, ktorú mnohí zažívajú? Nič. A predsa toto „nič“ vyrušilo môj život. Veľakrát je to práve to „nič“, čo spôsobuje naše sťažovanie a nespokojnosť. Pokoj prichádza prijatím.

Pripomínanie si skutkov Božích

Ako prežijeme všetky tie balíky bolesti, ktoré Boh dopustí na náš život? Tak, že si pripomenieme to, kým Boh je a čo urobil v minulosti. Keď sa všetky výčitky valia do mojej mysle, keď bolesť naplní moje srdce, obraciam sa k mojím obľúbeným Žalmom. Na tých miestach ma vždy Boh stretol. Prečítaj si Žalm 77 a počúvaj nasledovné bolestiplné slová:

Moja duša odmieta útechu. ⁴Rozpomínam sa na Boha a vzdychám, rozjímam a môj duch sa trápi. ...som rozrušený, nemôžem ani hovoriť. Zavrhuje vari Pán naveky a neprejaví už priazeň? Navždy sa skončila jeho milosť? Zabudol Boh na zmilovanie?

Tieto otázky, akoby mi vzal z úst. Ale počúvaj ďalej, ako sa Žalmistove slová menia na chválu:

Chcem sa rozpomínať na Hospodinove skutky, premýšľať o твоjich dávných divoch. ¹³ Uvažovať chcem o všetkých твоjich činoch, rozmyšľať o твоjich skutkoch. ¹⁴ Bože, tvoja cesta je svätá! Ktorý boh je taký veľký ako náš Boh? Ty si Boh, ktorý robí divy! Svoju moc si dal poznať národom.
(Žalm 77:12-15)

Chcem sa rozpomínať. Toto je kľúčom k dôvere v Boha. Mnoho nocí som strávila mimo postele, so zápisníkom a perom v ruke, nútila som sa spomenúť si na to, čo Boh urobil v minulosti, spomenúť si na Jeho vernosť ku mne. V jednu temnú noc som si napísala:

Je jedna hodina a moje telo i duša sa zmietajú, moja myseľ je v ohni – čo ak, keby len, a prečo... Mám pocit, že explodujem. Idem do Slova a čítam: „Prečo si smutná duša moja? Prečo sa znepokojuješ vo mne?“ Ďalej čítam: „Dôveruj Bohu, lebo ešte Ho budem chváliť za Jeho pomoc a podporu.“ Viem, že sa potrebujem sústrediť na Boha a brať Ho za Jeho Slovo – viem, že nemám počúvať emócie. Ale moja duša znovu klesá, moja myseľ sa znovu fixuje na

problémy namiesto Živého Boha. Chce sa mi kričať. Bez ohľadu na to, na čo chcem myslieť, vždy sa to vráti späť k bolesti. „Ó Bože moja duša padá, obráť môj zrak na Teba, na Tvoju vernosť. Ja viem, že jediný spôsob, ako si na to spomenúť, je detailne si pripomenúť Tvoju vernosť. Píšem svoj zoznam, prosím pomôž mi.“

Autor Andrew Murray napísal svoj „pamätný zoznam“. Jeho slová obrátili jeho temné dni i noci do inej perspektívy. V roku 1895 sa nachádzal v Anglicku, trpel obrovskými bolesťami kvôli nehode, ktorá sa mu pred rokmi stala.

Jedno ráno, kým raňajkoval vo svojej izbe, jeho hostiteľka mu rozprávala o žene, ktorá bola na prízemí a prežívala veľké bolesti. Chcela vedieť, či nemá pre ňu nejakú radu. Murray jej podal papier, na ktorý niečo písal a vraví: „Daj jej túto radu, ktorú práve aplikujem na sebe. Možno jej to bude užitočné.“

A na papieri bolo napísané toto:

V čase trápenia povedz: „Po prvé, On ma sem priniesol. Z Jeho vôle som v tejto úžine, preto v tom mám pokoj. Po druhé, On ma tu podrží vo Svojej láske, dá mi milosť, aby som sa v tejto skúške zachoval, ako Jeho dieťa.“ A potom povedz: „On premení túto skúšku v požehnanie, naučí ma to, čo potrebujem vedieť a vybuduje vo mne milosť, ktorú vo mne mieni pevne zasadiť.“ A nakoniec povedz: „Vo Svojom dobrom čase ma vie vyviešť von. Ako a kedy, to vie On.“ Preto povedz: „Som tu (1) z Božieho určenia, (2) v Jeho opatere, (3) v Jeho škole, (4) pre Jeho čas.“

Andrew Murray sa nesústredil na problém „Ach, keby som len nemusel toľko trpieť“. Jeho zameranie bolo na Boha a Jeho zámery. Ja som si zapamätala jeho pasáž, preto vždy keď padám dole do svojich „Keby sa to len nestalo“ myšlienok, pripomínam si, že sa musím obrátiť k Riešiteľovi všetkých mojich obáv. Odovzdáš všetky svoje „Keby sa to nestalo“ do rúk toho, čo drží každé jedno tvoje „keby“ vo Svojej dlani?

Svätý Otče, odpusť mi prosím moje sťažovanie. Viem, že zniem ako Izraeliti. Tak veľmi túžim rozmýšľať o Tebe a nie o mojich „keby“. Učiň ma múdrou, ako bol ten starý drevár – spokojnou s tým, čo viem a nevyrušenou tým, čo neviem.

Pracovný list

1. Aspoň jedenkrát si skús nájsť nerušený čas na UCTIEVANIE. Zapni si do slúchadiel chválu, ktorá vedie do Božej prítomnosti, a len si užívaj chvíľu s Ním. Potom si do denníčka napíš jeden odstavec o Božom atribúte, ktorým k tebe prehovoril.
2. Napíš si Žalm 77:12-15 do zápisníka.
3. Porozprávaj niekomu príbeh o starcovi a povedz mu, čo si si z neho vzala.
4. Napíš si zoznam „keby sa to nestalo“, ktoré ťa trápia.

5. Ako ti pomôže Murrayov štvorbodový plán dôvery v Boha v tvojom trápení?
6. Napíš Bohu svoju modlitbu, svoje vyznanie, to, čo si sa naučila.

10. Kapitola Dôverujem s každým prečo

Monikin príbeh

Monika mala napuchnuté oči. Nedokázala prestať plakať. „Nie, Bože! Toto nemôže byť! Prečo? Moje srdce sa akoby roztrhlo na dve časti. Naozaj chceš, aby som svojho syna nechala tu v Číne? Prečo??? Ved' si mi ho dal, tak prečo mi ho zas berieš?“

Monika a Krištof si adoptovali dvoj ročného čínskeho chlapčeka a dali mu meno Jean Paul. Bolo to pred 15timi rokmi. Bol sirotou a oni boli jedinou rodinou, ktorú mal. Potreboval ich! Jeho viera ešte nebola dosť silná. Čo tu s ním bude? Ako sa matkine srdce lámalo, kľakla si na kolená pred Pánom a modlila sa, „Ó, Bože ja tomu nerozumiem, ale môjho syna ti odovzdávam. Buď jeho matkou, jeho otcom, jeho všetkým.“

Keďže bol Číňanom, Monika ho musela ponechať v Číne, keď sa jej rodina musela vrátiť do Francúzska. Stalo sa to v roku 1950, keď komunisti vyhnali z Číny všetkých misionárov. V 1988, keď sme s Jodym boli v Číne, stretli sme Jeana Paula a počuli sme jeho príbeh. Po tom, ako boli jeho adoptívni rodičia donútení odísť, on sa zamiloval do Ježiša. Oženil sa, mal deti a stal sa obhajcom viery v Ježiša Krista. Kvôli svojej viere bol uväznený na 21 rokov. Kým bol vo väzení, komunisti presvedčili jeho ženu, že bol vlastizradcom, a ona sa s ním rozviedla. Svoju ženu ani deti nikdy viac nevidel. Všetci, ktorých miloval mu boli odňatí, no napriek tomu si zvolil dôverovať Bohu. Stal sa cestujúcim učiteľom a slúžil tisícim v hnutí podomových cirkevných skupiniek v Číne. Aj keď sme sa spolu rozprávali, ukrýval sa pred tajnou políciou.

Jean Paul mohol stráviť celý svoj život pýtaním sa otázky **PREČO**. No on aj tak žiaril, ani niet lepších slov, akými vyjadriť jeho zjav.

Monika nevedela, čo sa s jej synom stalo, zomrela netušiac, že Boh vypočul všetky jej modlitby vypočul. Ale dnes sa v nebi iste z toho raduje.

Nájomná zmluva

Frau Braun sa usmiala, ako mi podávala na stroji napísanú zmluvu. Ako som si prezerala tie nemecké slová, pomyslela som si, že „no tak toto je ohromné“.

Povedali nám totiž, že na náš prenajatý byt nebudeme musieť podpísať zmluvu, že Herr a Frau Braun majú radi tinedžrov. A tak sme sa odsťahovali z Viedne do 12

hodin vzdialeného nemeckého mestečka, kde sme zistili, že predsaden sa zmluva podpisovať bude. A toto bolo zopár z jej podmienok:

- Ak spievate „Happy Birthday“, nespievajte to príliš hlasno, ani príliš dlho
- Ak používate šijací stroj, nastavte si ho na najmenej hlučný režim. (a to som ani nevedela, že šijacie stroje majú takúto funkciu)
- Nemajte časté návštevy.

Táto zmluva mala 4 strany. Mysleli toto ozaj vážne? Znamená to, že ak podpisujete nájomnú zmluvu, tak sa upisujete majiteľovi aj svoj životný štýl?

Samozrejme naši tinedžeri hnevali Braunovcov. Očakávali, že budú stále ticho. Do Nemecka sme prišli, aby sme si oddýchli. Jody a ja sme boli vyčerpaní po ôsmych rokoch cestovania po východnej Európe a Rusku. Naši tinedžeri boli radi, že môžu chodiť do kresťanskej školy v tomto malom meste. Tento plnezariadený štvor izbový byt bol pre nás odpoveďou na naše modlitby.

Tá zmluva bola prvou lastovičkou oznamujúcou, že nás čakajú neľahké časy. Hoci sme dúfali, že nás čaká bezstarostná jazda. Namiesto toho sme začali mať pocit, že ideme bez volantu a po riadne hrboľatej ceste.

Hrboľaté a Rovné

Ja si radšej volím „rovné“ časy! Som rada, keď vidím, ako všetko pekne zapadá dohromady. „Hrboľaté“ časy sú náročné, pretože vôbec nevidíme, ako Boh pracuje. Sú to obdobia, ktoré vyžadujú vieru. Pamätaj si, Boh dáva veci dohromady, aj vtedy, keď to my vôbec nevidíme, aj vtedy keď sa nám to nezdá dobré či bezpečné. Kniha Kazateľ nás povzbudzuje k tomu, aby sme sa radovali, keď je život ľahký, a aby sme dôverovali, keď nie je.

Pozri na Božie dielo! Kto môže narovnať, čo on skrivil? ¹⁴ V dobrý deň užívaj dobro a v zlý deň pozri: tak prvý, ako aj druhý urobil Boh na to, aby človek nezistil, čo príde po ňom. Kazateľ 7:13-14

Myrna Alexander, vo svojej vítečnej biblickej štúdii „Hľa, tvoj Boh“, ponúka vysvetlenie týchto slov:

Existuje „skrivené“, ktoré skrivil Boh a „skrivené“, ktoré sme si urobili sami, a ktoré Boh dopustil. Robíme chyby a omyly, vytvárame neporiadok, chaos, smútok a utrpenie tým, že porušujeme Božie inštrukcie ohľadom toho, ako by sme mali žiť náš život. Napriek tomu Ten, ktorý má pod palcom všetko, hovorí o tom, čo sa nám zdá že utvoril krivé, i o tom, čo sme si sami skrivil, že:

Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povolání podľa jeho zámeru. Rim.8:28

Frau Braun a jej nezmyselná zmluva nás vniesla do skrivených situácií. Po štyroch dňoch modlenia sa za našu situáciu (môj drahý manžel nechal, nech to riešim ja,

lebo že moja nemčina je lepšia, než tá jeho), som teda zišla dolu porozprávať sa s nimi. Frau Braun ma uistila, že zmluva je iba formalita.

A tak dúfajúc, že sme sa vzájomne pochopili, poprosila som ju, nech mi povie, ak by jej čokoľvek vadilo.

Ako týždne bežali, začínalo byť zjavné, že Herr Braun bol chorý muž, plný hnevu a pomstychtivosti. V jeden deň, keď bola pani Braunová chorá, priniesla som jej večeru. Ako som odchádzala, privälil sa pán s veľkým vreskotom Braun. A „vreskot“ to ani to najsprávnejšie slovo, bol proste zúrivý. Som bola neskutočne vďačná, že som mu nerozumela, no pochopila som že sa hneval na nášho syna Nikiho, ktorý nechal otvorené vchodové dvere. Musím povedať, že takto sa ku mne ešte nikdy nikto nesprával. Celá som sa triasla, ako som šla hore schodmi. Mojou jedinou „duchovnou“ myšlienkou bolo, aby sa zadrhol tou chutnou večerou, nad ktorou som strávila pól dňa.

Zlé sa stalo ešte horším, keď pán Braun búchal na naše dvere o iotej večer, celý rozzúrení, že sa kúpeme. Vadilo im, že počuje, ako voda tečie rúrami. Navrieskal na Jodyho. Ja som bola vo vani. Kričal, nech vypadneme, že sme porušili zmluvu. Nech sa odpraceme čo najskôr.

Lenže kam máme ísť? V tejto päť tisícov dedinke bolo zopár nájomných miest, tak sme sa vybrali boriť sa v snehu a hľadať.

Potrebovali sme zariadené miesto pre päť ľudí. No jediný voľný bol privát Ferien Wohnung, kde sme museli platiť každý deň a tri krát toľko, koľko sme platili Braunovcom. Žiť tam týždeň bolo v poriadku, ale žiť tam dlhodobo by nás zruinovalo.

Smrdela som ako z pivovaru. Keď Jody montoval práčku v suteréne, tak sme zistili, že prečo. Náš nový landlord (hoci to bol veľmi milý pán) si v pivnici vyrábala brendy. A takto som sledovala a ňuchala, ako to tam fermentuje celý rok, počas prania nášho nekonečného prádla.

Jodymu bolo od rána ponúkané vypiť si trošku brendy, až kým mu majiteľ nepovedal „Herr Dillow“ či vy neviete, že Biblia hovorí, že je dobré piť schnapps dva krát denne?“ Asi to mal z nejakej inej Biblie.

Priatelia nám vraveli, „Toto miesto vyzerá ako stoka. Ak platíte 350 dolárov mesačne, tak je to zdieranie.“ (Čo samozrejme aj bolo) No my sme sa naučili žiť jeden vedľa druhého a rozhodli sme sa, že to vôbec nie je také zlé. Potom v jeden večer, sedím si v kuchyni, a čo to nevidím na kuchynskom plafóne. Hríby! Akého kreatívneho Boha máme. Áno, bývali sme na priváte, s premršteným nájomným, so zeleninou zdarma.

Pozitívnu stránkou boli úžasní priatelia, veľmi dobrá kresťanská škola a náš brendy landlord. Negatívne boli neustále vyhrážky od pána Brauna. Nechával nám v schránke nahnevané dopisy, že sme mu tam zničili veci a nechali neupratané. Toto ma štvalo najviac obzvlášť preto, že som strávila celý deň čistením každého jedného kútu toho bytu. Nakoniec sme potrebovali právnik na to, aby sme dali finančné záležitosti do poriadku.

Do tohto mesta sme prišli odpočívať, no bolo to všetko, len nie to. „Prečo Pane?“ pýtala som sa.

Habakkuk: Muž so skrivenou situáciou

Keď sa ma ženy pýtajú, ktorá je moja najobľúbenejšia kniha z Biblie, moja odpoveď je „Habakkuk“. Čudne na mňa zazrú, no svedectvo tohto drahého muža ma povzbudzovalo a ukázalo mi, čo to znamená Bohu dôverovať so svojimi všetkými „Prečo“. Je to kratučká kniha a je to v podstate iba komunikácia medzi prorokom a Bohom.

Habakkuk bol odlišný od ostatných starozákonných prorokov, ktorí adresovali svojich krajanov či cudzie národy. Habakkuk hovoril iba s Bohom. Bol to muž vo veľmi skrivenej situácii. Po smrti Joziáša, posledného zbožného kráľa, Ľudia začali uctievať falošných bohov a len veľmi málo úcty sa dostalo Yahwemu. V Júdovi vládol morálny úpadok, no Boh bol ticho. Násilie, bezprávie, no Boh akoby nemal záujem. Zdalo sa, že Boh sa nezapája. Habakkuk prichádza pred Boha s veľkými otázkami a trhá si pred Ním svoje srdce, „Ako dlho Pane?“ „Prečo, Bože dopúšťaš toľko zla, aby pokračovalo v Júdovi?“ Modlil sa:

Dokedy ešte budem volať o pomoc, Hospodin, a ty ma nevypočuješ? Volám na teba: „Násilie!“, ale nepomáhaš. ³ Prečo mi dávaš vidieť krivdu, aj sám sa pozeráš na trápenie? Skaza a ukrutnosť je predo mnou. Aj spor vzniká a hádka povstáva. ⁴ Preto je zákon neúčinný a právo nevychádza na svetlo, lebo bezbožník obkľučuje spravodlivého. Právo je preto prekrucované.

Hab.1:2-4

Boh mu odpovedá a vraví, že urobí niečo, čomu Habakkuk neuverí. Habakkuk začne kričať, „Hurá!“ ale zrazu zamrzne. Čo mu Boh prezradza vo verši 6 a 7?

Vzбудím totiž Chaldejcov, národ vzdorovitý a dravý, ktorý prejde šíravy zeme, aby zaujal príbytky, ktoré nie sú jeho. Je hrozný a príšerný. Právo a vysoké postavenie odvodzuje od seba.

Habakkuk je v šoku. Božia odpoveď spôsobuje ešte väčší problém. Júda si zaslúžil trest, ale prečo by Boh trestal posielaním Chaldejcov (Babylončanov), ktorí boli oveľa horší a prevrátenejší, než Júda? Podľa Habakuka sa to celé zhorší, nie zlepši. Čo je toto za plán? Aj dieťa by vymyslelo niečo lepšie.

Aby sme pochopili Habakukove zhrozenie, podme vložiť celý príbeh do súčasných udalostí.

Mnoho ľudí si robí starosti s tým, že v USA neustále rastie kriminalita. Denne čítame o drogách, zločinoch, vraždách detí potratmi. Ženy sa boja v noci prejsť ulicou, rodičia musia byť opatrní, komu zveria do rúk svoje deti. Znásilnenia, zneužívanie a prevrátenosť eskaluje do závrtných rozmerov. Ako Habakkuk sa pýtame, či je spravodlivosť zamrzla. Srdcia sú zlomené a tak spolu s Habakukom voláme: „Ako dlho ešte Pane?“ „Prečo Bože dovoľuješ tejto zlobe v našej krajine? Urob niečo!“

Predstav si svoju reakciu, ak by Boh odpovedal, „Pozri, budeš sa diviť! Učiním niečo v tvojich dňoch, čomu ani neuveríš, ak by som ti nepovedal. Hľa, vzbudím (vlož tam tú najväčšiu hrozbu svojej krajiny), aby sa zmocnili krajiny.“ Plakali by sme, „Odpuť nám Pane, iste sme sa zle rozumeli. Asi nemyslíš to, že pošleš ľudí, čo nás najviac nenávidia, aby prišli a súdili nás. Sme zlí, ale až tak?“ Iste by sme boli zhrození niečím takým. A presne tak sa cítil Habakuk.

Chaldejská povest' spôsobovala u kohokoľvek veľké obavy. Čítame vo veršoch 6-11, že je to zúrivy a dravý národ, ktorý zajíma všetko, čo nie je jeho. Ich právo a spravodlivosť si odvodzujú od seba. Boli víteční jazci, lietali jak orly, útočili aby požierali. Ich zámer bol centralizovaný v násilí, zhromažďovali zajatých ako piesok. Vysmievali sa kráľom, ich sila bola ich bohom. Niet čudo, že Habakuk nerozumel. No namiesto nariekania apeloval na Boží charakter – na Jeho svätosť a čistotu a pýtal sa Boha, Prečo.

Či ty nie si od vekov, Hospodin, môj Boh, môj Svätý? Nezmrieme! Hospodin, poveril si ho súdom; Skala, uložil si mu trestať. Tvoje oči sú príliš čisté, aby sa dívali na zlo. Ty sa nemôžeš pozerat' na trápenie! Prečo hľadiš na neverných a mlčíš, keď bezbožný pohlcuje spravodlivejšieho od neho? Habak.1:12-13

Po tom, ako položil svoje otázky, vraví,

Zaujmem svoje stanovište, postavím sa na stráž a budem hliadkovať, aby som videl, čo mi povie, a ako mi odpovie na moje výčitky. Hab.2:1

Inými slovami, chcel čakať, kým by nepočul Božiu odpoveď na svoje obavy.

Niektorí ľudia si myslia, že Boh už dnes nehovorí tak, ako za dávnych čias. Ja nesúhlasím. Pravdou je, že to my nepočúvame a nečakáme tak, ako Habakuk. Nevieme, ako dlho čakala, no vieme, čo mu Boh odpovedal.

Potom mi Hospodin odpovedal a riekol: „Zreteľne zapíš videnie na tieto tabule, aby ním čitateľ zrakom ľahko prebehol. ³Videnie totiž už speje k naplneniu. Neodvratne a neomylnne sa schýľuje ku koncu. Keby sa oddialilo, vyčkávaj naň, lebo sa určite splní a nebude meškať. ⁴ Pozri sa na pyšného! Jeho duša nie je úprimná, kým spravodlivý žije zo svojej viery. Hab.2:2-4

Boh znovu potvrdzuje to, čo už Habakuk počul, že Chaldejci síce prichádzajú, no Habakuk má žiť vierou. Tento výrok je tri krát opakovaný v Novom zákone:

Spravodlivý bude žiť z viery.“ (Rim.1:17, Gal.3:11, Žid.10:38)

Inými slovami, Boh nevysvetľuje Prečo... ale namiesto toho vraví Habakukovi, nech Mu dôveruje so všetkými svojimi prečo. Habakuk mal dôverovať s tým, čomu nerozumel, s tým, čo nevidel. Mal kráčať v tme s Bohom.

Z ľudského pohľadu je táto odpoveď frustrujúca. Boh by mal viac vysvetliť. A niekedy aj vysvetlí, no častejšie nie. Boh je Boh a nemusí nikomu nič vysvetľovať. Ak by sme dokázali plne pochopiť Boha, bol by ako jeden z nás. V prípadoch, keď nám niektoré Prečo nevysvetlí, budeme čakať na svoju odpoveď až kým budeme v nebi.

Habakuk si uvedomil, že hoci nedostal odpoveď, ktorú čakal, uznal, že Bohom je Boh, aj napriek nedostatku svojho porozumenia. Habakuk chválil Boha vo svojom duchu, no v tele sa mu triasli kolená.

Keď o tom počúvam, celý sa trasiem a jachcem, akoby mi do kostí vstúpil rozvrat, aj kolená sa mi podlamujú. Pokojne očakávam deň súženia, ktorý zastihne ľud, čo na nás útočí. Hab.3:16

Veľmi sa mi páči tento popis trasiem sa v agónii, až sa mi kosti rozpadávajú! Toto ma povzbudzuje, že hoci sa moje telo búri, ja sa snažím v duchu dôverovať. A hoci sa jeho telo triaslo, Habakuk deklaroval podľa môjho názoru to úplne najkrajšie vyznanie viery:

Aj keby figovník nevypučal a vinič nezarodil, hoci by oliva vyschla a na poliach sa nič neurodilo; aj keby z košiara zmizlo stádo a v maštali by nebol dobytok, ¹⁸ ja sa však budem radowať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. ¹⁹ Pán, Hospodin, je mojou silou. Dal mi nohy lane a vyvádza ma na moje výšiny. Hab.3:17-19

Aké ohromné vyznanie viery! Hoci mal čeliť veľkej biede, napriek tomu sa radoval. Hoci všetko malo byť odňaté vrátane žatvy, stád, všetkého, čo zabezpečovalo potravu on dôveroval Pánovi, svojej sile. Jeho slová doslova znamenajú, „Budem skákať od radosti v Pánovi, budem sa točiť v blaženosti svojho Boha.“ Najväčšia radosť v najhorších okolnostiach.

Čo vypôsobilo v Habakukovi zmeniť svoje kvílenie na pieseň dôvery?

- Zveril svoje najúprimnejšie pochybnosti Bohu
- Rozhodol sa čakať na Boha
- Zvolil si dôverovať Bohu i v úplnej tme

Zverila som sa vám, čo sme prežili s našim svojráznym landlordom. Hoc to bol ťažký rok, no určite sa nevyrovnal predchádzajúcemu roku, kvôli ktorému sme sa presťahovali do Nemecka.

Moja pokrivená situácia

Viedeň nebolo mesto, ktoré by som si zvolila, aby v ňom vyrastali moje deti. Keď sme sa tam presťahovali, naše deti chodili na základnú. Na prvej ceste do potravín mi náš syn Tommi ukazuje na časopisy v obchode, „Aha, mami.“ Boli to časopisy s otvorenou nahotou. Nechcela som, aby sa na to synovia museli pozerieť. Rakúsko malo tiež legálnu prostitúciu. Pamätám si, ako som s deťmi šla po hlavnej ulici

vyzdvihnúť hostí na železničnú stanicu. Prostitútky stáli na rohu, sporo odeté. Dcéra ich tam narátala 22, „Mami aha, už niekoho má.“ Prišlo mi zle od žalúdka. Toto vystavovanie nahote a prostitúcii nebol v mojom pláne pre naše deti. No stále som si myslela, že ich dokážem do istej miery ochrániť.

Keď prišli do tinedžerského veku, začala som mať väčšie ťažkosti. Na americkej strednej škole boli štyri dievčatá z misionárskych rodín. My matky sme boli veľmi vdáčné, že sme sa mohli navzájom povzbudzovať. No tlak bol veľmi veľký.

V Rakúsku bolo povolené piť od 15-tich, v Mekáči predávali pivo s hamburgerom a hranolkami. Letné pláže popri rieke Dunaj boli plné „hore bez“, preto sme nedovolili našim deťom chodiť sa tam kúpať. Nahotu som im nedovolila sledovať v televízii, tak prečo som im to mala dovoliť naživo?

S jednou mamičkou sme sa spolu modlievali každý týždeň za naše tinedžerky, aby mali silu držať sa svojich hodnôt. Ako sme sa modlili, sledovali sme, ako sa jej dcéra trápi a stáva sa z nej bulimička. Vtedy sa viacero misionárskych rodín vrátilo so svojimi tinedžrami späť do Ameriky. My s Jodym sme nevedeli, čo robiť. Nevedeli sme prijať to, že mať tinedžrov znamená opustiť misijné pole. Ale rovnako sme neboli pripravení obetovať naše deti na oltár naše služby vo východnej Európe. Počas leta sme strávili týždeň samy kempovaním a hľadaním Božej múdrosti.

„Ponecháme naše deti v tomto prostredí? Vrátime sa späť do USA? Bože pomôž!“ Ani po týždni modlenia sme netušili, čo máme urobiť. Bolo by to bombové, ak by nám to Boh napísal na steny nášho stanu. Ale nič také sa nekonalo. A tak som povedala Jodymu, nech on urobí rozhodnutie. Ja som bola príliš emocionálna, nevedela som dôverovať svojim myšlienkam. A tak sa Jody rozhodol, že zveríme naše deti Bohu a ostaneme vo východnej Európe. Bola som vystrašená, a on bol tiež.

Hodinu po tom, ako sme sa vrátili domov, zazvonil telefón. Bola to jedna z mamičiek, ktoré sa vrátili do USA. Volala mi, že viac sa do Rakúska nevrátia.

„Linda, keď starší nášho zboru počuli, v ako prostredí vyrastala naša dcéra vo Viedni, povzbudili nás, aby sme sa s ňou tam viac nevracali. Manžel sa vracia, aby nám pobalil veci a pošle ostatné do štátov.“

Zložila som telefón a vravím, „Prepáč Pane, my sme sa modlili a došli sme k záveru, že máme našu dcéru ponechať v tomto prostredí. Oni sa modlili a celá skupina im radí odísť! Je to strašné. No ostanem tu pre Teba, ale žiadam si jednu vec. Prosím ochráň moje dieťa.“

Počas nasledujúcich mesiacov som sledovala, ako sa mi dieťa rúca pred očami s depresiou. Bola excelentnou študentkou, no zrazu padla z jednotiek na päťky v matematike. Niečo sa s ňou dialo. Moje šťastné dieťa, vždy usmiate, sa smiať prestalo. Ako sa rútila ona, rútila som sa aj ja.

Na jar som bola na úplnom dne svojho života – fyzicky, emocionálne i duchovne. Ja som Bohu zverila svoj najdrahší poklad a zadalo sa mi, že ma sklamal. V tom čase nám jeden biznismen z Texasu, ktorý bol práve u nás na návšteve povedal, „Vaša služba je tá najvzrušujúcejšia zo všetkých, ktoré som kedy videl.“ A mne sa chcelo kričať, „Ale za akú cenu?“ Ak by lietadlo pristálo v našej záhrade, chmatla by som svoje deti a odletela preč. Nikdy som pred tým o Bohu nepochybovala. No teraz ma terorizovali otázky. Pochybovala som o Božej добрote i suverenite. Nedokázala som ani Bibliu otvoriť. Bola plná zasľúbení, no žiadna neplatila pre mňa a moju dcéru.

Jody mi jedného dňa vraví, „Kam inde by sme šli? Ved' On má slová večného života.“ (Ján 6:68) Vo svojom srdci som vedela, že má pravdu. Začala som sa sama seba pýtať otázku, „Budem Boha súdiť podľa okolností, ktorým nerozumiem? Alebo budem súdiť okolnosti vo svetle Božieho charakteru?“

Otvorila som svoju Bibliu a začala som študovať Habakuka. Och, ako veľmi som sa vedela stotožniť s jeho otázkami. Dokola som čítala jeho príbeh. Uvedomila som si, že sa musím opýtať Boha všetky svoje otázky a potom sa postaviť na hradby a čakať na Jeho odpoveď.

Boh mi neprezradil „prečo“ sa to stalo, a v tomto živote sa to možno nikdy nedozviem. Ale odpovedal mi to, čo i Habakukovi, „Spravodlivý bude žiť z viery.“ Vedela som, že musím veriť, hoci nevidím, lebo inak sa to nenazýva viera. Musela som dôverovať Bohu v tom, čomu som nerozumela, čo mi nedávalo zmysel. Musela som s Bohom prejsť svoju temnotu, ruka v ruke s Ním.

Schmatla som svoju Bibliu a vyšla som na balkón s perom a papierom. Jablone práve kvitli a ich vôňa bola omamná. Písal sa rok 1984, no ja si pamätám na to, akoby to bolo včera. Viem to, lebo ten dátum som si zapísala do Biblie vedľa Habakuka 3:17-19. Vzala som toto prenádherné prehlásenie viery a prisvojila som si ho.

Ako Habakukovi, i mne sa triasli kolená, bolo mi zle od žalúdka, ako som písala:

Aj keby som nikdy nepochopila, že prečo,
Aj keby som nevidela dcére úsmev na tvári,
Aj keby urobila zlé rozhodnutia,
Aj keby táto bolesť z môjho srdca neodišla,
Aj tak budem jasať v Pánovi,
A radovať sa budem v Bohu svojho spasenia.
Pán Boh je mojou silou,
Moje nohy učinil ako nohy lane,
A činí, aby som kráčala po vysokých miestach.

Rozhodnutie dôverovať v tmách bolo začiatkom môjho uzdravenia. Moje oči pozerali namiesto okolností na Všemocného Pána, ktorý bol Požehnaným Rozhodcom a Vládcom všetkých vecí.

Budeš Mu aj tak dôverovať?

Život prináša čas hojnosti i čas nepriazne, cestu rovnú i hrboľatú. Keď sa tvoje srdce láme, budeš čakať na Boha? Videla si Ho v Jeho majestáte a môžeš spolu s Habakukom povedať, „Spravodlivý bude žiť z viery?“ Všetci potrebujeme vieru, ktorá nás chráni v časoch, keď nevidíme, čo Boh robí, ale môžeme vidieť Jeho, a tak vravíme, „Aj tak ti budem dôverovať.“

Aj keby ma moji rodičia nikdy nepodporili....
Aj keby som sa nikdy nevidala...

Aj keby ma manžel sklamal
Aj keby trvali moje bolesti
Aj keby sa moje deti odvrátili od Boha
Aj keby, ak keby, aj keby
Aj tak budem dôverovať Pánovi svojmu Bohu. On je mojou silou.

Pracovný list

1. Zapamätaj si Habakuk 3:17-19
2. Ktoré bolo tvoje najťažšie obdobie dôvery?
3. Ako by si vysvetlila dieťaťu Kazatela 7:13-14?
4. Oddel si čas na prečítanie Habakuka 1:1-2:4 a 3:16-19 a napíš Bohu problém, ktorý veľmi zaťažuje tvoje srdce. Potom čakaj na Neho. Zapiš si svoje myšlienky.
5. Podľa Rim.11:36 si napíš, čo je najvyšším zámerom všetkých vecí? Akým spôsobom môže tvoja situácia priniesť slávu Bohu?
6. Budeš dôverovať Bohu napriek tomu, že nevidíš a nechápeš? Napíšeš Bohu svoj zoznam Aj keby?
7. Ak môžeš, povedz to spolu s Habakukom,

...ja sa však budem radovať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. Pán,
Hospodin, je mojou silou!

